COLECȚIA

Jubiri de poveste

CARA ELLIOTT

Tentația păcatului

SERIA „LORZII NOPȚII“

Hotărâtă să-l împiedice pe neisprăvitul ei frate să risipească de tot averea din ce în ce mai împuținată a familiei, Lady Eliza Brentford se decide să-l urmărească în cuibul depravării unde acesta își pierde timpul și banii. Acolo, la lumina lumânărilor și în atmosfera de desfrâu, Eliza îl cunoaște pe bărbatul pentru care fratele ei nutrește o admirație imensă – marchizul de Haddan, Gryffin Dwight, unul dintre celebrii Cerberi. Pierdută în ochii lui verzi, Eliza nu poate să nu fie atrasă de farmecul bine-cunoscutului crai – o tentație a păcatului pe care nu a simțit-o niciodată.
Când Gryffin apare pe neașteptate la moșia Elizei ca invitat al fratelui ei, un sărut furat în grădină conduce la o noapte de pasiune dezlănțuită. Brusc, fermecătoarea văduvă simte că toate visurile ei neîmplinite până atunci ar putea deveni realitate. Dar ar putea acest maestru al seducției să nutrească sentimente adevărate și profunde pentru Eliza și să renunțe la viața ușuratică de până atunci? Sau secretele pe care fiecare dintre ei le ascunde vor face ca aparențele înșelătoare să le distrugă șansa la fericire?

Cara Elliott a publicat romane foarte apreciate de cititori și de critici de specialitate, distinse cu premii importante, cum ar fi Daphne du Maurier și Golden Leaf. A primit, de asemenea, două nominalizări la Premiul RITA acordat de Asociația Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1175-8
9 786063 311758
Alma

CARA ELLIOTT

Tentația păcatului

Too Tempting to Resist
Cara Elliott
Copyright © 2012 Andrea DaRif
Ediție publicată prin înțelegere cu Grand Central Publishing,
New York, New York, SUA

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Tentația păcatului
Cara Elliott

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ELLIOTT, CARA
Tentația păcatului / Cara Elliott.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1175-8

I. Graal, Soft (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CARA ELLIOTT

Tentația păcatului

Traducere din limba engleză
Alina Rogojan/Graal Soft

Alma

Pentru Sherrie Holmes, ale cărei minunată creativitate și simț al umorului sunt o sursă de inspirație constantă

Prolog

– Oh, *cât* de mult mă bucur că ai venit în vizită, domnule. Lupul spunea mereu că ai un ochi foarte priceput în materie de artă, așa că sunt nerăbdătoare să-ți aflu părerea despre asta. Sara Hawkins îndepărtă și ultimele urme de ambalaj de pe o acuarelă cu ramă aurită și lăsă să-i scape un fluierat admirativ. Nu crezi că o să arate minunat atârnată în Dormitorul Eros?

Gryffin Owain Dwight, marchiz de Haddan, își dezbrăcă haina și se apropie să arunce o privire.

– Intenționezi să pui *asta acolo?* Arcui o sprânceană brunetă. Eu nu ți-aș recomanda-o.

– De ce nu? Sara păru ușor dezamăgită. Trandafirul e floarea mea preferată, iar acesta e teribil de frumos.

– Chiar e. Dar în limbajul secret al florilor, trandafirii roșii simbolizează iubirea – un sentiment care cel mai probabil ar stârni neliniște printre mai mulți dintre clienții tăi, spuse Gryff sec. „Clienți" era o exprimare politicoasă, având în vedere că salonul Sarei era una printre cele mai faimoase taverne de pariuri și bordeluri din Londra. Dacă trebuie neapărat să alegi un trandafir în scopuri decorative, optează pentru unul portocaliu.

– Iar acela ce înseamnă?

– Fascinație. Buzele i se curbară într-un zâmbet obraznic. Chiar mai bine, găsește o imagine cu un iris galben, care înseamnă „pasiune". Sau mazăre dulce, care înseamnă „plăcere exaltată".

Ea lăsă să-i scape un chicot disprețuitor.

– Sau floare de piersic, care înseamnă „Sunt prizoniera ta".

– Ca să vezi. Punând deoparte acuarela, Sara se sprijini de bufet cu un șold frumos conturat și îi acordă marchizului întreaga ei atenție. Cine ar fi crezut vreodată că florile pot vorbi.

Gryff dădu din cap cu gravitate.

– Și mai e și vița-de-vie...

– Care înseamnă?

Sara se aplecă în față, făcând ochi mari de nerăbdare.

– Care înseamnă „Mi-e foarte sete, deci mai ai din acel whisky scoțian scump pe care îl țineai ascuns în dulapul tău privat?"

O mănușă boțită din piele de căprioară îl izbi drept în piept.

– O, ce om oribil ești! Și eu care credeam că aflu niște informații deosebite. Dar tu nu făceai decât să râzi de mine. Pufni cu un aer ofensat. Acum că sunt stăpâna acestui salon, pot să-mi fac singură regulile. Așa că nu știu de ce te las să-mi treci pragul.

– Din cauză de *beaux yeux*, desigur, glumi Gryff.

– Ce boz eu?

– Așa se zice în franceză „ochi frumoși", îi explică el, fluturând din genele negre ca pana corbului.

Fără a fi lipsit de modestie, marchizul știa că se bucura de deosebit de multă favoare printre femei, de viță nobilă sau nu. Și nu doar pentru ai săi *beaux yeux* – deși nuanța neobișnuită de căprui cu mici pete verzi părea într-adevăr să aibă un efect fascinant asupra sexului opus.

Însă acest aspect se dovedise mult mai puțin satisfăcător în ultima vreme...

– Hm. Sara își scutură capul, întrerupându-i reflecțiile private. Deci și franțujii au o limbă a lor, zici?

Gryff scoase un hohot scurt de râs.

– *Touché*. Așezându-se pe marginea mesei ei de scris, își lărgi lavaliera scrobită și expiră prelung. Cum rămâne cu acel whisky, Sara?

Ușa dulăpiorului chinezesc de colecție se deschise și se închise. În clinchet de pahare, Sara îi întinse o tavă de argint.

– Poți să-mi torni și mie să gust.

– Să înțeleg că afacerile ți-au mers bine.

– Da, foarte profitabil, replică ea. Mai ales că sticla asta de whisky o trec pe factura ta lunară.

Gryff turnă în două pahare câte o porție din lichidul chihlimbariu.

– Cu mare drag aș plăti dublu pentru plăcerea de a conversa cu tine, murmură el, înmânându-i un pahar.

Ea îi oferi un rânjet exagerat.

– Plătește triplu și-am să-ți ofer plăcere prin mai mult decât cuvinte, scumpule.

– E tentant. O studie peste buza paharului de băutură. Dar credeam că ești prea ocupată cu administrarea Bârlogului ca să mai ai clienți personali.

Până recent, Vizuina Lupului fusese deținută de bunul prieten al lui Gryff, Connor Linsley, conte de Killingworth. Însă Connor începuse un nou capitol în viață și se lansase într-o carieră de crescător de capre, după ce făcuse cadou Vizuina fostei sale angajate.

Gryff roti băutura în pahar. O altă schimbare majoră în viața prietenului său era că se însurase și era fericit în căsnicie, un detaliu care, fără îndoială, avea un impact considerabil asupra dispoziției lui tulburi din momentul respectiv.

– Doamne, *chiar* sunt ocupată, îi răspunse Sara. Nu ai *habar* cât de mult este de lucru pentru a administra o afacere. În ciuda tonului zeflemitor, Sara îl privea cu atenție, cu o umbră de îngrijorare întunecându-i ochii. Dar pentru tine s-ar putea să fac o excepție.

Pe buzele lui jucă un zâmbet.

– E tentant, repetă el. Însă prețuiesc prietenia de care ne bucurăm acum mult mai mult decât o scurtă tăvăleală în pat. Se întoarse, iar expresia îi deveni neclară în umbrele blânde ale salonului privat în timp ce studia peretele zugrăvit într-o nuanță palidă de deasupra raftului de cărți. Data viitoare când mai trec pe aici am să-ți aduc un tablou cu iederă să îl atârni aici.

– Oh? Și iedera are o semnificație deosebită? întrebă ea ușor circumspectă.

– Simbolizează prietenia. Afecțiunea.

Sara se apropie de el și îi depuse un sărut ușor pe obraz.

– Asta e foarte drăguț din partea ta, chiar dacă mă tachinezi cu toată vorbăria asta despre trandafiri și cum au un limbaj al lor.

– De fapt, nu am făcut-o. Partea despre vița-de-vie a fost o glumă, dar restul e perfect adevărat, o asigură el. La drept vorbind ideea asta există de câteva secole. Lady Mary Wortley Montague, soția ambasadorului britanic la Constantinopol la începutul anilor 1700 s-a întors în Anglia cu o carte în limba turcă intitulată *Limbajul secret*

al florilor. E cât se poate de fascinantă. Dacă dorești, am să-ți aduc un exemplar.

– Mulțumesc. Sara își încolăci în jurul arătătorului o șuviță din părul lui lung și negru. Cum se face că un crai dezmățat ca tine știe atât de multe despre flori?

Gryff deveni brusc încordat. Îndepărtându-se, se îndreptă cu pași mari spre șemineu și luă vătraiul. Cărbunii începură să pârâie când scormoni focul, făcând să țâșnească flăcările.

– Știi că nu e o idee bună să îți întrebi clienții despre viețile lor personale. Și, la fel ca ei, nici eu nu vin aici pentru a răspunde la întrebări personale, se răsti el.

– Dar nici nu mai vii pe aici ca să-ți gâdili cocoșelul sau să bei până uiți de tine, replică Sara, studiind cantitatea foarte mică de whisky pe care și-o turnase. E ceva în neregulă? Pari cam țâfnos. E ceva ce te macină pe dinăuntru?

El rămase cu privirea ațintită asupra tăciunilor, bucățelele de portocaliu incandescent contrastând puternic cu fundalul de cenușă negru cenușiu. *Întuneric și Lumină.*

– O, nu știu. Poate că sunt sătul de...

Sătul de ce? De a seduce femei și a se scălda în brandy? În ultima vreme nici desfătările trupești, nici datul pe gât a carafe întregi de brandy nu i se mai păreau prea atrăgătoare. La drept vorbind, renunțase la bețiile crunte cu luni bune în urmă, după ce neglijența lui de om cu mințile rătăcite în alcool aproape sfârșise prin a-i răpi lui Connor activitatea din care acesta își câștiga existența. Cât despre femei, oricât ar fi fost de bizar, în ultima vreme găsea satisfacții mult mai mari în a-și dedica energia... altor interese.

– Poate că sunt sătul de neghiobiile tinereții, spuse Gryff încet, gândindu-se la cărțile de peisagistică înșirate pe noptiera lui și la eseul neterminat de pe masa din biblioteca lui. Vârsta aduce înțelepciune... sau cel puțin așa sper. Făcu o grimasă. Mi-am sărbătorit ziua de naștere săptămâna trecută, iar când un bărbat împlinește treizeci de ani, e nevoit să arunce o privire de ansamblu asupra vieții sale.

Încrucișându-și brațele peste piept, Sara îl scrută atent.

– Ah, da...

Privirea ei măsură lent silueta deșirată a marchizului, coborând de la creștetul părului lui mătăsos, lung până la umeri, peste suprafața lată a umerilor lui musculoși și până la talia zveltă. Își lăsă privirea să zăbovească pentru o clipă pe contururile distinct masculine ale coapselor lui, înainte de a o lăsa să alunece de-a lungul picioarelor lui lungi.

– Da, repetă ea, arcuind batjocoritoare o sprânceană. Văd că atunci când se află în pragul senilității bărbatul poate să ajungă să se căiască pentru păcatele din trecut.

– Care sunt prea numeroase pentru a le mai ține socoteala, murmură el.

– Dar știu că *cu asta* ai perfectă dreptate, replică Sara tărăgănat. Tu și amicii tăi Cerberi aveți o reputație teribilă în materie de destrăbălare.

Înalta societate îi considera pe Gryff și cei doi prieteni ai săi, Connor Linsley și Cameron Daggett, ca fiind periculoși din cauza disprețului lor absolut față de toate regulile și convențiile Bunei-Cuviințe.

– Dar tu ești singura care ne cunoști cel mai negru și bine ascuns secret – suntem mici cățeluși de casă complet inofensivi, replică Gryff. Lătrăm mult mai amenințător decât mușcăm.

– Ha! Sara pufni în râs. Lupul o fi fost el domesticit... Porecla lui Connor era Lupul Irlandez, căci mama lui era de loc de pe Insula de Smarald. Dar tu și domnul Daggett sunteți în continuare diavolesc de periculoși. Și că tot pomeneam de diavolul ăla, cum i se reface piciorul după glonțul...

O bătaie violentă în ușă îi întrerupse brusc întrebarea. Printre bătăi răzbătu un strigăt posac:

– O, nu – n-aveți voie să intrați, doamnă!

– O, ba da – se auzi ușa deschizându-se – am.

Gryff văzu o siluetă subțire și înaltă strecurându-se printre mâinile grăsane ale portarului și furișându-se în salonul privat. „Bonetă cuminte, rochie șleampătă, botine solide, încruntare severă." Expert în evaluarea femeilor, nu îi luă decât o clipă pentru a recunoaște genul. Nu era o ușuratică, ci o doamnă respectabilă.

În mod cert vestește belele.

Dar din fericire nu probleme *pentru el.* Făcând un pas în lateral, Gryff ieși din cercul de lumină proiectat de focul din șemineu și se sprijini cu un umăr de dulap, curios ce fel de conflict era pe punctul de a izbucni.

– Să înțeleg că *tu* ești proprietară aici?

Nepoftita îndreptă spre Sara un deget îmbrăcat în mănușă indigo.

– Da. Sara îi întinse o mână elegantă în semn de salut. Eu sunt Sara Hawkins. Și dumneata ești?

Nepoftita o privi nesigură, dar după o clipă bunele ei maniere înnăscute își spuseră cuvântul.

– Lady Brentford, spuse ea ezitantă.

În contrast cu aspectul ei de femeie scorțoasă, vocea îi era gravă și bogată, sunetul ei stârnindu-i lui Gryff un fior inexplicabil ce îl străbătu din cap până în picioare. Era fină ca mătasea, dar din textura ei răzbătea o ușoară notă de esență tare.

Efectul era neașteptat. *Erotic.*

Gryff tresări în sinea sa. *Erotic?* Dumnezeule, ce nebunie de moment îi trezise un asemenea gând bizar? Doamna nu arăta precum cineva a cărei vocabular să includă vreodată cuvântul „erotic".

Și totuși...

Și totuși, în pofida cocului sever și a culorilor cuminți și sobre ale hainelor ei, era ceva foarte senzual la Lady Brentford.

– Îmi dai voie să îți servesc ceva, Lady Brentford? întrebă Sara politicoasă. Dacă brandy-ul nu e pe gustul dumitale, pot cere să ni se aducă niște ceai.

– Mulțumesc. Tonul ei deveni mai rece – la drept vorbind ar fi putut răci tot ceaiul oolong din India. Dar aceasta *nu* este o vizită de curtoazie.

Gryff încercă să se scuture de curentul bizar de atracție care îi ținea privirea captivată.

– Ah. Atunci presupun că îl cauți pe lordul Brentford, spuse Sara.

– Dumnezeule bun, nu. Doamna făcu o grimasă. Lordul Brentford e de doi ani în groapă și mă rog aprins să rămână acolo.

O ușoară încruntare formă o cută între sprâncenele Sarei.

– Atunci iartă-mă, dar...

– Pe fratele meu îl caut – lordul Leete.

Se auzi o tuse delicată.

– Avem casa plină în seara asta și nu îi cunosc pe nume pe toți clienții. Eventual ai putea să mi-l descrii?

Leete. Numele provocă o tresărire vagă undeva la marginile memoriei lui Gryff. Închise ochii pentru un moment, încercând să și-l amintească mai limpede pe individ. Da, da, se întâmplase chiar săptămâna trecută – un cățelandru nesuferit, scheunând o întrebare impertinentă despre ce tip de ciucuri arătau cel mai bine la o pereche de cizme hessiene.

– Înălțime și greutate medie, răspunse el în locul ei. Păr blond într-un aranjament complicat de bucle. Ezită. Și favoriți care îl fac să arate ca un pudel.

– El e. Lady Brentford se întoarse încet spre el. Prieten de-al dumitale?

– Cătuși de puțin, replică Gryff. La drept vorbind era chiar enervant. Am fost nevoit să mă port cam urât cu el.

– Obișnuiește să facă asta, spuse ea. Vocea îi rămase calmă, dar ochii îi trădau profunzimea emoției. Dincolo de nuanța de azuriu de la suprafață se învolbura un curent mai întunecat de cenușiu furtunos. E aici?

Sara îi aruncă lui Gryff o privire întrebătoare.

– Sălile de jocuri, murmură acesta. Încearcă la mesele de 21 din Salonul de Vest. În clubul meu se zvonește că lordul Leete joacă pe mize mari. Făcu o scurtă pauză. Deși doar dracu' știe de ce, pentru că pare incapabil să numere chiar și până la zece când e băut.

Părând vag stingherită, Sara își drese vocea.

– Lady Brentford, există, cum să le spun, anumite reguli nescrise privind saloanele ca acesta. Domnii așteaptă o oarecare discreție din partea conducerii, în special când e vorba de întreruperi.

– Am venit tocmai din Oxfordshire să îl văd. Tonul ei deveni încordat. E o problemă foarte importantă.

Furie. Deși încerca să o ascundă, Lady Brentford era extrem de furioasă, decise Gryff. Dar era și o vagă notă de teamă? Străduindu-se să nu se încrunte, făcu un pas în lateral, încercând să îi deslușească mai bine expresia de pe chip.

– Da, îmi dau seama că e, spuse Sara încet. Deci dacă așa stau lucrurile, voi face o excepție.

– Mulțumesc, i se răspunse în șoaptă.

– Dacă binevoiești să mă scuzi câteva clipe, mă duc să arunc o privire.

Lady Brentford păru prea puțin încântată să rămână singură cu un bărbat necunoscut. Aruncându-i o privire piezișă, ezită, apoi păru să decidă că acesta era răul cel mai mic.

– Mulțumesc foarte mult, repetă ea, dând scurt din cap în semn de confirmare.

Când ușa se închise cu un țăcănit, lăsă să-i scape o răsuflare îndelung ținută în piept și se întoarse din nou spre el. Fustele ei grele foșniră tăios în jurul gleznelor ei când se îndepărtă pentru a studia gravura atârnată deasupra bibliotecii.

„Anunță belele", își aminti Gryff. Supraviețuise brutalului război peninsular dând curs vocii din minte care știuse când să îl avertizeze. Iar acum acea voce îi răpăia în cap în ritm marțial.

Belele, belele, belele.

Strategia înțeleaptă ar fi fost să își termine băutura și să se retragă discret. Indiferent ce motiv ar fi avut ea pentru a se afla acolo, nu avea nici o legătură cu el.

În schimb puse paharul jos și traversă covorul.

– Îmi cer scuze pentru reprezentarea artistică, Lady Brentford. Atingerea vagă a răsuflării lui calde își croi cumva drum prin cocul de la ceafa ei, gâdilând-o pe pielea goală. Nu se întâmplă prea des ca în Vizuina Lupului să intre doamne respectabile.

– Nu e cazul de scuze, răspunse foarte virtuoasa Eliza, Lady Brentford, încercând să ignore valul de fierbințeală ce îi aluneca încet între omoplați. Nu sunt pe punctul de a leșina de șoc. Am mai văzut și altădată un penis, domnule.

Gentlemanul râse. Sunetul se dovedi blând ca zefirul de vară, și totuși îi mai acceleră puțin pulsul deja accelerat.

Faptul că fusese nevoită să îl caute pe Harry într-un local notoriu pentru că era bordel și tavernă de jocuri din mahalaua Southwark era și așa destul de stânjenitor, dar cum se făcea că se mai și trezise într-un salon privat slab luminat, holbându-se la artă obscenă în compania celui mai păcătos de atrăgător bărbat care îi căzuse vreodată sub ochi?

Nu prea i se părea corect.

– Da, spuse gentlemanul, lăsând să se stingă chicotul grav și leneș. Dar poate nu atât de multe organe ofensatoare în același loc.

Când bărbatul veni lângă ea, Eliza îi surprinse sclipirea de umor din ochi.

Din ochii lui. Eliza clipi. Cât de nedrept din partea Atotputernicului să binecuvânteze un derbedeu cu ochi atât de fascinant de frumoși.

– Sau în atât de multe poziții atletice de *amour*, adăugă el.

Eliza se îndepărtă ușor, găsind că acea apropiere a lui avea un efect tulburător asupra ei, întorcând-o pe dos. Gândul de a-și înfrunta fratele deja îi făcuse stomacul să se strângă în noduri.

– Se pare că, atunci când nu dorm, craii și derbedeii își dedică tot timpul tăvălelilor și jocurilor de noroc, răspunse ea înțepată. Deci dată fiind prezența dumitale în acest loc, îmi imaginez că le cunoști pe toate.

În loc să se simtă ofensat de impolitețea ei intenționată, gentlemanul râse din nou.

– Nu, câtuși de puțin. Se prefăcu interesat să studieze gravura indecentă timp de încă una sau două clipe. Și slavă Domnului pentru asta. Unele dintre ele arată al naibii din inconfortabil.

Ea își înăbuși un zâmbet, nedorind să încurajeze continuarea flirtului.

Chiar flirta cu ea, nu? Sau doar își făcea ea iluzii?

– Apropo, nu cred că am fost prezentați cum se cuvine, murmură el. Venise din nou aproape de ea. Suficient de aproape ca ea să îi poată inspira mirosul vag picant al apei lui de colonie. Eu sunt Haddan.

Lordul Haddan. Eroul lui Harry.

„Oh, ce coincidență blestemată și ticăloasă", își spuse Eliza strâmbându-se în sinea ei. Era chipeș, era amuzant – și pentru o clipă chiar se trezise bucurându-se de compania lui.

– *Acel* Haddan? vru ea să știe, scuturându-se de sentimentul nejustificat de dezamăgire. În fond, ce conta cine era? Unul dintre faimoșii Cerberi, care găsesc o încântare nespusă în a încălca toate regulile înaltei societăți?

– Văd că reputația mea mi-a luat-o înainte, spuse el încet.

Eliza îi răspunse retrăgându-se lângă bufet.

După o clipă de tăcere stingherită, el o urmă.

– Că tot veni vorba de reguli, ar trebui să-l sfătuiești pe fratele dumitale s-o lase mai moale cu jocurile de noroc. E un mielușel din provincie foarte necopt în comparație cu dihăniile care joacă aici în Vizuină. În scurt timp se va trezi jumulit până la piele.

Cum Eliza era deja cu nervii întinși la maximum de îngrijorare, cuvintele lui fură ca un ac care o înțepă într-un loc sensibil.

– Ce Dumnezeu te face să-ți închipui că aș avea vreo influență asupra fratelui meu, domnule? îl provocă ea. El ține baierele pungii și are puterea să ia toate deciziile privind banii și administrarea averii familiei. Chiar crezi că îi pasă cât negru sub unghie cum i-ar plăcea surorii lui să se poarte?

Se răstise la el din furie și frustrare, însă marchizul păru să reflecteze atent la întrebarea ei. Sprâncenele lui se strânseră într-o expresie gânditoare, iar privirea îi coborî spre covorul turcesc, ca și cum ar fi căutat un răspuns în rotocoalele sumbre de culoare.

Nu că Eliza s-ar fi așteptat la vreunul. Din experiența ei, gentlemenii pur și simplu ignorau orice problemă care era prea dificil de rezolvat.

Însă el o surprinse din nou.

– Se pare că iar îți datorez scuze, Lady Brentford. Ai dreptate – privind retrospectiv, întrebarea mea a fost idioată și absurdă.

– Un gentleman care își recunoaște greșeala? Acum că mă gândesc mai bine s-ar putea să leșin totuși, murmură Eliza.

– Am mult prea multe pentru a le nega, replică Gryff.

„Blestemat să fie pentru acel zâmbet atât de păcătos de atrăgător." Și acei ochi. Eliza nu mai văzuse niciodată o nuanță atât de interesantă de verde – era ca și cum razele soarelui ar fi topit frunzele pădurii într-o vâltoare lichidă de smarald și aur.

Se grăbi să își ferească privirea.

– De fapt, e chiar ironic. Oricare ar fi greșelile dumitale – și sunt convinsă că sunt nenumărate – ești singurul ale cărui cuvinte pot trece prin căpățâna tare a lui Harry.

– *Eu?*

– Da, dumneata. Cerberul Erou. Întruchiparea masculină a desfrâului fără limite.

Gryff se încruntă.

– Nici măcar nu îl cunosc pe tânăr.

– Ei bine, el cu siguranță te cunoaște *pe dumneata*.

– Ceea ce, după standardele dumitale, pare să nu fie în favoarea mea.

– Sunt sigură că nici pentru dumneata nu e deosebit de importantă părerea unei văduve din provincie, răspunse ea evaziv.

„O văduvă neinteresantă și ajunsă în pragul sărăciei", adăugă ea în sinea ei.

– Văd că m-am prăbușit atât de jos încât nici nu mai pot fi criticat, spuse el nepăsător. E ceva ce pot face pentru a intra în grațiile dumitale?

Întrebarea era, își dădu ea seama, doar retorică – o ușoară zeflemea gândită să îi smulgă un zâmbet, nu un răspuns real. Însă cuvintele lui părură să trezească în ea o tresărire bizară, undeva foarte adânc în ființa ei, apoi, pe neașteptate, un gând desfrânat nebunesc păru să îi țâșnească în minte din senin.

„Sărută-mă."

În toată viața ei Eliza nu cunoscuse un sărut *adevărat* – acea explozie de fierbințeală sălbatică și nebunească descrisă în romane. Tatăl ei o căsătorise cu forța cu un baron irascibil mai în vârstă – nu pentru frumusețea ei, ci pentru genealogia ei – în schimbul unei sume consistente care umpluse sipetele familiei. Fusese o căsnicie rece, lipsită de iubire. Iar acum Harry încerca să tragă sforile pentru a o face din nou.

„Rațională, de încredere, serioasă" – o, cum se săturase să trăiască prin prisma așteptărilor tuturor celorlalți. Măcar o dată – *cel puțin o dată* – ar fi vrut să facă ea ceva diferit.

Ceva periculos.

– Sărută-mă.

O, Dumnezeule mare, chiar șoptise acele cuvinte cu voce tare?

– Poftim? Gryff își înclină capul. Nu am auzit prea bine.

– Să... să îi dai berbecului de frate al meu un șut în fund, replică ea, de data aceasta exprimându-și mai apăsat sentimentele. Pentru un bărbat despre care se zvonește că luna trecută le-ar fi golit buzunarele lordului Fetters și lordului Bertram la masa de cărți din clubul White, asta nu ar trebui să fie o sarcină prea dificilă. Își dădu la o parte o șuviță subțire de păr de pe obraz. Poate așa i-ai mai băga puțin mințile în cap.

– Ziarele tind să exagereze astfel de lucruri, replică el. În orice caz, am impresia că lordului Leete îi trebuie mai mult decât o cizmă în fund pentru a-l îndepărta de pe căile neghioabe pe care a apucat-o.

– Mă tem că ai dreptate.

Eliza speră că nu avea toată fața în flăcări. Simțindu-se oribil de jenată de momentul ei de nebunie deplină, privi în jur, căutând cu disperare ceva care să-i distragă atenția – în afară de părțile rușinoase ale trupurilor de bărbați și femei.

– Oh. Privirea i se opri asupra unei rame aurite foarte frumoase care se afla cu fața în sus pe bufet. O, vai de mine, aia pare a fi o acuarelă de Redouté.

Gryff se dădu în spate un pas, lăsând-o să treacă foarte aproape pe lângă el.

Ea zâmbi când atinse lemnul aurit, iar Gryff își simți răsuflarea poticnindu-i-se în gât.

Era ca și cum ar fi apărut brusc soarele din spatele unei cortine de nori.

Ochii ei se încălziră, inundați de o lumină intensă, iar când coborî genele, Gryff văzu că nu erau de un maroniu banal, ci erau luminate la vârfuri într-un blond auriu. Și pielea ei părea scăldată în într-o strălucire ce îi deschidea nuanța ușor bronzată și accentua pomeții sculptați ce se înălțau vag pieziș. Când văzu o pată palidă de pistrui pe nasul ei, Gryff decise că probabil petrecea mult timp în aer liber.

Era un chip memorabil – nu neapărat frumos, dar izbitor. *Unic.* Spre deosebire de atât de multe dintre frumusețile din Londra, care toate păreau a fi fost decupate din aceeași bucată de carton.

– Crezi... crezi că domnișoara Hawkins s-ar supăra dacă aș da puțin la o parte sticla? Mi-ar plăcea foarte mult să văd textura hârtiei pe care o folosește și detaliul stilului pictural.

– Chiar te rog. O doamnă capabilă să recunoască opera lui Redouté. Sunt destul de sigur că Sara nu va avea nimic de obiectat.

Eliza începu să își desfacă strângace mânușile.

– Dă-mi voie mie.

Gryff îi luă una dintre mâini și descheie atent nasturii minusculi. Răsucind spre exterior marginea mânușii, trase pielea de ied

de pe degetele ei. Acestea erau subțiri și grațioase, dar lăsau o anumită impresie de forță.

– Acum cealaltă, îi ceru el, prinzând-o de mână înainte ca ea să apuce să protesteze. Aceste articole feminine de îmbrăcăminte pot fi al naibii de greu de îndepărtat. Dar, după cum vezi, am o oarecare experiență în domeniu.

O roșeață intensă îi coloră obrajii, făcându-i pielea aproape la fel de roșie precum trandafirul pictat.

De data asta, după ce împături marginea de piele, Gryff se opri. *Belelele* – belele în forma unui mic petic de-abia întrezărit de piele dezgolită – îl amenințau inevitabil. Inspiră adânc, savurând mirosul dulce și subtil de lavandă și caprifoi. Parfumul îi gâdilă nările, făcându-l să plece tot mai mult capul...

– Do.. domnule!

Eliza își smulse încheietura de sub buzele lui, dar nu înainte ca el să fi apucat să deguste moliciunea ispititoare a pielii ei.

– Îmi cer scuze. A fost un gest foarte nedemn de un gentleman, murmură Gryff, privind-o în timp ce își smucea mânușa pe jumătate scoasă și începu să își facă de lucru cu rama.

Oare șoapta ei nu fusese decât o scornire a închipuirii lui febrile? Oricât ar fi părut de ciudat, nu prea credea.

– N-ai decât să mă plesnești până văd stele verzi dacă...

Întoarcerea Sarei îl făcu să își înghită restul scuzelor.

– Îmi cer iertare că a durat atât de mult, Lady Brentford. Sara ezită pentru o clipă, fixându-i pe amândoi cu o privire întrebătoare înainte de a adăuga: I-am spus fratelui dumitale să aștepte într-una dintre camerele private de la capătul coridorului. Portarul meu te va conduce la el.

– Iartă-mă, dar am mișcat foarte puțin sticla picturii, se bâlbâi Eliza. Nu am mai avut niciodată ocazia să văd în original o pictură semnată Redouté, așa că am vrut să îi examinez îndeaproape stilul pictural.

– Ce anume? întrebă Sara, lungind gâtul pentru a vedea ce anume îi scăpa.

– Pictorul, îi explică Eliza. Pierre-Joseph Redouté. A fost artist de curte al Mariei Antoaneta.

– Și ulterior a creat sub patronajul împărătesei Joséphine, adăugă Gryff.

Eliza îl privi surprinsă.

– Îi cunoști opera?

Era, la drept vorbind, un admirator împătimit al talentelor francezului, dar avu grijă să își ascundă entuziasmul ridicând nepăsător din umeri. Doar ceilalți doi Cerberi care îi erau și prieteni, Connor Linsley și Cameron Daggett, îi cunoșteau pasiunea privată, iar Gryff intenționa să nici nu afle și altcineva.

– Chiar dacă sunt un crai, nu sunt și complet sălbatic, Lady Brentford. Știu câte ceva despre artă. Îndreptându-și din nou atenția asupra Sarei, Gryff adăugă: Redouté e renumit pentru desenele lui botanice, reprezentând în special trandafiri și crini.

– Iar această pictură e un exemplu splendid. Eliza ezită și oftă ușor, din tot sufletul. Nu te supăra, domnișoară Hawkins, dar nu pot să nu îmi doresc să îl știu decorând pereții unui alt gen de clădire.

Sara dădu din cap cu înțelepciune.

– Vrei să spui din cauza limbajului secret al florilor?

– Da. Trandafirul roșu simbolizează iubirea pasională, murmură ea, trecând cu un deget peste marginile încrețite ale petalelor. Un rânjet cinic îi apăru pe buze. Nu-mi închipui că acest sentiment e prea apreciat aici.

– Presupun că ar trebui să îl vând, spuse Sara, pe un ton de ușor regret. Și să folosesc banii pentru a cumpăra alte tablouri cu femei și bărbați goi pușcă.

– L-aș cumpăra eu dacă aș avea bani, spuse Eliza. Îi aruncă o ultimă privire plină de jind, apoi îi întoarse spatele. Dar nu îi am.

Gryff o privi fără un cuvânt în timp ce își trase mânușile și își flexă mâinile, precum un pugilist pregătindu-se să intre hotărât în ring.

– Îți sunt recunoscătoare pentru amabilitate, domnișoară Hawkins, continuă Eliza. Ridică bărbia și își îndreptă spatele. Sper sincer să nu mai fiu nevoită niciodată să intru cu forța peste dumneata.

Fără a-i arunca nici măcar o privire lui Gryff, Eliza traversă în grabă pata de lumină proiectată de lumânări și dispăru pe coridorul cufundat în umbre.

– Are un spirit puternic, murmură Sara, când ușa se închise. Îi urez noroc cu bărbații din viața ei – va avea nevoie.

Gryff își găsi paharul de whisky și luă o înghițitură mică. Dar, spre consternarea lui, arsura alcoolului se dovedi neplăcută prin contrast cu amintirea sărutului fulgerător. Tunete și trăsnete, noaptea nu decurgea așa cum plănuise el. Poate că, până la urmă, tot cărțile lui aveau să-i fie cea mai bună companie.

– Mulțumesc pentru whisky, Sara, spuse el brusc, punând jos băutura neterminată. Cred că mă duc.

– Pleci deja?

– Da. Privirea îi căzu asupra tabloului și, preț de o fracțiune de secundă, avu impresia că petalele delicate și tulpinile arcuite tresăriră într-un semnal secret. Și iau asta cu mine. Trece-o pe factura mea, cu tot cu sticla de whisky.

– Ai de gând să-ți iei tălpășița cu Reduté? Sara râse scurt. Ai mare grijă, milord. Nu ți-e teamă că șoaptele florii despre iubirea adevărată ar putea să-ți bage niște idei ciudate în cap?

– *Moi?* Gryff băgă rama sub braț. Îmi pare rău să te dezamăgesc, draga mea, dar motivul pentru care îmi doresc asta e cât se poate de practic. Și nu are absolut nici o legătură cu iubirea.

Capitolul 1

Două luni mai târziu

– Dă-o naibii de treabă și mai scutește-mă de cicăleli, Liza. Schimonosindu-și fața roșie într-o strâmbătură, Harry, Lord Leete, trânti sticla pe masa lustruită. Leete Abbey[1] e moșia *mea* și o voi administra după pofta inimii mele.

– Asta mi-e *dureros* de clar, spuse Eliza, străduindu-se să-și țină nervii în frâu.

Ceea ce nu era ușor. Cu patru ani mai mic decât ea, Harry fusese un băiat cuminte și atent, dar toate acestea se schimbaseră când plecase la universitate. Fusese un tânăr entuziast și plin de vervă la plecare – iar la întoarcerea acasă devenise un ticălos arogant și egoist.

Faptul că nu rezista la băuturile tari nu făcea decât să exacerbeze problema. Așa cum se vedea limpede și în momentul acela.

– Mă bucur să văd că m-am făcut înțeles. Zâmbetul lui îngâmfat dovedi că sarcasmul ei trecuse complet neobservat. După cum ziceam, mi-am invitat câțiva prieteni să stea aici câteva săptămâni. Mă aștept să te ocupi ca totul să decurgă fără probleme. Flutură din mână într-un gest vag. Știi tu, o mare varietate de mâncăruri la fiecare masă și așa mai departe. Biftecuri din belșug. Pulpe de miel. Șuncă de York. Oh, iar lui Bushnell îi place în mod deosebit fazanul, deci ai grijă ca magazia de vânat să fie bine aprovizionată.

Elizei nu îi veni să-și creadă urechilor. Oare Harry nu auzise nici un cuvânt despre starea finanțelor lor?

– Vrei să comand și să ni se trimită o rolă de cașcaval verde direct de pe lună? Sau poate o tocană de unicorn, parfumată cu praf de stele argintiu?

---

[1] *Abbey* – Abație

Acea ironie reuși în cele din urmă să treacă dincolo de negura creată de brandy.

– Pe toți dracii, Liza, omul nu își permite să se uite la bani când e vorba să primească oaspeți.

Harry întoarse capul pentru a o privi mânios și aproape își scoase un ochi cu un colț scrobit al plastronului.

Nefiind prea sigură dacă să râdă sau să plângă, Eliza își sprijini coatele pe masă și își prinse capul în mâini. Altfel poate că ar fi fost tentată să arunce spre capul lui vaza de lut de pe masă. Exista vreo floare care să însemne „idiot împiedicat"?

– Harry, spuse ea încet. Dă-mi voie să formulez asta cât mai simplu, ca să poată pricepe și mintea ta începătoșată. Cuferele noastre cu bani sunt aproape goale. Pământurile de la fermă sunt complet în paragină de cât au fost neglijate. Măcelarul amenință să nu ne mai dea pe credit, iar... Se opri pentru a lua în mână un vraf de facturi. Iar croitorul și cizmarul tău ne cer o sumă care probabil ar putea plăti pentru lansarea unei nave cu patru punți din Marina Maiestății Sale.

Buza de jos a fratelui ei ieși în afară într-o expresie de bosumflare răzgâiată.

– Ca bărbat trebuie să fac impresie în oraș .

– Ei bine, „impresia" ta o să ne împingă direct în închisoarea datornicilor.

– Tu nu poți să faci ceva? se văită el. Cum rămâne cu picturile tale? Credeam că ai făcut ceva bani ilustrând acele cărticele caraghioase cu flori.

Eliza își feri privirea. Acele cărticele caraghioase cu flori erau de fapt un set impresionant de superbe cărți in-cvarto cu flori sălbatice din Anglia, scrise de o autoritate renumită de la Merton College.

Și da, fusese plătită – și chiar destul de bine, la drept vorbind. Dar în ruptul capului nu ar mai fi cheltuit un sfanț din economiile ei muncite din greu pentru a finanța destrăbălarea lui Harry. Era atât de aproape – o, atât de aproape – de avea suficient cât să își cumpere o căsuță cochetă doar a ei în Lake District. O locuință în care să poată trăi independent, în sfârșit, departe de cerințele lacome ale bărbaților din viața ei.

Se anunța în curând o nouă comandă, iar dacă lucrarea ei ar fi fost selectată, poate că visul ei ar fi devenit cu adevărat realizabil.

– Banii ăia s-au dus de mult, Harry.

Nu era chiar o minciună. Îi încredințase spre păstrare bunului domn Martin, un coleg de-al ei membru în Societatea de Horticultură, care era avocat în orășelul învecinat, Harpden.

– Ce-ar fi să mai faci? Tonul lui devenise lingușitor. Ești teribil de bună la asta.

Ea lăsă să-i scape un oftat.

– Ce-ar fi să cheltuiești mai puțin? Eliza arătă spre ornamentele de aur scânteietoare ce atârnau pe lanțul ceasului său. Uită-te la tine, ești ca o coțofană, înșfaci orice flecușteț lucios pe care îl vezi fără să te gândești o clipă la consecințe. Și nu se putu abține să nu adauge în barbă: Netotule.

Harry își reumplu paharul cu vin, vărsând jumătate pe masă.

Vinul de un rubiniu intens formă o baltă lipicioasă pe lemnul de păr și era pe punctul de a se scurge pe covor.

O metaforă potrivită, își spuse Eliza, având în vedere că la fel se scurgeau și veniturile moșiei printre degetele fratelui ei.

Acesta sorbi lacom din vin și o fixă cu ochi înroșiți.

– Știi, problemele noastre s-ar rezolva dacă ai renunța să te încăpățânezi atât de al naibii de tare în privința căsătoriei cu moșierul Gates. El e dispus să îmi ofere o sumă foarte frumușică în schimbul onoarei de a primi mâna ta.

– Problemele *noastre?* repetă Eliza.

Harry avu bunul-simț să roșească.

– Gates are peste șaizeci de ani și e țintuit într-un scaun de invalizi din cauza gutei, remarcă Eliza. Dacă te tentează atât de tare căsătoria, de ce nu îți găsești ție o moștenitoare?

– Eu nu vreau să-mi pun pirostriile, protestă el. Vreau să îmi trăiesc liber viața. Pumnul i se strânse în jurul paharului. Deci așa mă răsplătești pentru că te-am luat sub acoperișul meu și ți-am asigurat tot confortul? Doamne, abuzezi de bunătatea mea. Ești crudă și nerecunoscătoare. Își trase nasul. Și deosebit de egoistă.

Eliza inspiră adânc.

Harry mai luă o înghițitură de vin și începu să se cufunde tot mai adânc în autocompătimire.

– Am să mă întorc în oraș pentru câteva zile, apoi la întoarcerea aici voi fi însoțit de prietenii mei. De unde naiba vom face rost de banii necesari pentru petrecerea mea?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Având în vedere că deja consumase o bună parte din cea de-a doua sticlă de vin, își dădu seama că în van ar fi continuat să se certe cu el. Își împinse scaunul în spate și se ridică. Vinde-ți calul de vânătoare în loc de propria soră.

Gryff ridică privirea când un baston cu vârful de argint îi bătu pe ziarul pe care îl citea.

– Ei, ei, s-a întors Cerberul Risipitor. Când ai ajuns înapoi în oraș?

– Noaptea trecută.

Cameron Daggett, cel de-al treilea membru al Cerberilor, se așează pe brațul scaunului pentru lectură de lângă birou și își încrucișă picioarele lungi. Ca întotdeauna, era o întruchipare a eleganței bine croite – în afară de câteva note personale care erau gândite anume să îi facă să strâmbe din nas pe cei mai simandicoși membri ai înaltei societăți. Azi acel element era reprezentat de o lavalieră de culoarea liliacului, făcută din mătase indiană diafană, în locul obișnuitei pânze albe scrobite.

– Pe unde ai umblat? întrebă Gryff.

– O, pe ici, pe colo.

Dintre toți cei trei Cerberi, Cameron Daggett era probabil cel mai enigmatic. Și periculos. Un bărbat capabil de un sarcasm tăios ca un brici și cu un stil intenționat scandalos, lăsa impresia că privea viața ca pe o simplă glumă usturătoare. Gryff se număra printre puținii oameni care puteau face față replicilor lui tăioase. Dar Cameron nu permitea nimănui, nici măcar celor doi frați de arme care îi erau apropiați, să deslușească secretele care se ascundeau dincolo de acel cinism șlefuit.

– Ai fi putut să îți informezi prietenii în privința călătoriilor tale, îl mustră Gryff. Connor și mireasa lui au fost foarte dezamăgiți că nu ai venit la moșia lor câtă vreme era și Sebastian în vizită din Yorkshire.

– Ham, ham, ham. Cu un clămpănit mut din degete, Cameron mimă un câine lătrând. Nu mârâi la mine. Știi că rareori acord atenție acestui gen de obligații. Am fost ocupat cu altceva.

– Nici nu îndrăznesc să mă gândesc cu ce anume.

– Lasă asta, murmură Cameron, care refuza să intre în oricare dintre cluburile exclusiviste din Londra. Dumnezeule, locul ăsta îmi amintește de o criptă. Uită-te la ceilalți membri ai clubului – toți par morți.

– Dorm, pentru că își fac siesta după masa de prânz. Căscând, Gryff întoarse pagina. Și el se simțea cam somnoros după ce își petrecuse cea mai mare parte din noapte scriind. Poți pleca oricând.

– Așa și intenționez, dar speram să mă însoțești. Am un mic pistol frumușel pe care l-am cumpărat din Paris și mă gândeam că poate ți-ar plăcea să mă ajuți să îi verific precizia la poligonul lui Manton.

– Din păcate am altceva programat, răspunse Gryff.

– Ah. Colțurile gurii lui Cameron se ridicară într-un zâmbet. Cu frumoasa soție a lui Linonia?

– Nu, aia s-a sfârșit cu mult timp în urmă. Am... Gryff se încruntă când un pâlpâit de lumină de la lumânare scânteie pe ceva lucios încurcat în părul castaniu roșcat al prietenului său. Pe toți dracii, aia e o *perlă* care îți lucește la ureche?

– Da. Și încă una foarte reușită, nu crezi? I-a aparținut regelui James, sau cel puțin așa spune legenda. Dându-și pe spate o buclă ondulată, Cameron prinse între degete montura din aur filigranat. Ar trebui să te gândești și tu să-ți faci gaură în ureche.

– Ha! Gryff pufni ușor în râs. Nu am de gând să te las să-mi bagi din nou un blestemat de ac în carne. Încă sunt furios pe tine că m-ai convins să mă las tatuat de acel marinar jamaican din Bristol când eram țeapăn de beat.

– De ce? Rufus e un artist foarte talentat. Cameron îi aruncă un zâmbet. Și trebuie să recunoști, doamnele îl găsesc destul de atrăgător.

Drept. Dragonul fantezist care se desfășura de la buric în jos părea să le fascineze pe membrele sexului opus. Ba chiar Lady Chatwin fusese atât de captivată încât găsise un artist indian care să îi deseneze un fluture pe fese...

– Așa că recunoaște, plăcerea de după a făcut să merite să înduri durerea.

La aceste cuvinte Gryff nu putu să nu râdă.

– Poate. Dar nu vreau cercei.

Prietenul lui rânji.

– Bijuteriile par să le scoată din minți pe doamne. O simplă sclipire le face să își dezlege șireturile corsetelor într-o clipă de nebunie fierbinte și înspumată.

– Eu reușesc să dezleg șireturile corsetelor și fără a fi ajutat de fleacuri scânteietoare, spuse Gryff sec. Privirea lui alunecă spre pendula înaltă din colțul încăperii. Ascultă, discuțiile despre sex sunt foarte plăcute. Însă eu trebuie s-o tai.

– Mergi undeva interesant? îl întrebă Cameron, ridicându-se și el în picioare.

– La drept vorbind, da. Trec pe la Watkins & Harold, dacă ții neapărat să știi.

Cameron ridică o sprânceană.

– Pe la editură?

– Da, răspunse Gryff. Sunt interesați să îmi publice eseurile despre *Parcurile marilor domenii din Anglia* – și încă în ediție in-folio ilustrată. Va trebui să mai adaug câteva pentru a finaliza colecția, dar în cea mai mare parte este gata. Cel mai important e să aleg un artist care să realizeze picturile pe baza cărora se vor face gravurile. Watkins vrea să îmi arate câteva eșantioane în după-amiaza asta, ca să putem lua decizia finală.

– Felicitări.

De data aceasta tonul lui Cameron fu perfect serios.

– Mulțumesc, răspunse Gryff, sperând că încântarea copilărească de care se simțea inundat nu era prea evidentă.

Prietenul lui observă pachetul ambalat sprijinit de fotoliul de piele și îl luă înainte să apuce Gryff să îl împiedice.

– Ăsta e unul dintre ele?

– Nu, nu, mă îndoiesc că un artist de talia lui Redouté ar accepta o asemenea lucrare pe comandă, chiar dacă ar locui în Anglia. Gryff se strâmbă. În plus, stilul lui nu e chiar ceea ce îmi doresc eu. Aș vrea ceva mai... excentric.

– Excentric. Cameron păru ușor nedumerit. Nu e un cuvânt pe care îl asociez în mod normal cu tine.

O spusese pe un ton relaxat, dar răspunsul rapid al prietenului său îl răni ușor.

– Doar pentru că nu mă fâțâi prin lume îmbrăcat ca un blestemat de pirat... Privirea lui Gryff alunecă pentru o clipă spre lavaliera lui Cameron care, deși era legată într-un stil matematic impecabil, era o dovadă vizibilă a atitudinii profund disprețuitoare față de lume a celui care o purta. ... asta nu înseamnă că sunt lipsit de imaginație, mârâi el defensiv.

– Cum ți-am citit eseurile, sunt conștient de asta, răspunse prietenul lui cu un zâmbet ușor. Își făcu de lucru preț de o clipă prelungă șlefuind singura podoabă, în formă de pumnal, care atârna pe lanțul ceasului său de buzunar. Mă refeream la faptul că alegerea ta de a-ți băga sub preș talentele artistice, cum ar veni, pare să te facă din ce în ce mai încordat și nefericit. De ce nu dai frâu liber adevăratului tău spirit? Bătu cu bastonul în tablou. Știi, nu e nimic lipsit de masculinitate în a iubi florile. Nu mai face din asta un secret.

– Pe toți zeii, tocmai tu vorbești de secrete.

Lumina se stinse în ochii lui Cameron ca și cum cineva i-ar fi trântit un oblon de fier peste privire.

– Ai dreptate, spuse el, adoptând cel mai enervant ton tărăgănat al său. E mult mai ușor să observi greșelile la prieteni decât în tine însuți.

– Cum tu ești cel care a adus în discuție subiectul secretelor, de ce naiba ești atât de rezervat când e să vorbești despre trecutul tău? vru Gryff să știe. Deși te cunoaștem de ani buni, nici Connor, nici eu nu avem habar cine e familia ta sau unde ai crescut.

– Asta pentru că, asemenea duhului din poveștile arabe ale Șeherezadei, am apărut pur și simplu dintr-o lampă magică din alamă, înconjurat de un nor de fum. Apoi, cu o ușurință îndelung exersată, Cameron schimbă rapid subiectul conversației. Mai spune-mi despre ilustrațiile pentru cartea ta. Sunt curios – dacă picturile lui Redouté nu sunt pe placul tău – ce fel de stil cauți?

– E greu de explicat. Gryff renunță la interogatoriu, știind că în van l-ar fi presat pe Cameron să îi dezvăluie informații personale.

Oricât ar părea de caraghios, am să-mi dau seama atunci când am să le văd. Există o anume... Oh, *merde*.

– Ce-i?

Cameron se uită în jurul lui.

– E Leete, cățelandrul ăla nesuferit din provincie. Și pare să vină spre noi.

Într-adevăr, vicontele ezită o clipă în pragul salonului de lectură înainte de a porni cu pași rapizi și nesiguri pentru a le ieși în cale.

– Lord Haddan! Al naibii de impresionant spectacol ai făcut ieri la Jackson. Doamne, ce n-aș da pentru un croșeu de dreapta ca al tău.

Gryff își flexă pumnul, teribil de tentant să pună capăt schelălăitului bețiv al tânărului cu o lovitură în obraz.

– Săptămâna viitoare se organizează un eveniment important de box în apropierea moșiei mele din Oxfordshire – știți, urmează să se înfrunte campionul Scoției cu Uriașul Neamț din Hamburg. Câțiva dintre prietenii mei vor veni să stea la mine... cumva ai vrea să ni te alături și tu?

„De fapt, mai degrabă mi-aș zdrobi cu un baros încheieturile degetelor, una câte una, decât să îndur o grămadă leșinată de cățelandri care încearcă să intre în grațiile mele."

– Mulțumesc pentru ofertă, Leete...

Gryff ezită.

Leete.

– Nu cumva moșia ta e Leete Abbey? îl întrebă.

– Ba da, răspunse baronul entuziast. Cea mai mare parte a moșiei e acoperită de niște blestemate de grădini și ruine ce stau să se prăbușească, dar conacul e o adevărată insulă de masculinitate.

Gura lui Cameron se curbă într-o expresie disprețuitoare.

– Mă îndoiesc...

– Meciul promite a fi o oarecare sursă de amuzament, îl întrerupse Gryff. Mulțumesc. Poți să te bazezi pe prezența mea.

Fața rumenă a lui Leete se schimonosi într-un rânjet beat.

– Excelent, excelent! Îți promit că ai să te distrezi de minune, domnule.

– Cumva ți-ai pierdut pe moment mințile? îl întrebă Cameron pe Gryff când vicontele se îndepărtă clătinându-se. Individul

este un ticălos fără limite. Pe toți dracii din iad, ce te-a făcut să îi accepți invitația?

Gryff zâmbi.

– Nu merg pentru plăcerea de a mă afla în compania vicontelui. Leete Abbey e locul unde se află un exemplu deosebit de reușit al conceptului de amenajare peisagistică „gramaticală" descrisă de Capability Brown.

Și dacă nu cumva se înșela amarnic, tot acolo se afla și interesanta văduvă care era sora vicontelui. Ambele meritau o vizită în provincie...

– Amenajare peisagistică gramaticală? Cameron arcui glumeț o sprânceană. Vorbești o limbă foarte ciudată.

– Brown a adăugat grădinăritului un vocabular complet nou, îi explică Gryff. Vorbea despre a adăuga aici o virgulă, dincolo două puncte... Ce voia el să spună era că se mulțumea să puncteze peisajul natural, în loc să îl forțeze să capete o formă rigidă.

– Interesant, murmură Cameron. Când ajunseră în galeria de la intrare, salută scurt din baston. Am să te las cu virgulele și crizantemele tale. Bucură-te de conversațiile cu flora locală, fiindcă nu ai șanse de discuții rezonabile cu Leete și cu haita lui de amici bețivi.

Eliza studie lăzile cu vin care fuseseră trimise de la Londra și înjură în barbă.

Majordomul care lucra pentru ei de multă vreme tuși și el compătimitor.

– Mare păcat că stăpânul casei nu s-a născut cu același bun-simț ca dumneavoastră. Sau mai degrabă că nu v-ați născut dumneavoastră cu același...

Tuși din nou.

– Cu același echipament anatomic, bombăni ea.

Majordomul băgă capul în pământ și alese cu tact să nu spună nimic.

– Presupun că ar fi bine ca tu și James să duceți astea jos în beci. Un suspin exasperat îi scăpă din rărunchi. Străduiește-te din răsputeri să moderezi entuziasmul festivităților din seara asta, Trevor.

– Da, doamnă. Așa voi face.

În timp ce bărbații ridicară o ladă din scânduri și porniră împleticindu-se spre scări, Eliza aruncă o privire critică prin holul de la intrare. Cele două menajere muncite în exces se străduiseră să facă locul să arate prezentabil, dar încă se mai vedeau pânze de păianjen agățate de cornișe și o peliculă mată de praf acoperea fețele posomorâte, închise între rame aurite, ale strămoșilor lor. Dat fiind aspectul neîngrijit al ramelor, aceștia ar fi trebuit să țipe mustrător atât de tare încât să facă să zboare țiglele de pe acoperiș.

Presupunând că nu fuseseră deja smulse, în cea mai mare parte, de cea mai recentă furtună.

– Nu te uita la mine, pufni ea țâfnoasă, stăpânindu-și impulsul copilăresc de a-i scoate limba primului viconte Leete, a cărui bărbie fără vlagă și ochi mici porcini fuseseră moșteniți, din păcate, și de Harry. Nu eu am fost cea care am creat un... monstru.

Un monstru a cărui nevoie lacomă de a-și satisface toate poftele devenea din ce în ce mai greu de controlat.

Răsucindu-se pe călcâie, porni spre ușa de la intrare, tocurile ei țăcănind pe dalele de piatră. Cel puțin acestea fuseseră recent măturate – nu că s-ar fi așteptat ca oaspeții să remarce astfel de finețuri. Tot ce îi interesa era să aibă mâncare din belșug și băuturi tari, precum și suficient tutun urât mirositor pentru a adăuga un alt strat de mizerie pe tencuiala tavanului.

Ecoul pașilor ei reverberă de pe lambriuri, îndemnând-o să se grăbească. Primii oaspeți aveau să sosească din clipă în clipă, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era o întâlnire față în față.

Eliza îi cunoștea pe majoritatea bărbaților de pe lista de invitați. Precum Harry, erau tineri aristocrați tâmpiți, vulgari, răzgâiați, prea în vârstă pentru a li se ierta atitudinile de răsfăț, prea tineri pentru a fi apucat să dobândească un minimum de rafinament sau șarm. În cea mai mare parte se mulțumeau să îi arunce rânjete lascive când trecea pe lângă ei, dar câțiva dintre ei fuseseră suficient de prost crescuți cât să încerce la beție să o pipăie când o întâlniseră pe coridoare. Văduvele sărace erau considerate victime ușoare. Ceva ce putea fi folosit, apoi aruncat deoparte, precum un prosop murdărit.

Bădărani.

Închise ușa în urma ei izbind-o cu piciorul, găsind o satisfacție sălbatică în bufnitura zgomotoasă pe care o scoase bătrâna ușă de stejar când se trânti.

– Slavă Domnului că nu trebuie să le țin companie în sufragerie, îi spuse ea unei vrăbii ciripitoare. Cât timp ce ei beau și fumează, și își spun glumele stupide și vulgare, eu mă voi bucura de pacea și liniștea civilizată a propriilor mele camere, alături de o carte.

Eventual unul dintre romanele doamnei Radcliffe. Un castel în ruine, populat de mizerabili desfrânați, ticăloși lași, lanțuri zornăitoare și zgomote sinistre s-ar fi potrivit fără îndoială dispoziției ei din acel moment.

Cotind pe după un gard viu, Eliza traversă peluza și urmă o cărare pietruită șerpuită până la o căsuță de piatră ascunsă în spatele unei grădini cu ziduri înalte. Cu jumătate de secol în urmă aceasta fusese locuința paznicului de vânătoare, dar acum era propriul ei refugiu secret. Un adăpost într-un ocean de furtuni. Un loc în care putea lăsa garda jos și să fie ea însăși.

Oricine ar fi fost persoana respectivă.

De când se știa, Eliza făcuse ascultătoare tot ceea ce i se ceruse, lăsând ca propriile ei visuri și dorințe să fie transformate în monedă de schimb, unul după altul, pentru a plăti plăcerile altora.

– Poate că nu a mai rămas nimic din cine sunt cu adevărat, murmură ea, înfiorându-se de acest gând deprimant.

După ce căută pe pipăite cheia ascunsă sub unul dintre ghivecele cu flori – în care creșteau petunii, a căror simbolistică era „Prezența ta mă liniștește" –, Eliza descuie ușa și intră.

Prin șirul de ferestre orientate spre vest se revărsa o lumină caldă și vâscoasă, iar când primele raze o atinseră pe umeri, simți tensiunea risipindu-i-se din mușchi. Vederea mesei de lucru, un vălmășag colorat de vopsele, pensule, hârtii și fragmente de specimene îngrămădite în borcane cu apă era întotdeauna un balsam pentru sufletul ei. Era o imagine veselă, un sentiment care, din păcate, lipsea din conacul în care locuia.

– Naiba să îi ia pe Harry și pe prietenii lui libertini, murmură ea, hotărâtă să nu lase neghiobiile fratelui ei să îi strice restul zilei.

Atârnându-și șalul într-un cuier, începu să își suflece mânecile rochiei de muselină. Veșmântul avea, recunoscu ea, un croi care

nu o avantaja, și era cam uzat. Țesătura se subțiase după nenumăratele spălări, devenind moale și diafană, iar trandafirii minusculi de pe ea se decoloraseră până la tonuri palide de pastel. Însă rochia era deosebit de confortabilă – petele de vopsea erau ca niște prieteni vechi, a căror exuberanță gălăgioasă o făceau întotdeauna să zâmbească.

Surprinzându-și chipul în fereastra cu menouri, Eliza simți nevoia să își mai arunce o privire. Nu se întâmpla prea des să își vadă buzele curbate în sus într-un zâmbet. Pete de lumină scânteiau prin reflexia obrajilor ei.

– Ca să vezi, arăt aproape fericită. Aproape fără griji.

Studie imaginea nefamiliară preț de încă o clipă scurtă, înainte de a se forța să își desprindă privirea.

– Da, dar dacă sper vreodată să ajung să fiu pe *deplin*, ar fi bine să mă apuc de treabă.

Deschizându-și cutia de vopsele, Eliza începu să amestece pigmenți pe paletă. Poate că la următoarea ei vizită la antrepozitul de artă avea să își permită câteva coli de hârtie franțuzească vărgată. Dacă Redouté prefera acea textură subtilă pentru laviurile lui, atunci însemna că fără îndoială...

Miau.

Eliza ridică privirea încruntându-se.

– Elf? strigă ea.

Se auzi un nou miorlăit profund îndurerat, de data aceasta ceva mai slab.

O, vai. Oare ce poznă mai făcuse acum pisica ei? Săptămâna trecută se strecurase într-una dintre lăzile ei cu specimene botanice și îi făcuse ferfeniță toate ferigile uscate cu grijă.

Punând jos pensula, Eliza se grăbi să verifice dulapul cu materiale.

– Elf? îl strigă ea din nou.

Răspunsul felinei păru să se audă de afară.

Eliza deschise ușa din spate și ieși în micuța grădină cu ziduri de piatră. După o scurtă căutare printre trandafirii cățărători nu reuși să găsească nici o pisică. Gerberele roz nu păreau a fi fost călcate, iar salvia argintie rămăsese și ea neatinsă, tulpinile ei mov la vârfuri legănându-se ușor în briza blândă.

– Hm.

Intrigată, Eliza deschise portița și făcu doi-trei pași pe cărare.

Miau.

Se uită în stânga, apoi în dreapta. Apoi în sus.

– O, creatură prostuță ce ești!

Torsul mâhnit al lui Elf păru să îi dea dreptate.

– Nu poți coborî singur? întrebă ea.

Motanul dădu din coadă.

– Prea bine.

Dându-și ochii peste cap, Eliza se strecură pe lângă un rug de mure și se apropie de maiestuosul stejar care umbrea cărarea pietruită.

– Ceruri, cum se face că par a fi înconjurată doar de masculi nerozi? bombăni ea, dezlegându-și șireturile botinelor și descălțându-se.

Dar nu primi nici un răspuns de deasupra capului ei.

– Mereu mi se cere să le salvez pielea după câte o neghiobie. Știi, ar fi drăguț dacă, măcar o dată în viață, mi s-ar întâmpla să fiu *eu* salvată de vreo Întruchipare a Virtuții Masculine.

Miau.

– Da, și dacă ar zbura porcii...

Oftând cu mâhnire, Eliza ridică mâinile și se agăță de o creangă.

Capitolul 2

Gryff își trecu o mână peste granitul măcinat de vreme, savurând sub palmă texturile contrastante ale mușchiului încălzit de soare și ale pietrei sculptate de vânt. Una era să studiezi un portofoliu cu gravuri imprimate reprezentând o clădire istorică sau un peisaj. Dar oricât ar fi fost de detaliate, nu puteau nicidecum înlocui experiența de a fi efectiv prezent la fața locului. Albinele zumzăiau în cercuri leneșe în jurul florilor sălbatice care creșteau printre ruinele abației, bâzâitul lor grav contrastând blând cu șoapta brizei printre pietrele de demult.

Așezându-se pe rămășițele unui zid, Gryff își puse mâna streașină la ochi și admiră peisajul. Dâmbul era înconjurat de pajiști

de verde și auriu, gardurile vii de păducel și pârleazurile fiind înlocuite mai departe de dealuri domoale și de un pâlc de copaci care întuneca valea. Iarba din poieniște era presărată ici-colo cu aflorimente de piatră, iar în depărtare se vedea un pârâu șerpuind prin vale, cu soarele scânteind de pe apa ce aluneca lent. Gryff inspiră cu poftă aerul cu parfum dulce și se sprijini de o lespede de granit, lăsând căldura plăcută să i se răspândească prin corp dincolo de jachetă.

Era plăcut să fie departe de Londra, departe de fumul mizerabil de cărbune și de străzile aglomerate. Trilurile discrete ale păsărilor cântătoare erau mult mai liniștitoare pentru urechea lui decât înjurăturile guturale ale vânzătorilor stradali. *Viața la țară.* Pacea și liniștea din acest loc îi amintiră că ar fi trebuit să își petreacă mai mult timp pe propria moșie.

Nu că la Haddan Hall ar fi fost nevoie de el, își spuse Gryff cu amărăciune. Administratorul moșiei, un bărbat care ocupase această poziție încă de pe vremea când Gryff abia învăța să umble, gestiona totul cu precizia impecabilă a unui cronometru naval. Și totuși, în ultimul an, când se dedicase mai serios studiilor sale de amenajare peisagistică, începuse să vizualizeze anumite schimbări în teren. Priveliștea din aripa stângă a conacului ar fi putut fi îmblânzită printr-un aranjament mai firesc al plantelor în loc de formalismul rigid al...

Dar înainte să se apuce efectiv să remodeleze spațiul, trebuia să termine de scris ultimul eseu pentru cartea lui. Vederea cuvintelor finale – cerneală neagră pe hârtie albă – avea să fie un fel de declarație simbolică.

Ridicând privirea spre norii ce alunecau rapid pe cer, lăsă să-i scape un suspin ușor. Cameron l-ar fi descris ca pe o făgăduință făcută adevăratului său spirit.

Însă toate acestea depindeau de cum avea să se semneze ca autor, cu numele real sau un pseudonim. *Adevărul sau...* Distrageri și eschivări.

După încă o clipă de reflecție, Gryff porni încet să studieze elementele subtile de design pe care Capability Brown le adăugase parcurilor din jurul conacului. Din păcate, grădinile fuseseră neglijate în ultima vreme, dar planul era încă vizibil.

– Nici nu-i de mirare că Brown e considerat un geniu, murmură Gryff, scoțându-și caietul și notându-și câteva impresii, alături de o schiță aproximativă. Doamne, ce mi-aș dori să am talent la desen, bombăni el, studiind trăsăturile de creion.

Cuvintele îl făcură brusc să zâmbească. Scoțând o mică schiță în acuarelă care era cuibărită printre paginile din spate ale caietului, Gryff o ridică și o înclină în lumina soarelui. Era doar un studiu rapid și vag reprezentând camelii, însă culorile și formele delicate radiau de viață. Era...

– Perfecțiunea întruchipată, spuse el cu voce tare, redând limbajul secret al florilor pictate pe hârtie.

Din clipa în care observase acea acuarelă ițindu-se din portofoliul de posibili artiști, știuse că era stilul perfect pentru cartea lui. Se prefăcuse a examina și restul ilustrațiilor, dar floarea îl prinsese deja în mrejele ei de frumusețe diafană ca o șoaptă.

Watkins îi dăduse voie să păstreze acuarela și îi promisese că redactarea unui contract cu artistul avea să fie o simplă formalitate.

Ceea ce era bine, căci Gryff hotărâse că nu era dispus să accepte un refuz, indiferent de costuri.

Punând acuarela înapoi la adăpost, se ridică și își reluă plimbarea, alegând să se întoarcă pe ocolite la conac, pe un drum care șerpuia printr-un pâlc de copaci înalți. Lumina soarelui se strecura printre coroanele înfrunzite, pictând umbre jucăușe pe pământ. Gryff încetini, câtuși de puțin nerăbdător să se întoarcă în camera sa. Leete și prietenii lui erau deja pe jumătate cufundați într-un ocean de vin, prin urmare gândul la cina lungă și udată din belșug cu alcool care îl aștepta nu îl atrăgea prea tare. O mână de pierde-vară tineri scoțând pe gură glume împleticite și pretenții idioate.

„Dumnezeule mare, chiar așa de prost și neisprăvit am fost și eu la vârsta lor?"

Cel mai probabil da, răspunse el strâmbându-se. Se opri să inspire mirosul lemnos al copacilor din jurul lui.

– Elf! Elf!

Existau oare spiriduși mistici ce se jucau printre stejarii bătrâni? Gryff clătină din cap, zâmbind pe jumătate la acest gând. Călătoria îl obosise și era evident că peisajul în mijlocul căruia se afla începuse

să îi afecteze mințile. Pentru o clipă se simți din nou copil, prins de farmecul unui basm.

– O, tunete și trăsnete!

Nu, în mod cert *nu* era vorba de vreun spirit celest, ci de o ființă umană iritată. Însă ceea ce era bizar era că vocea părea să răsune de nicăieri. Se uită în dreapta, apoi în stânga. Apoi, când o ploaie de frunze se revărsă de pe crengile ce se lățeau deasupra capului lui, ridică privirea. Iar printre picăturile de verde văzu un fâlfâit de dantelă și batist crem.

Sprâncenele i se arcuiră. Vederea rufăriei de corp a unei doamne nu era nicidecum un șoc, însă unghiul din care o vedea era o idee... neașteptat.

– Mmm. O ușoară bufnitură fu urmată de o altă înjurătură deloc demnă de o doamnă.

Înăbușindu-și un hohot de râs, Gryff urmări spectacolul alte câteva clipe, apoi își băgă caietul în buzunarul jachetei și se dezbrăcă de aceasta. Se agăță de o creangă ieșită în afară și se ridică în copac. Apoi urcă tot mai mult, ignorând plesniturile ușoare ale frunzelor.

– Pot să te ajut? întrebă el, alăturându-i se doamnei acolo unde stătea cocoțată.

Apropierea lui fusese probabil ascunsă de șuieratul brizei, căci ea tresări brusc.

– Oh!

Gryff o ținu să nu cadă.

– Scuze, nu am vrut să te sperii, Lady Brentford.

– Ce... ce cauți aici sus? se bâlbâi ea.

– La fel aș putea să te întreb și eu pe dumneata, răspunse el.

– Îl... îl salvez pe Elf, replică ea peste foșnetul frunzelor.

– Salvezi elfi?

Ori era încântător de beată, ori încântător de nebună.

– Nu elfi, domnule. Pe Elf.

Împunse aerul cu un deget îndreptat în sus.

Acolo, la circa doi metri deasupra capetelor lor, o pisică vărgată mică stătea ghemuită în scobitura unei crengi.

– Îi e teamă să coboare, adăugă ea.

– Ah. Gryff își mută privirea de la pisică asupra ei. Poate că și mie mi-ar fi dacă cineva mi-ar țipa numele suficient de tare cât să trezească morții.

– Ha, ha, ha. Nu păru amuzată. Fii atent, domnule, nu am chef de frivolități.

– Mi-am dat seama și eu. De regulă doamnele nu înjură ca niște birjari.

Obrajii ei se colorară vag în trandafiriu.

– Fii bun și dă-te la o parte, Lord Haddan. Trebuie să văd dacă pot să trec pe cealaltă parte și să îmi sprijin piciorul...

– Nu e nevoie.

Gryff deja se întindea spre o creangă mai înaltă de care să se prindă. Pisica era într-o poziție al naibii de ciudată, dar dacă se ridica pe vârfuri, cu un braț întins larg pentru a-și ține echilibrul...

– Ar fi bine să te avertizez, domnule...

– Nu-ți face griji, Lady Brentford. Toată copilăria m-am cățărat prin...

Cuvintele lui fură întrerupte de un mormăit de durere când pisica își înfipse ghearele minuscule în mâna lui întinsă.

– Lui Elf nu îi plac bărbații, încheie ea.

– Mulțumesc, bombăni Gryff. E o informație bine de știut.

Pisica șuieră.

Gryff întinse din nou mâna spre ea, de data asta cu mai multă atenție. Elf îl șterse din nou cu ghearele, făcând să-i apară câteva picături de sânge, dar Gryff reuși să înșface animalul de ceafă.

– Îmi dai voie să îți înmânez acest pui de satană înainte să mă nenorocească permanent?

– Mulțumesc, spuse ea, strângând la piept botul agitat de blană.

Miau. Elf nu păru la fel de recunoscător precum stăpâna lui. Zbătându-se până scăpă din brațele ei, pisica țâșni în jos pe trunchi și dispăru în spatele unui pâlc gros de tufe.

– Mulțumesc, repetă Eliza, pregătindu-se sufletește pentru o explozie de mânie. Din experiența ei, știa că bărbații nu reacționau prea bine la atacurile asupra orgoliului lor. Îmi pare rău că ai fost rănit la mână. Elf nu a făcut-o intenționat. Pur și simplu era înspăimântat.

– Nu-ți face griji, spuse el nepăsător.

Spre surprinderea ei, începuse deja să se întindă spre o creangă aflată mai sus.

„Dumnezeule, chiar rânjea cu adevărat?"

– Merită să verși puțin sânge pentru a te bucura de această priveliște superbă. Cizmele lui alunecară pe scoarța netedă. Acela este fluviul Tamisa?

– Da.

Se auzi un pârâit de rău augur când Gryff își schimbă poziția.

Ea se crispă.

– Lord Haddan, chiar cred că ar trebui să cobori de acolo. Oricât ar fi de solid acest stejar englezesc, mă tem că acea creangă anume nu prea face față greutății tale.

– Imediat. Se ghemui pe vine. Uite, în acest unghi al luminii după-amiezii, pietrele bătrânei abații devin de culoarea mierii scăldate în soare.

Eliza lungi gâtul, încercând să vadă prin plasa de frunze foșnitoare.

– O, ai dreptate. Culoarea era cu adevărat delicioasă – și ce surpriză să descopere că tocmai el era în stare să observe un astfel de detaliu. Ce frumos.

Se aplecă în față, hotărâtă să își întipărească în minte acea nuanță subtilă, dar când se mișcă din nou, piciorul îi alunecă de pe creangă. Bătând aerul cu brațele, se chinui să își recapete echilibrul. Însă o pală de vânt i se agăță în fuste și o trase în lateral. Lumea începu să se învârtă, iar Eliza se trezi căzând, căzând.

Căzând...

Apoi un braț musculos o prinse pe neașteptate din jurul taliei, oprindu-i căderea fulgerătoare spre pământ.

– Ah.

Se zbătu ușor, încercând să își elibereze degetele de la picioare, prinse între crenguțe.

– Nu te mișca! Un pic dacă te sucești cum nu trebuie, s-ar putea să te scap.

Atârnând cu capul în jos și cu picioarele încâlcite bizar într-o învolburare de fuste, Eliza nu îl putea contrazice.

– Stai așa, lasă-mă să te descâlcesc.

Se auziră noi pârâituri. Apoi Eliza simți brusc un nod de căldură apăsându-se pe fesele ei.

Orice ar fi făcut lordul Haddan era cât se poate de... necuviincios.

– Domnule...

– Taci – nu-mi distrage atenția. Mâna lui coborî pe ridicătura claviculei ei. Stai doar să-mi schimb poziția, murmură el, lăsându-și mâna să alunece mai jos. O palmă aspră îi prinse sânul, apoi i-l strânse. Vai. Scuze.

Ea lăsă să-i scape un șuierat tăios.

– Te rog să te grăbești, încep să amețesc.

Cu o smucitură ușoară, el o ridică și o așeză peste coapsele lui.

Cum naiba ajunsese să stea între picioarele lui?

– Nu te mai foi atât, Lady Brentford. Precum trupul lui, răsuflarea marchizului era caldă, stârnindu-i furnicături pe piele. Nu că nu ar fi deosebit de plăcut. Dar anumite părți din anatomia masculină răspund de capul lor la frecare și n-aș vrea să te pun într-o situație jenantă.

– Ție îți place treaba asta, nu-i așa? bombăni ea.

Adierea unui hohot de râs o gâdilă pe gât.

– Încerc doar să fiu un gentleman și să ajut o domniță la ananghie.

– Ha! Un adevărat gentleman nu ar profita de situație pentru a pipăi o doamnă pe... umflătura sânului.

– Dar e o umflătură a sânului atât de frumoasă, murmură Gryff. Moale și pufoasă precum o piersică bine coaptă. Coborî vocea până la o șoaptă sugestivă: Mă întreb dacă și gustul ar fi la fel de dulce.

Eliza își simți fața încingându-se și colorându-se din piersică în trandafiriu, apoi în roșu aprins.

– Te rog să mă dai jos de aici, Lord Haddan, îi porunci ea. În clipa asta.

– Mă tem că asta e mai ușor de zis decât de făcut, spuse el tărăgănat. Dacă o să te uiți în jos o să-ți dai seama că felul în care ai căzut ne-a adus pe amândoi într-o poziție precară. Există o singură modalitate de a coborî. Și nu o să-ți placă.

Eliza aruncă o privire și văzu că nu exagera. Avea să fie nevoită să...

– Hai s-o facem o dată, spuse ea scrâșnind din dinți, consolându-se cu gândul că interludiul jenant nu avea să dureze prea mult.

El își fixă mâinile mari și late pe șoldurile ei.

– Relaxează-te. Trebuie să te ridic și să te răsucesc.

Conștientă că nu era tocmai ușoară, Eliza roși și mai tare.

– Lord Haddan. Mă tem că nu o să...

– Ai încredere în mine.

Frunzele părură să dispară într-o învolburare de verde gălbui și verde smarald, iar Eliza se trezi brusc călare peste șoldurile lui, cu interiorul coapselor ei apăsându-se peste pielea de căprioară moale precum catifeaua care acoperea coapsele lui.

O, Doamne, o, Doamne. Însă nu era sigură dacă vocea ei interioară dădea glas unei rugăminți sau unei rugăciuni.

Neavând decât un strat subțire de batist și piele între ea și umflătura vizibil masculină a sexului lui, Eliza deveni intim conștientă de trupul lui lung și zvelt. Talia îngustă, conturul sculptat al mușchilor, picioarele vânoase, servindu-i acum drept o șa ireal de erotică.

Preț de o clipă fulgerătoare, imaginația ei sălbatică și obraznică nu își putu închipui decât un singur lucru, evocându-i imaginea unei fete bătrâne din provincie călare pe un armăsar mare și întunecat.

Pulsul ei o luă la galop, stârnindu-i un fior de fierbințeală care i se revărsă ca un torent prin membre. Carnea îi fu cuprinsă de furnicături și, spre marea ei rușine, își simți miezul de carne începând să se umezească.

„Cu siguranță el nu ar avea cum – nu ar putea – să-și dea seama de asta."

Sau oare craii aveau un al șaselea simț când era vorba de seducție?

Inima i se poticni, apoi începu să i se izbească zgomotos în coaste.

„Respiră", își aminti Eliza. Dar când trase lacom în piept aroma picantă a săpunului lui de ras nu făcu decât să amețească mai tare. Creierul ei părea învăluit într-o ceață mătăsoasă, învolburată. Lumina sclipea deasupra capului ei, cu scânteieri intense, orbitoare, în tonuri prețioase de albastru și verde. Se simțea drogată. *Smintită.*

Cum altfel ar fi putut explica faptul că întreaga ei rațiune se făcuse zob în clipa în care se agățase mai strâns de povârnișul lat

al umerilor lui și își apăsase trupul peste al lui? O explozie de soare se revărsa prin împletitura de frunze, proiectând desene de flăcări lichide peste părul lui lung, ondulat. Înfigându-și degetele prin șuvițele mătăsoase, Eliza ridică bărbia pentru a privi jocul umbrelor de smarald coborând și alunecând peste trăsăturile lui.

Privirile li se întâlniră, iar intensitatea sfâșietoare a ochilor lui superbi păru brusc prea profundă pentru a mai putea fi cuprinsă.

„M-am băgat în mai mult decât pot duce."

– Mă... mă tem că acest joc a mers prea departe, se bâlbâi ea.

Gura lui se opri milimetric deasupra gurii ei.

– Iar eu mă tem că nu a mers suficient de departe.

Foșnetul frunzelor, fin ca de satin și dantelă, acoperi șoapta tăioasă din mintea lui. „Belele, belele." Ignorând avertizarea, Gryff o posedă printr-un sărut prelung, senzual. Avea un gust indescriptibil de dulce, cu o notă ușor înțepătoare de iarbă-neagră și o esență pe care nu reușea să o identifice exact. Îi îmbie buzele să se întredeschidă, dorindu-și mai mult.

Mai mult.

Spre satisfacția lui, ea îi răspunse dornică și caldă. I se deschise nerăbdătoare, împletindu-și limba cu a lui. Tachinând, atingând – precum trupurile lor, regulile înaltei societăți păreau suspendate acum cu mult deasupra solului, lăsând toate gândurile raționale să se risipească în briza de vară.

Eliza. Cadența muzicală a numelui ei mic i se rostogolea atât de ușor pe limbă. I se potrivea, decise Gryff, căci ghicea o senzualitate clocotitoare dincolo de pielea ei sărutată de soare. Nu era o mironosiță cu sânge rece, ci mai degrabă un spirit al pădurii fermecător de îndrăzneț. O creatură a Naturii – născută din păduri umbroase și câmpii însorite, din mlaștini bătute de vânt și ape învolburate. Ochii ei sugerau vag pasiuni primitive ascunzându-se în adâncuri, doar așteptând să fie dezlănțuite.

Fără vreun gând conștient, Gryff își coborî mâna peste sânul ei și începu să îi maseze lent, circular, sfârcul întărit într-un boboc tare. Vârful acestuia îi desenă o spirală de foc pe interiorul palmei.

Scoase un sunet din adâncul gâtlejului, iar huruitul păru să sfâșie vraja acelui moment suspendat în timp.

Eliza deschise larg ochii.

– Te rog, domnule...

– Da, da.

Gryff se lăsă pe spate, renunțând cu regret la a se desfăta cu moliciunea ei feminină.

– Să... să coborâm, se bâlbâi ea. Trebuie să coborâm de aici. E periculos – am putea cădea în orice clipă.

„De ce am sentimentul că deja cad, prăbușindu-mă într-un salt mortal lent, în spirală?"

Se scutură de senzația bizară râzând ușor.

– Prea bine. Să avem grijă să ajungi cu picioarele ferm plantate pe sol.

Ridicând-o puțin mai sus, se întoarse și se sprijini cu cizmele de trunchiul copacului.

– Rămâi cu brațele în jurul gâtului meu și ține-te bine, o avertiză el. S-ar putea să fie cam dificil.

Coborârea printre crengi se dovedi o încercare stângace. Crengușele se rupeau, scoarța se desfăcea în bucăți.

– Slăbește-ți strânsoarea, spuse el – apoi o lăsă să cadă greoaie pe cei câțiva zeci de centimetri care o mai despărțeau de pământ.

În momentul impactului neașteptat, Eliza își pierdu echilibrul și ateriză cu forță în fund pe pământul acoperit de mușchi.

Rânjind, Gryff sări și el jos cu lejeritate și îi întinse o mână pentru a o ajuta să se ridice.

– Mulțumesc că mi-ai salvat pisica, spuse ea, simțindu-și demnitatea lezată.

– Și nu și pe tine?

În umbra frunzelor de deasupra capului ei, expresia ei era greu de deslușit.

– Cred că m-aș fi descurcat destul de bine și singură, răspunse Eliza. Își făcu de lucru pentru o clipă netezindu-și fustele și culegându-și o frunză din părul zburlit. Mi-ai distras atenția când mi-ai pomenit de efectul luminii asupra pietrelor.

– Da, acum că pot privi mai bine rochia ta atrăgătoare observ că îți plac deosebit de mult culorile, murmură el, studiind muselina pătată de vopsea. Modelul e de-a dreptul... unic.

Eliza păru brusc fâstâcită.

– În... întotdeauna port haine vechi când...

Își lăsă vocea să se piardă.

– Când pictezi? sugeră el. Foarte practic. Și ce fel de picturi creezi? Portrete ale unor feline îndrăznețe? Scene cu druizi ai pădurilor îndeplinindu-și ritualurile păgâne?

– Eu... sunt doar amatoare, murmură ea.

– Îmi imaginez că ești mult prea modestă, Lady Brentford. Zâmbi. Societatea impune ca toate doamnele cu educație aleasă să știe mânui cât de cât un creion sau o pensulă, nu-i așa?

Ea trase aer în piept ușor neliniștită, fără a ști prea sigur de ce.

– Pot să le văd? continuă el.

– Nu! exclamă ea alarmată. A... adică nu arăt nimănui schițele mele.

– Ei, haide. Poți să stai liniștită că nu sunt un critic aspru. Îmi face plăcere să privesc lucrări de artă, și din experiența mea majoritatea femeilor se grăbesc să își arate talentele. Iar ale tale – aruncă din nou o privire spre rochia ei – par a fi chiar exuberante.

Gluma lui nu făcu decât să îi intensifice agitația.

– Nu, pe cuvânt. Chiar... chiar nu sunt prea bune.

Probabil erau cu adevărat oribile dacă stârneau o reacție atât de viscerală, își spuse Gryff. Ar fi fost nedemn de un gentleman să o facă să se simtă prost insistând pe acest subiect – nu că faptele lui recente ar fi fost teribil de onorabile. Un gentleman chiar nu ar fi trebuit să se dedea unor gesturi compromițătoare cu sora gazdei sale, și încă în vârful unui stejar.

– Iartă-mă, spuse el, schițând o plecăciune vagă. Nu am vrut să te supăr. Dacă dorești să păstrezi secretul asupra talentelor tale artistice, mă voi supune, desigur, dorințelor tale.

– Mulțumesc. Chiar și așa, Eliza continuă să pară ușor temătoare. Își luă botinele și făcu un gest ca pentru a-l alunga. Dacă n-ai nimic împotrivă, domnule, aș dori să mă îmbrac, iar buna-cuviință impune să o fac în privat.

Gryff nu se putu abține să nu o mai tachineze puțin.

– Dar deja ți-am văzut mult mai mult decât doar glezna grațioasă.

– Ce nepoliticos din partea ta să îmi amintești, Lord Haddan! remarcă ea pe un ton tăios.

– Unul dintre numeroasele mele păcate, mă tem, murmură el. Spun adesea lucruri pe care nu ar trebui să le rostesc în înalta societate.

Eliza își feri privirea, perdeaua curbată a genelor ei de culoarea grâului nelăsându-l să vadă nici un indiciu despre ceea ce gândea.

– Da, ei bine, bărbaților li se permite să își facă singuri regulile. Femeilor, din păcate, nu.

Avea dreptate. El ar fi putut să râdă și să ignore incidentul, în timp ce pentru ea consecințele nu ar fi fost la fel de amuzante.

Se dădu în spate câțiva pași și se opri în spatele unuia dintre stejarii cu trunchi gros.

– Gata, așa respectăm regulile bunei-cuviințe, îi strigă el.

Singurul răspuns fu sunetul ghetei de piele.

– Ne vom vedea la cină? vru Gryff să știe.

– Ești *nebun?* răspunse ea. Să stau la o masă plină de bădărani desfrânați și beți? Ferească sfântul! Am să stau cât de departe posibil de glumele lor obscene și oalele de noapte dând pe dinafară, cât de departe este omenește posibil. Gryff auzi un foșnet printre frunzele căzute. Acum poți să ieși.

Se întoarse pe cărare.

– Fratele tău nu se preocupă deloc de confortul tău?

– Dată fiind ultima noastră întâlnire, Lord Haddan, m-aș aștepta să îți fie evident că Harry se gândește la prea puțin în afară de propriile lui plăceri. Își culese o crenguță din păr. Distrează-te într-o astfel de companie, domnule.

Gryff se încruntă, dându-și seama că probabil îl considera parte din cercul lor. În fond, se afla acolo.

– Tu și fratele meu nu aveți decât să vă beți mințile, dar eu am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu. Eliza își trase umerii în spate și își luă o postură regală – ceea ce avu darul de a-l înduioșa, având în vedere în ce hal de dezordine îi erau hainele și botinele doar pe jumătate legate cu șireturi. O zi bună.

Spunând acestea, se răsuci pe călcâie și începu să se îndepărteze... deși încercarea de a se retrage cu demnitate aproape îi fu dată peste cap când se împiedică de o rădăcină.

Gryff așteptă câteva minute, apoi o urmă discret, curios unde intenționa să meargă. Conacul se afla în direcția opusă.

Când cărarea ieși șerpuind dintre copaci, o observă în fața lui, strecurându-se în grabă pe sub arcada de piatră a unei grădini înconjurate de ziduri. Poarta se trânti violent.

El așteptă și de data aceasta puțin, apoi se apropie să studieze scena mai în detaliu.

Părea un loc foarte fermecător. Pietrele prinse prin îmbinare cu cep scânteiau într-o atmosferă de căldură untoasă, rugii de trandafiri sălbatici adăugând o pată de culoare exuberantă pe suprafața măcinată de vreme. Coarde groase de iederă se revărsau peste marginea de sus a zidului, cârceii de verdeață evocându-i degete subțiri clătinându-se în bătaia brizei.

Îndemnându-l să intre.

Iederă – simboliza prietenia.

Puțin probabil, având în vedere câte libertăți își permisese cu ea, reflectă Gryff.

Fu tentat să deschidă zăvorul și să intre pentru a arunca o privire mai îndeaproape. Însă în ciuda comentariilor lui glumețe, *chiar* era un gentleman. Și îi violase suficient intimitatea lui Lady Brentford pe ziua respectivă.

– Rahat! Gryff se forță să treacă pe lângă căsuța confortabilă aflată la capătul grădinii. Rahat, rahat, rahat, adăugă el în șoaptă, grăbind pașii cu inima strânsă și cotind pe aleea pietruită ce ducea înapoi la conac.

Aparent, văduva Lady Brentford era mai complexă decât ar fi părut la prima vedere.

Dar cum părea să își păstreze cu strășnicie secretele, era nevoit să îi respecte dorințele.

– Oh, câtă idiotenie, naivitate și nerușinare.

Eliza nu era sigură dacă mustrarea bombănită era îndreptată împotriva ei înșiși sau împotriva marchizului. Închise cu piciorul ușa căsuței, conștientă că fiecare fibră din ființa ei încă vibra de fierbințeală. Furia fusese cea care aprinsese astfel de scântei. Furia și o flacără ascunsă fremătând undeva în adâncurile ființei ei, într-un loc pe care nu voia să îl recunoască.

Eliza își frecționă brațele, dorindu-și să poată alunga acea furnicătură din carnea ei. Avea impresia că atingerile lui lăsaseră urme

ca de fier încins pe trupul ei, iar gâdilatul răsuflării lui părea să îi fi opărit pielea. Tot ceea ce ținea de lordul Haddan – parfumul lui, silueta lui, simțul umorului – era extrem de senzual.

Păcătos.

– Firește că e păcătos, gâsculiță, șopti ea. Este unul dintre faimoșii Cerberi.

De sub masă Elf scoase un tors gutural.

– Un Lucifer superb, cu brațe și picioare lungi, care nenorocește femeile, adăugă ea, ca și cum rostind cuvintele cu voce tare le-ar fi dat mai multă forță.

Doamne, doar o neghioabă cum scria la carte ar fi refuzat să recunoască pericolul.

Însă trupul ei părea hotărât să se răzvrătească împotriva minții, chiar dacă în adâncul sufletului știa că era deosebit de stupid să își dorească... lucruri care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată.

„Am ochi de artist când e vorba de formă și de aspect, așa că văd foarte bine în oglindă cum arată fața mea."

Chiar și acum vedea o reflexie vagă în sticla ferestrei. Îngustă și lipsită de farmec. Prea puternică, prea tăioasă. Bărbații preferau o delicată Venus de buzunar, nu o mătăhăloasă Diana, Zeiță a Vânătorii, al cărei trup deșirat era asprit de hoinărelile pe câmp făcute în căutarea florilor și plantelor pentru picturile ei.

„Nu sunt nicidecum un exemplu de frumusețe feminină."

Așa că, își spuse Eliza cu amărăciune, experiența ar fi trebuit să îi țină în frâu imaginația.

Un bărbat precum Haddan nu făcea decât să-și piardă leneș timpul, acum că era departe de distracțiile lui obișnuite, dedându-se la jocuri caraghioase cu ea. Dacă ar fi fost să se ia după spusele ziarelor și cele ale fratelui ei, marchizul putea alege pe îndelete dintre frumusețile Londrei.

De data aceasta probabil că Harry avea dreptate. Haddan era, pe scurt, un crai.

Eliza lăsă să-i scape un oftat de pe buze. Și atunci era greșit să își dorească să fie atinsă de el? Chiar dacă pentru el nu însemna nimic?

Bineînțeles că știa răspunsul corect și totuși... și totuși...

Da, Haddan ar fi uitat-o într-o clipă. Dar ea ar fi rămas cu amintiri pentru o viață. Ar fi rememorat gustul săruturilor lui încinse

de brandy, iar acestea i-ar fi ținut de cald odată ce se refugia în noua ei viață în acea căsuță cochetă din Lake District. Urma să trăiască singură și în izolare, având drept companie doar oi și orz sălbatic – și pe Elf, desigur.

„Atunci de ce ar trebui să îmi refuz să degust cât de puțin acea plăcere interzisă înainte de a pleca?"

Bărbații cu siguranță nu își refuzau așa ceva. Era nedrept că lor li se permitea să dicteze toate regulile. Apoi să le facă ferfeniță și să le arunce pe fereastră de fiecare dată când Ispita le făcea cu ochiul.

Marchizul de Haddan reprezenta o ispită nebunesc de obraznică. O șansă de a cunoaște pasiunea alături de un bărbat care era înzestrat cu simț al umorului, farmec și o frumusețe masculină divină.

Și era bun la suflet, în ciuda glumelor lui drăcești. Ar fi fost dispus Harry sau vreunul dintre derbedeii de prieteni ai lui să își riște viața pentru o pisică?

„S-o crezi tu."

Întorcând spatele ferestrei, Eliza se așeză la masa ei de lucru și inspiră adânc, foarte adânc. „Ai de ales." Uneori viața i se părea un drum atât de înspăimântător, plin la fiecare pas de răsturnări de situație derutante și de alegeri.

„Ei bine, dacă tot e să calc strâmb, mai bine să mă bucur de experiență."

Din colțul încăperii se auzi foșnet jucăuș de hârtii și fâlfâitul unei cozi de felină.

Când Elf țâșni sub dulapul de materiale, pe buzele ei se instală lent un zâmbet visător. O, dă-le naibii de consecințe, decise ea. Șansele erau practic zero, dar dacă i se mai oferea vreodată ocazia de a-l săruta pe Haddan, poate că avea să profite.

Capitolul 3

Gryff se dezbrăcă de jachetă și o aruncă pe scaunul mesei de toaletă. Își lărgi nodul lavalierei Belcher și, când aceasta se desfăcu, simți o adiere din parfumul hipnotizant al Elizei încă rămas pe țesătură.

Iasomie și trifoi, miere și iarbă-neagră – era neobișnuit. Exact cum era și domnița.

Nu se putu abține să nu zâmbească. *Neobișnuită*. Avusese parte de numeroase întâlniri amoroase exotice, dar nu ținea minte ca vreuna dintre acestea să fi avut vreodată loc într-un copac.

Apropiindu-se de fereastră, Gryff își aruncă privirea pe geamul cu ochiuri rombice, acordându-și o clipă pentru a se desfăta cu priveliștea pajiștilor în pantă și a pâlcurilor de plante aranjate subtil de un maestru al amenajărilor peisagistice. Fusese într-adevăr o decizie bună să vină aici, hotărî el, chiar dacă știa că îl aștepta o seară foarte plicticoasă. Grădinile superbe și văduva interesantă compensau din belșug neajunsul de a fi obligat să petreacă timp în compania lui Leete și a cercului acestuia de prieteni bădărani.

Știa că avea o reputație de mare crai care atrăgea admirația tinerilor cu pretenții. Și în cea mai mare parte era tolerant cu cățelandrii care se agitau la picioarele lui, încercând să îi atragă atenția. Însă Leete avea ceva ce îi stârnea fizic iritarea. Individul era prea zgomotos, prea mojic, prea lipsit de bun-simț.

Poate că opinia lui era influențată și de comentariile Elizei și de scurta tresărire de teamă pe care o văzuse în ochii ei albaștri ca marea în seara când se întâlniseră pentru prima dată. Era limpede că sentimentele ei nu se limitau la simplă exasperare stârnită de escapadele lui băiețești...

– Ce dracu'?

Gryff se strâmbă când se întoarse și observă patul înalt și impunător, cu patru stâlpi, din mijlocul camerei.

– Îmi cer iertare, domnule. Valetul lui ieși din camera de toaletă. Domnii au insistat, iar eu nu am fost sigur dacă ați fi dorit sau nu să îi împiedic.

– Pe Dumnezeu, tu ai habar ce e drăcovenia aia, Prescott? mârâi el, ridicând privirea spre ansamblul exotic din alamă și lemn de trandafir care fusese suspendat de una dintre grinzile tavanului.

Cu o expresie mâhnită, valetul lui îi întinse un bilețel.

Gryff ezită pentru o fracțiune de secundă înainte de a despături hârtia.

Dragul meu Haddan, citi – și de la bun început se simți ofensat că își permisese să îl ia drept prietenul său. *Pentru a onora faptul că ai acceptat invitația de a veni în vizită pe moșia mea, am dorit să mă asigur că viața în provincie nu ți se va părea prea plicticoasă. Cunoscându-ți abilitățile în privința sexului slab, am căutat un dar special care să îți ofere un oarecare amuzament și am găsit această bară turcească pentru sclave într-un magazin dedicat gentlemenilor și gustului de aventură al acestora. Sunt sigur că vei găsi o fetișcană entuziastă pe care să o legi în cătușe în seara asta când vom merge la taverna locală. După cum vezi, nu mă aștept ca oaspeții mei să fie sfinți când vizitează Leete Abbey. (Ha, hah!)*

– Ce gunoi.

Gryff boți misiva și o aruncă în foc.

– Servitorii de aici par să vă dea dreptate, milord, murmură Prescott.

– A, da? Valetul lui, ale cărui trăsături angelice nu trădau cu nimic faptul că în trecut fusese hoț de buzunare, era înzestrat cu nenumărate talente neprețuite. Printre acestea se număra și capacitatea de a strânge informații cu eficiența unui ofițer de poliție – ceea ce îl salvase pe Gryff nu o dată din diverse situații delicate. Și de ce anume?

– După spusele menajerei, tânărul stăpân al casei e un derbedeu cheltuitor care ignoră problemele moșiei și pustiește rezervele de bani ale familiei cu obsesia lui pentru jocurile de noroc, îi răspunse Prescott. În ultimul an, mai mulți servitori au fost concediați din lipsa banilor. Puținii rămași sunt un mic cerc de angajați loiali ai familiei, care lucrează pentru aceasta încă de dinainte de nașterea lordului Leete. Pufni pe nas. Nici unul dintre ei nu vede cu ochi buni faptul că își invită aici prieteni atât de desfrânați cu care o ține tot într-o beție. E considerat extrem de lipsit de bun-simț și necuviincios, având în vedere că sora lui e singura femeie de viță nobilă din această casă și nu are pe nimeni care să o apere de avansuri nerușinate.

Gryff își drese vocea tușind brusc.

– Având în vedere că e văduvă, mă întreb, cum se face că locuiește aici? Răposatul ei soț nu s-a ocupat să îi asigure viitorul?

– Se pare că acesta a fost un nemernic chiar mai mare decât fratele ei și nu i-a lăsat mai nimic. Pământurile erau cu drept de succesiune, iar.... Prescott ezită. Menajera nu părea să știe toate detaliile, dar a știut să-mi spună că Lady Brentford nu a dorit să trăiască depinzând de moștenitorul soțului ei.

„Nici nu-i de mirare că pare puțin cinică în privința bărbaților."

– Pare că ține foarte mult la abație și la grădinile acesteia, continuă valetul lui. Și doar grație eforturilor ei uriașe de a face economii reușește această gospodărie să mai rămână pe picioare.

– Excelent lucrat, Prescott, murmură Gryff. E întotdeauna util să știi cum stau lucrurile.

– Mulțumesc, domnule. Să vă pregătesc jacheta elegantă bleumarin pentru cină?

– Da, va fi în regulă, răspunse acesta. După aceea poți să-ți iei liber restul serii. Am auzit că la King's Arms lucrează fete foarte drăguțe, care servesc o bere neagră decentă.

Valetul își permise un zâmbet scurt.

– Sunteți sigur că nu veți dori ajutorul meu după cină?

Gryff clătină din cap.

– Nu am de gând să îi însoțesc la tavernă pe Leete și pe prietenii lui. Intenționez să mă retrag devreme și să citesc, așa că aș prefera să nu fiu deranjat. Relaxează-te cu două-trei halbe și ne vedem dimineață.

– Prea bine, domnule.

Prescott se retrase pentru a termina de pregătit hainele marchizului.

Gryff ridică privirea spre exotica jucărie sexuală de deasupra patului, tentat pe jumătate să se cațăre și să dea jos drăcovenia. Dar când se gândi mai bine decise că nu merita efortul.

Răsucindu-se brusc pe călcâie, se duse să își despacheteze geanta cu cărți.

Eliza intră în conac prin spălătorie, dorindu-și să stea cât mai departe posibil de beția care se desfășura în salon. Un incident petrecut cu luni bune în urmă îi arătase că Harry nu era capabil – nici doritor – să își țină în frâu prietenii, iar ea nu voia să îl repete.

Fusese rușinos. Umilitor. Faptul că cineva cu pretenții de gentleman fusese în stare să se poarte ca un animal cu sora gazdei sale era...

Gura i se schimonosi.

„O, dar întâlnirea cu Haddan a fost, ăăă, diferită."

Ceea ce o făcea să se întrebe ce îl determinase pe notoriul Cerber să cultive compania unor oameni precum Harry și prietenii acestuia. Nu își putea imagina cu adevărat că marchizul ar fi avut ceva în comun cu astfel de bărbați, în ciuda reputației sale de crai periculos.

Și totuși, era aici.

Era o contradicție și o dilemă la care nu avea răspuns.

Bărbații. Marchizul nu era singurul ale cărui intenții erau derutante. Lordul Brighton, căpetenia micului grup de derbedei al lui Harry, începuse brusc să îi acorde deranjant de multă atenție. Nu se punea problema să îi fi făcut avansuri necuviincioase fățișe, însă expresia rece și calculată din ochii lui fusese de-ajuns pentru a-i stârni un fior pe șira spinării. Cuvintele lui sugeraseră...

Clătinând din cap, Eliza abandonă gândurile despre bărbați pentru a se concentra asupra setului de eseuri care îi sosise de la domnul Watkins în corespondența din după-amiaza aceea. Din fericire, acestea erau mult mai ușor de înțeles și apreciat. Autorul scria într-un stil minunat, liric, iar observațiile și revelațiile acestuia în privința amenajării peisagistice o puneau mereu pe gânduri.

„Sau este poate o autoare?" Watkins îi spusese că persoana care scrisese acele eseuri dorea deocamdată să își păstreze anonimatul. Pentru Eliza acest lucru indica în mod cert că era vorba de o femeie.

Gura i se strânse într-o expresie de compătimire. O, da, femeile aveau o mulțime de motive pentru a-și băga sub preș talentele, cum ar veni. Banii, desigur, erau unul dintre ele. Era teribil de nedrept că femeile aveau atât de puțin control asupra propriilor finanțe. Și mai erau și prejudecățile publicului consumator de carte. Societatea accepta ca o femeie să fie înzestrată artistic. Însă scrisul – o disciplină care necesita agerime intelectuală – era considerată nu doar o activitate nedemnă de o doamnă, ci și prea dificilă pentru creierul femeii.

Ha! De parcă bărbații ar fi fost inerent mai inteligenți doar pentru că erau înzestrați cu p...

O mână țâșni brusc spre ea și o înșfăcă de mânecă în clipa în care coti pe coridorul cufundat în umbră.

– Unde te grăbești, Lady Brentford?

Smulsă din reflecțiile ei, Eliza încercă să se smucească din prinsoare. În lumina pâlpâitoare îl recunoscu pe bărbat ca fiind unul dintre bețivii cu care ajunsese Harry să se împrietenească la Londra. În ultimul an acesta, alături de vărul lui, Lord Brighton, deveniseră vizitatori frecvenți la abație.

– Te rog dă-mi drumul, domnule Pearce.

Dimpotrivă, el o trase mai aproape.

– Ei, haide, Liza. Suntem prieteni vechi. Vocea îi era împletică, iar răsuflarea îi duhnea a brandy când încercă să îi prindă gura sub a lui. Dă-mi un sărut. În fond, văduvelor li se permite să-și facă din când în când de cap.

– Am spus să iei mâna de pe mine, domnule.

El râse și își întări strânsoarea.

– Voi, femeiuștile, insistați întotdeauna să faceți pe interesantele opunând rezistență. Prea bine, am să-ți intru în joc.

Eliza își înfipse tocul pantofului pe căputa bărbatului, iar când acesta gemu de durere, se răsuci și se smulse din strânsoarea lui.

– Fii sigur că nu găsesc nimic amuzant în a fi abordată astfel.

– Pe toți dracii. Adăugă o înjurătură și mai urâtă în barbă. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru atențiile mele. Fii serioasă, nu mai ești chiar în floarea tinereții. Flacăra legănată a lumânării din sfeșnic lumină rânjetul pătat de vin întipărit pe gura lui libidinoasă. Și ești deja consumată, dacă înțelegi la ce mă refer.

– Deci ar trebui să mă simt onorată că vrei să-mi dai fustele peste cap? întrebă Eliza, frecționându-și încheietura.

– Harry zice mereu că ești o fată deșteaptă. Rânjetul lui se lăți. Văd că mă înțelegi perfect cum e cu privilegiul de a avea un bărbat adevărat în patul tău.

– Da, chiar înțeleg, răspunse ea încet.

– Voi veni în camera ta mai târziu în noaptea asta. Cu toată discreția, normal. Nu va ști nimeni micul nostru secret.

– Domnule Pearce, ascultă-mă cu atenție...

El se aplecă spre ea clătinându-se, încercând să o prindă de sân.

Ea îl plesni peste mână.

– Dacă vii în camera mea, am să îți retez mădularul cu o lamă de ras ruginită – cu toată discreția, normal – și am s-o arunc de mâncare ciorilor care își fac cuibul în ruinele abației.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

– Bun – vă că mă înțelegi perfect. Iar dacă nu... Eliza îl îmbrânci și dădu să treacă pe lângă el. Ei bine, îmi închipui că n-ar fi mare pierderea.

Pearce nu încercă să o oprească, însă imediat ce dădu colțul auzi mârâitul lui beat.

– Te crezi așa semeață și deșteaptă, Lady Brentford. Dar ai să vezi tu. Buzele lui schimonosite într-un mârâit se lățiră într-un zâmbet urât. Ai să plătești pentru asta – ai să plătești scump pentru asta.

– Lord Haddan, dă-mi voie să-ți torn un pahar de brandy. Leete flutură o sticlă de whisky când Gryff intră în salon. Va trebui să înghiți repede pentru a ne ajunge din urmă, îi strigă el. Cât timp ai hoinărit pe plicticoasele alea de cărări pietruite atât de serbede, noi am apucat din plin să ne spălăm din gâtlejuri praful de pe drum.

– Așa se pare. Gryff acceptă paharul, dar nu îl duse la buze. Moșia e foarte interesantă. Înțeleg că o parte din amenajarea peisagistică a fost gândită de Capability Brown.

Leete se holbă la el cu o expresie de stupoare.

– Capability Brown? repetă unul dintre prietenii vicontelui. Ei, nu cumva ăsta e jocheul care a câștigat cea de-a patra cursă de la Newcastle? Un tip *foarte* capabil, după părerea mea – am încasat o sută de lire pe rămășagul meu!

Toți ceilalți bărbați din încăpere izbucniră într-un râs beat.

– Ho, ho, Pearce! Asta a fost bună! hohoti Leete.

– Grădinile par ușor neglijate, spuse Gryff, ignorând ilaritatea. Ar trebui să le îngrijești mai bine.

Gazda lui ridică din umeri, ignorând sugestia.

– Prefer să-mi cheltuiesc banii pe chestii mai interesante decât niște nenorocite de flori și tufe. Leete se strecură mai aproape

și îi făcu cu ochiul cu subînțeles. Cum ar fi cadouri care să le permită prietenilor mei să se distreze aici la abație.

Gryff văzu toate capetele întorcându-se spre el.

– Da, ne-am gândit cu toții că poate ți-ar plăcea ceva care să îți *ridice* ușor performanțele sexuale, Haddan, interveni Pearce.

Bărbații se sufocară din nou de râs.

– Nu am nevoie de ajutor pentru a fi în vârf de formă la pat, spuse Gryff cu răceală. Iar dacă aș avea, nu aș apela la niște cățelandrii pentru a cere sfaturi.

– Eu... noi... n-am vrut să te jignim, milord, se bâlbâi Leete. A fost doar o glumă... totul strict de dragul amuzamentului, știi.

– Da, da, o glumă, îl susținură și ceilalți.

Gryff sorbi din pahar, încercând să își înăbușe impulsul de a-i da lui Leete un șut în fund.

Unul dintre ceilalți bărbați tuși discret, întrerupând tăcerea grea.

– Ei, ia ziceți, câte runde credeți că va rezista Uriașul Neamț în fața Matahalei Scoțiene?

Întrebarea lui iscă imediat o dezbatere privind calitățile celor doi pugiliști și cine avea să iasă victorios din înfruntarea de a doua zi.

Apropiindu-se de ușile terasei, Gryff își aruncă privirea pe fereastră și urmări soarele ce apunea inundând în tonuri întunecate de trandafiriu și violet dealurile îndepărtate acoperite de buruieni.

„Stăpânește-ți mânia", se mustră singur. Dispoziția lui devenise iritabilă, exacerbată de propriul lui comportament prea puțin lăudabil și de umorul infantil manifestat de Leete și de prietenii lui atunci când suspendaseră acea drăcovenie libidinoasă deasupra patului lui. Însă acceptase ospitalitatea vicontelui și până în acel moment îi răspunsese purtându-se ofensator cu sora acestuia și sărind să muște mâna care îl hrănea.

„Nu ai procedat prea bine, Gryffin."

În ciuda aparentei sale lipse de respect față de reguli și norme, exista un anumit cod de onoare printre gentlemeni care era de neîncălcat.

– Îmi cer cu umilință iertare dacă te-am jignit, Lord Haddan. Leete se furișă până lângă el, afișând o expresie abătută de pocăință.

Eu și prietenii mei nu făceam decât să încercăm să te amuzăm. Dacă am mers prea departe, ne pare sincer rău.

– Hai să uităm de asta, spuse Gryff sec. Nu am vrut să îți sar la beregată. Sunt puțin obosit de pe drum, atâta tot.

Gazda lui răsuflă vizibil ușurat.

– Desigur, desigur. Hai, dă-mi voie să-ți reumplu paharul. Am adus din pivniță un brandy special – sper că e pe placul tău.

Gryff îi dădu voie vicontelui să îi toarne o porție generoasă. Poate că în seara aceea avea să își permită să recadă temporar în patima vechilor sale obiceiuri de a consuma mai multă tărie decât i-ar fi făcut bine.

Avea impresia că seara se anunța excesiv de lungă și excesiv de plicticoasă.

– Niște pierde-vară și niște nătărăi, bombăni menajera, trântind încă un prosop de pânză peste grămada tot mai mare de pe masă.

– E ceva în neregulă, doamnă Hillhouse? întrebă Eliza, băgând capul în debaraua parfumată de lavandă.

– Creierul fratelui dumitale, răspunse femeia în vârstă. Probabil s-a îmbarcat pe o corabie spre Cathay, luând cu el până la ultima fărâmă de bun-simț și decență morală. Și doar Dumnezeu știe dacă se va întoarce vreodată.

– O, vai, ce-a mai făcut acum?

– Nu sunt tocmai sigură, spuse ea pe un ton posomorât. Wilkins a sugerat că în dormitorul noului oaspete a fost instalat ceva oribil de obscen.

– Te referi la camera lordului Haddan? vru ea să știe.

– Da. Exact la aceea, răspunse menajera. Ar fi trebuit să fie un fel de glumă.

– Înțeleg, spuse Eliza. Privirea i se mută asupra pânzeturilor și lăsă să-i scape un oftat. Iar ți-a dat Harry de lucru cu pretenții privind oaspeții lui?

– Domnii cei nobili trebuie să aibă toți prosoape curate lângă lighenele de spălat pe care le vor găsi lângă paturile lor diseară – ca și cum ar fi primiți în palatul lui Kublai Khan.

Eliza își înăbuși un zâmbet. Se obișnuise să lectureze cu voce tare din *Il Milione*, cartea despre călătoriile exotice ale lui Marco Polo,

în timp ce doamna Hillhouse se ocupa de ce era de cusut, iar acum menajera era pasionată de orice ținea de Orient.

– Acum că ai terminat cu împăturitul, dă-mi voie să le duc eu sus și să le pun în camere, se oferi ea. Ca să nu fii nevoită să urci scările.

Cealaltă femeie păru oripilată.

– Să te las să ajungi în preajma acelor cuiburi de desfrânare? Nu, nici nu vreau să aud de așa ceva. Se va ocupa Wilkins, odată ce termină de adus vinul din pivniță.

– Pe Wilkins îl dor genunchii mai tare decât pe tine, spuse Eliza cu blândețe. Eu urc la camera mea și nu mi-e deloc greu să trec în grabă prin aripa de est înainte de a mă întoarce în siguranța oferită de aripa de vest.

Doamna Hillhouse nu păru convinsă.

– Am văzut cum se holbează domnul Pearce la dumneata. Și nu-mi place câtuși de puțin. Are un aer foarte dezagreabil.

– Sunt sigură că nu ar îndrăzni să încerce nimic sub acest acoperiș, replică Eliza. Nu ai nici un motiv de îngrijorare – bărbații sunt toți la cină și cel mai probabil vor rămâne acolo ore întregi.

– Da, dar...

Eliza luă pe sus prosoapele înainte ca bătrâna menajeră să mai apuce să dea glas vreunui protest.

– Gata cu scuzele. Mă ocup eu de asta.

– Promite-mi că ai să-ți zăvorăști ușa, spuse doamna Hillhouse, băgându-și agitată sub bonetă o șuviță de păr argintiu. O tânără virtuoasă nu e în siguranță câtă vreme coridoarele sunt bântuite de acești prădători.

– Noapte bună și nu te agita. Pot să am grijă de mine însămi. Eliza se abținu să îi atragă atenția că nu era tânără. Și, la drept vorbind, nici nu putea pretinde că era virtuoasă. O doamnă virtuoasă nu ar fi fost curioasă să vadă ce fel de obiect exotic fusese închis în suita de camere a lordului Haddan.

Strecurându-se pe scara de serviciu, urcă în grabă un etaj, apoi se furișă în vârful picioarelor pe coridorul aripii de oaspeți. Nu era nici un semn de viață în umbrele ce se lăfăiau aici. Valeții erau toți jos în bucătărie, luând și ei cina, astfel că aripa rămăsese pustie.

Unu... doi... trei... Eliza se grăbi să împartă prima jumătate de duzină de prosoape, lăsând la sfârșit camera marchizului. Trăgând adânc aer în piept, bătu ușor la ușă.

Dar nu primi nici un răspuns.

O deschise milimetric și se crispă văzând că felinarul fusese lăsat aprins, consumând ulei prețios pe care cu greu și-l puteau permite. Naiba să-l ia pe Harry pentru petrecerile lui risipitoare. Doamna Hillhouse avea dreptate – era ca și cum și-ar fi trimis creierul într-o călătorie în jurul lumii la cât de puțin îi ajuta pe oricare dintre ei.

Uitându-se în jurul ei, Eliza observă mai multe cărți și un portofoliu de hârtii pe masa de scris, însă se grăbi să intre în dormitor fără a se opri să le studieze mai îndeaproape. Deja se simțea vag vinovată pentru că încălca intimitatea lui Haddan. Propria ei reacție ar fi fost una profund scandalizată dacă ar fi surprins pe oricine băgându-și nasul printre lucrurile ei personale.

„Am să îi duc pur și simplu prosopul și am să arunc o scurtă privire la obraznica drăcovenie a păcatului", își promise Eliza. Apoi avea să se retragă.

Nu avea să petreacă mai mult de câteva minute.

Lumina slabă a lumânării îi dezvălui lavoarul din colț, de lângă paravan, și un calup de săpun parfumat din rom și dafin așezat între carafa cu apă și lighean. Spre deosebire de fratele ei, Haddan părea a fi un bărbat obișnuit cu ordinea. Masa de toaletă era frumos aranjată, cu pămătufurile cu mâner de argint și o cutie de ras aliniate precis într-un rând în spatele oglinzii. Un halat de casă confecționat din mătase negru cărbune, presărată cu minusculi dragoni stacojii, era drapat ordonat peste spătarul scaunului.

Y Ddraig Goch – dragonul roșu era simbolul Țării Galilor, își aminti Eliza, dându-și seama acum că citise undeva că mama lui era urmașa unuia dintre regii galezi din vechime. Așa se explica frumusețea lui senzuală, întunecată și dogoritoare, și superbii lui ochi verzi, fără a mai vorbi de numele lui neobișnuit.

Gryffin.

Un nume puternic. Memorabil, așa cum era și el. Însă din câte citise ea, nu muzicalitatea numelui lui galez era ceea ce le făcea

pe doamnele din înalta societate să îl ridice în slăvi pe marchizul de Haddan. Ci talentul lui la pat.

Lăsând să-i scape un oftat ușor, Eliza se întoarse să privească imensul pat cu baldachin, cu stâlpi din lemn de stejar sculptat a căror culoare fusese atenuată de trecerea timpului până devenise caramelul închis al whisky-ului scoțian. Făcu un pas spre acesta, plimbându-și privirea peste cuvertura groasă și peste pernele înfoiate ce se sprijineau de tăblia patului. Pieptul i se strânse într-o tresărire de dezamăgire. Indiferent care ar fi fost acea jucărie erotică, nu se vedea pe nicăieri. Și nu avea de gând să înceapă să scotocească prin sertare sau prin camera de toaletă. Era și așa destul de jenant că se lăsase mânată atât de departe de o curiozitate vulgară.

Tocmai era pe punctul de a se întoarce când o adiere de vânt dinspre fereastra deschisă stârni un minuscul clinchet metalic deasupra capului ei. Ridică brusc privirea, apoi, o clipă mai târziu, și ambele sprâncene.

– Dumnezeule mare! exclamă Eliza, ocolind colțul patului pentru a vedea mai bine bizarul dispozitiv atârnat de grinda din tavan. Dumnezeule mare!

Din mijlocul unei bucăți lungi de lemn de trandafir lustruit atârnau mai multe cătușe grele de alamă. Suprafața întunecată și satinată a acestuia era țintuită cu sidef, fragmentele minuscule proiectând scântei argintii în timp ce bucata de lemn se legăna în față și în spate.

Fascinată, Eliza făcu un pas mai aproape și abia atunci observă frânghia groasă de mătase care trecea prin scripetele de pe tavan și se prindea de o clemă de pe tăblia patului. Ca și cum ar fi fost înzestrată cu voință proprie, mâna ei se ridică și desfăcu nodul. Lăsă frânghia să alunece încet, făcând să coboare stinghia de lemn, apoi o fixă temeinic.

O nouă pală de vânt îi aduse miros de iasomie plutind pe fereastră și brusc aproape că își putu imagina că un covor fermecat o luase pe sus și o dusese până într-un harem turcesc.

O, dar ce era rău în a da frâu liber pentru o clipă acelor fantezii nebunești?

Fără a aștepta un răspuns, Eliza își ridică fustele și se urcă pe saltea. Așezându-se în genunchi, își aranjă trupul sub cătușe și se întoarse cu fața spre piciorul patului.

– Nu-mi vine să cred că fac asta, bombăni ea, ridicând mâna pentru a pipăi cătușele scânteietoare de alamă.

Acestea erau răcoroase și păreau fine sub atingerea ei, însă când își băgă mâinile în ele își dădu seama că erau căptușite cu o catifea teribil de moale.

Interesant. Probabil că le făcea confortabil de purtat.

– Așa ceva e păcătos, așa ceva e desfrânat, așa ceva e...

Clic.

– O, nu, șopti ea.

Nu. Nu. Nu.

Eliza își răsuci încheieturile, întâi spre stânga, apoi spre dreapta. În zadar. Cu siguranță exista un sistem secret – era suficient să își păstreze calmul și logica și avea să găsească o modalitate de a-l declanșa.

„Gândește-te. *Gândește-te!*"

Zgâlțâi, împinse. Balansă, trase.

Apoi începu să se roage. Nimic nu avu vreun efect asupra cleștilor nemiloși de metal lustruit.

Ca pentru a-i spori necazurile, o altă mică pală de vânt adusă de noapte îi stinse lumânarea. Doar o urmă vagă de lumină a lunii mai alunga puțin din întunericul ca de temniță al încăperii. Impunându-și să se calmeze, Eliza își reluă eforturile de a deschide încuietorile secrete.

Clic.

Dacă sunetul s-ar fi auzit mai de aproape, ar fi făcut-o să ajungă într-al nouălea cer. Însă cum auzi ușa principală deschizându-se și pași grei intrând în salonaș, Eliza simți panica țâșnind în ea, încolăcindu-se în jurul trupului ei precum un șarpe fierbinte și umilitor și sufocând-o cu strânsoarea sa.

Apoi chiar și vagul șuierat care îi scăpă de pe buze se stinse și se risipi complet când o umbră căzu peste pragul dormitorului.

Cu un mârâit fără cuvinte, Gryff se duse la masa de toaletă și își puse lumânarea pe colțul acesteia. Încăperea neluminată părea

a fi cufundată într-o tăcere sumbră și apăsătoare, deși briza foșnitoare adiind dinspre fereastra pe jumătate deschisă îndulcea puțin aerul cu parfum de flori.

Gryff îl adulmecă scurt. Iasomie și un alt parfum aproape imperceptibil, care îi păru vag familiar.

O buclă de păr de culoarea mierii, brațe și picioare lungi și delicate, sâni de forma unor piersici perfect coapte.

Blestemând, Gryff lăsă să-i scape un oftat și puse jos paharul de brandy lângă flacăra pâlpâitoare. Băuse mult mai mult decât intenționase, hotărârea lui fiind subminată de flecăreala banală a lui Leete și a prietenilor acestuia. O mână de tineri plictisitori, cu vicii obișnuite, neinteresante. Îl dureau fălcile de cât se stăpânise să nu le dea replici usturătoare. Era doar vina lui, căci acceptase invitația și, prin urmare, se simțea obligat să nu fie bădăran.

Dar fusese al naibii de dificil.

Din fericire, de acum se putea bucura de restul nopții în pace și solitudine. Își dezlegă lavaliera și se dezbrăcă de cămașă...

Un sunet mărunt și bizar păru să se audă în încăpere. Încruntându-se, Gryff încremeni pentru o clipă și ascultă. Ah, fusese doar un fâlfâit al draperiilor, decise el, când briza făcu să se înfoaie țesătura acestora.

Își scoase cizmele și le puse lângă masa de toaletă, ca Prescott să le poată lua la lustruit a doua zi dimineață. Desfăcându-și prohabul, curăță de pe pantaloni o pată mică înainte de a și-i da jos și a-i arunca nepăsător pe scaun.

Se auzi din nou un sunet slab, de data aceasta aducând a chițăit.

Gryff ciuli urechea. Poate erau șoareci. Leete Abbey părea ușor ruinată.

Oricare ar fi fost problema, îngrijirea proprietății nu era treaba lui. Își dezlegă în grabă șiretul chiloților și îi lăsă să cadă pe podea. Cu un gest neglijent din picior îi împinse deoparte, apoi își luă lumânarea și se întoarse spre pat, hotărât să dea la o parte cuvertura și să își înfoaie pernele înainte de a-și aduce cartea.

– Ce dracu'...

Flacăra mică și șovăitoare a lumânării surprinse pentru o clipă o învolburare de fuste și de bucle desfăcute.

– Ce dracu', repetă el, plimbându-și privirea peste silueta prelungă și delicată a unei femei.

– Elf, scânci Eliza. Nu cumva mi-ai văzut pisica pe undeva pe aici?

Capitolul 4

– Ah. Gryff își puse încet paharul pe colțul mesei de toaletă. Se pare că puiul de drac a făcut din nou o poznă.

Eliza dădu din cap, prea gâtuită de rușine pentru a putea să mai rostească ceva.

– Poate ar trebui să te gândești să-l ții în lesă pe micul demon.

– Fe... felinele nu acceptă cu dragă inimă astfel de limitări, reuși ea să șoptească. Sunt prea... curioase.

– Da, păi există o vorbă veche despre curiozitatea care a ucis pisica, spuse el tărăgănat.

– De asta au nouă vieți, replică ea.

Gryff chicoti, părând să nu-l intereseze că nu purta nici urmă de îmbrăcăminte.

– Excelent subliniat. Își înclină capul într-o parte, prefăcându-se a studia vârtejul de umbre ce pâlpâiau în jurul grinzilor din tavan. Mă întreb câte vieți au femeile, căci se pare că tu o să cam rămâi blocată acolo o vreme.

– Asta *nu* e amuzant, domnule, spuse ea încordată.

– Mâncare, apă, reflectă el, prefăcându-se că nu o auzise. Vai de mine, asta ar putea deveni o problemă teribilă.

Eliza se linse pe buze.

– Ți-e puțin sete?

Ea închise ochii și răsuflă tremurat.

– N-ai decât să te distrezi cât vrei, domnule. Presupun că merit să fiu luată în râs pentru că am fost atât de *al naibii* de proastă, bombăni ea.

Luându-și paharul de brandy, Gryff sorbi îndelung din alcoolul arămiu. Flacăra lumânării făcu să danseze un firicel auriu în lichidul unduitor din pahar, iar ea își simți brusc gura foarte uscată.

– Ai vrea să guști? o întrebă el, ridicând paharul de cristal fațetat.

Cioburi de lumină se revărsară peste trunchiul lui, accentuând contururile fin sculptate ale mușchilor lui bronzați, smocurile întunecate de cârlionți negri ca noaptea, planurile tari ale abdomenului lui plat, apoi...

Eliza făcu ochi mari.

– Ăla e un...

– Un tatuaj? încheie el în locul ei. Da. Unul destul de mare. Ai vrea să îl vezi mai îndeaproape?

Nu. *Da*.

El păru să interpreteze tăcerea ei drept o invitație de a se apropia.

Salteaua de pene tremură sub genunchii ei când Gryff se urcă pe cuvertură. O lumină aurie căzu și dansă pe membrele lui zvelte și masculine. Cum putea să arate atât de imposibil de grațios? Îi evoca sculpturile din temple aduse din Grecia de către lordul Elgin. Viziuni divine ale unor zei războinici, ciopliți dintr-o marmură netedă, perfectă.

În timp ce ea, prin contrast, nu se simțise în viața ei mai stinghere și mai ridicolă.

Gryff se ridică și își lăsă genunchii să alunece depărtându-se.

– Vezi, e un dragon.

– Un... un dragon foarte mare, șopti ea, încercând să rămână cu privirea ațintită asupra tatuajului.

– Asta fiindcă am fost în mare parte leșinat pe toată durată realizării acestuia. Prietenul meu Cameron i-a plătit artistului dublul prețului stabilit pentru a face desenul mai mare. Făcu o grimasă. Deci poți sta liniștită, nu ești singura care a făcut vreodată o tâmpenie atât de al naibii de mare.

Eliza nu se putu abține să nu caște ochii. Complexa colecție de puncte minuscule în tuș desenau un model întunecat în spirală pe nuanța deschisă a pielii lui. Coada solzoasă a dragonului era răsucită

în jurul buricului, în timp ce trupul său zvelt se descolăcea în jos, fălcile fiind deschise larg și dezvăluind dinți curbați și o limbă stacojie îndreptată spre...

Eliza își smuci brusc privirea în sus.

– Ce părere ai?

Obrajii ei fură inundați de o fierbințeală inconfortabilă.

– Despre tatuajul artistic, spuse el tărăgănat.

Încercând să dea impresia că admirarea corpului unui bărbat mai jos de brâu era ceva ce făcea în fiecare zi, Eliza spuse:

– Denotă multă imaginație. Te-a durut?

– Ca naiba. În special aici. Gryff arătă spre un loc de sub buric. Pielea din zona capului e deosebit de sensibilă.

Eliza își dădu seama că intenționat încerca să o provoace. „Nu reacționa", își spuse ea. Și în mod cert nu te uita.

Dar aparent urechile ei refuzau să asculte glasul rațiunii, căci ochii ei urmăriră legănatul degetului său lung.

Capul dragonului era într-adevăr redat cu multă măiestrie. Artistul combinase linii și detalii pentru a crea iluzia de forță și delicatețe. O limbă îmbârligată, cu vârful de foc, ce părea aproape vie. Și care se legănă foarte ușor când un mușchi îi tresărea sub piele. Apoi, mai jos...

O tresărire mai vizibilă se produse imediat sub peticul de păr negru și aspru de la intersecția coapselor lui. Excitația lui deveni și mai intensă și, când își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, lumina pâlpâitoare proiectă în auriu conturul proeminent al mădularului lui.

– Haide, te-ai distrat suficient, Lord Haddan, spuse ea răgușit. Ți-ai dovedit umorul și mi-ai scos în evidență prostia. Acum, te rog, e timpul să îmi desfaci aceste nenorocite de cătușe.

El arcui din sprâncene.

– Ai vreo idee cum anume? întrebă el.

– Nu, răspunse ea, scrâșnind din dinți. Tu ești expertul în materie de drăcovenii sexuale, nu-i așa? Sigur ai câteva idei.

– Va trebui să mă uit mai de aproape.

Marchizul își apropie trupul gol de al ei, iar Eliza avu impresia că toată rochia îi luase foc. Sudoarea începu să îi șiroiască între

omoplați, iar balenele corsetului i se înfipseră în carne ca niște vătraie încinse.

– Hmm.

Ridică mâna liberă pentru a examina stinghia din lemn de trandafir, ceea ce îi făcu mădularul erect să o gâdile pe abdomen.

– Lord Haddan!

– Scuze. Gryff se lăsă foarte puțin pe spate. Ascultă, m-ar ajuta dacă te-ai putea relaxa puțin, murmură el. Nu pot să pipăi cătușele câtă vreme stai cu încheieturile atât de încordate.

– Să mă relaxez? Un hohot de râs pe jumătate isteric se pregăti să îi țâșnească din gât. Poate că tu ești obișnuit să țopăi făcând paradă de goliciunea ta, dar eu nu. Întreaga situație e foarte inconfortabilă pentru mine.

El își lăsă brațul să cadă.

– În primul rând, nu m-am dezbrăcat anume pentru a te ofensa, Lady Brentford.

– Re... recunosc asta.

– În al doilea rând, nu țopăi, ci stau în genunchi. În propriul meu pat de oaspeți, dacă îmi permiți să adaug, unde, în loc să îmi vâr oasele obosite în așternuturi, încerc să ajut o domniță la ananghie.

– Era doar un fel de-a spune. Se auzi clinchet de alamă pe lemn. Încleștându-și mâinile, Eliza își arcui spatele, dar mișcarea nu făcu decât să i se strângă și mai tare corsajul rochiei peste sâni. Pot să te rog să mai încerci o dată?

– Relaxează-te, repetă Gryff într-o șoaptă fină ca satinul. Îi ridică paharul la buze. Încearcă o înghițitură din asta.

Cele câteva picături de brandy o făcură să tușească violent.

– Aaaa... arde! Icni. Dumnezeule, cum puteți voi, bărbații, să beți ceva atât de oribil?

– Ajunge să îți placă în timp. Eliza văzu umbre învârtejindu-se în jurul ochilor lui, întunecate și periculoase. Haide, să încercăm așa.

Gryff își băgă limba în pahar, apoi și-o atinse ușor de buza ei de jos.

– Asta ar trebui să îndulcească efectul, murmură el.

Eliza ezită o fracțiune de secundă înainte de a gusta șovăitoare. Genele îi tremurară, stârnind o unduire scânteietoare de auriu.

– Uite, așa-i că nu-i prea rău?

Ea clipi.

Gryff își umezi din nou limba și mai presără puțin lichid pe carnea ușor umflată și rotundă a buzei ei.

Când Eliza linse urma de brandy, savurând aromele necunoscute, el privi jocul gurii ei, mișcarea delicată a limbii ei, lăsând să se întrezărească doar un strop de trandafiriu. Mădularul îi tresări și i se întări.

Belele.

O explozie de fierbințeală îi inundă sângele, pulsația lichidă a acesteia acoperind asurzitor vocea discretă de avertizare. „Ferește-te de cântecul de sirenă, ce-ți cheamă corabia spre stânci."

Ignorând pericolul, Gryff ridică din nou paharul și își umplu gura cu băutura întunecată, păstrând pe limbă focul intens al acesteia preț de o clipă înainte de a înghiți.

Belele, belele, belele.

– Pare să funcționeze, murmură el, trecându-și jucăuș limba peste mica deschizătură ispititoare. Vrei să încercăm ceva mai în profunzime?

Înghiți și ultima dușcă și lăsă paharul să îi cadă din mână.

Când limba lui se apăsă insistent pe gura ei, îndemnându-i buzele să se deschidă cu o atingere exploratoare, Eliza tresări, însă doar pentru o fracțiune de secundă. Apoi îl primi în ea, învăluindu-l într-un suspin dulce și intens. Gryff se cufundă într-o căldură amețitoare, valul brusc de dulceață dovedindu-se mai îmbătător decât orice vin.

Limbile li se întâlniră și se împletiră senzual. Eliza îl sărută – entuziast și exuberant.

Autocontrolul lui se făcu țăndări, risipindu-se în mii de cioburi minuscule.

Bufnitura făcută de pahar când căzu pe covor se pierdu sub vuietul asurzitor al sângelui lui când își schimbă poziția, depărtându-și și mai mult genunchii. Briza nopții se strecură pe fereastră, răcoarea dulce parfumată a acesteia atingându-l mângâietor pe spatele coapselor. Restul trupului lui era în flăcări.

Coborându-și gura tot mai mult, desenă conturul obrazului ei, apoi arcul gâtului ei, căutând punctul în care îi bătea pulsul în scobitura gâtului. Pielea ei vibra intens, fiecare mică tresărire sălbatică

stârnindu-i lui Gryff un nou val de fierbințeală ce îi cobora în spirală până între coapse.

Eliza scoase un țipăt slab, aproape șoptit.

În replică, Gryff își lăsă mâinile să alunece peste șoldurile ei și o strânse într-o îmbrățișare zdrobitoare. Doamne, ce plăcut era să o țină astfel.

Cu buzele încă gâdilate de gustul ei, nu se putu abține. Materialul întins scotea în evidență rotunjimea generoasă și perfectă a sânilor ei, vârfurile ispititoare ale sfârcurilor ei.

Înclină capul și îl prinse între dinți pe cel mai apropiat.

Inspirând cu un geamăt gâfâit, Gryff trase mugurul de carne în gură. Cu nările invadate de parfumul ei, mușcă mărunt și supse, simțind vârful întărindu-se sub materialul umezit.

De pe buzele Elizei se smulse o răsuflare chinuită – un sunet aspru. *Să fi fost un cuvânt? O rugăminte?* Simțurile lui erau asediate de tot felul de mesaje contradictorii – mintea îi repeta obsesiv un avertisment, inima îi bubuia de plăcere, mădularul îi pulsa de dorință.

„E o doamnă nobilă", își aminti singur.

„Iar eu sunt un diavol nesătul."

Gemetele ei deveniseră puțin mai sonore, reducând la tăcere orice urmă de îndoială. Eliza se ridică în brațele lui, trupul ei arătându-i clar că atingerea lui era bine primită.

Drept răspuns, Gryff își întrerupse săruturile și începu să desfacă nasturii minusculi ai corsajului ei.

– O, te rog, spuse ea, cu vocea ușor neclară. Nu... nu te opri.

– Nu. N-am să mă opresc, o asigură el, surprins de tremurul din propria voce. Nu până nu mi-o ceri tu.

Răspunsul ei se pierdu într-un icnet întretăiat când muselina se dădu la o parte, iar obrazul lui atinse rotunjimea de carne goală. Degetele lui se agățară în partea de sus a corsetului ei și i-l traseră încet în jos, dezgolindu-i aureola trandafirie.

– Splendid, mârâi el, posedând vârful roșu-rozaliu cu o mică mușcătură blândă.

Cu un țipăt fierbinte, Eliza se legănă în brațele lui, lăsându-și abdomenul să alunece în față și în spate peste erecția lui rigidă. Frecarea materialului pe mădularul lui îi stoarse din creier și ultimele rămășițe de gândire logică. Haine – nu se putea gândi decât

cum să îndepărteze hainele care stăteau scut între el și moliciunea ei senzuală.

Desenând cu limba o spirală lentă și chinuitoare în jurul cercului mai închis la culoare, Gryff ridică privirea. Dacă ar fi eliberat-o, întregul moment de nebunie absolută s-ar fi putut sfârși cu brutalitate. Dar chiar avea de ales? Mâinile lui urcară rapid pe brațele ei, găsiră mânecile gofrate ale rochiei ei cuminți...

Muselina subțire cedă surprinzător de ușor când trase de ea. Odată cusăturile sfâșiate, mânecile căzură pe covor ca două petale suflate de vânt.

– Mai bine, mârâi el, trăgându-i în jos până la brâu ce mai rămăsese din rochie. Veni apoi rândul șireturilor corsetului ei, dezlegarea lor fiind o sarcină pe care ar fi putut-o îndeplini și cu ochii închiși. Însă îi ținu deschiși, nevrând să renunțe la a mai privi chipul ei expresiv. Mult mai bine.

Buzele ei se întredeschiseră și își trecu limba peste ele pentru a le umezi.

Gryff ghici că, deși era văduvă, toate acestea erau o noutate pentru ea.

– Încearcă să te relaxezi, dulceață, și spune-mi ce îți place. Scopul sexului e ca ambii parteneri să se simtă bine.

Ea făcu ochi mari de surpriză.

– Răposatul tău soț nu s-a ocupat niciodată de plăcerile tale?

Eliza clătină din cap și răspunse cu vocea foarte pierită:

– Spunea că femeile bine-crescute nu se cuvenea să găsească plăcere în acest act.

– Ce idiot, mârâi Gryff. Crede-mă, e cel mai firesc lucru din lume ca femeile să găsească la fel de multă plăcere în sex precum bărbații. O atinse cu limba pe sfârc. Nu te mai gândi la nimic. Abandonează-te simțurilor.

O auzi inspirând gâfâit și zâmbi.

– Ador forma și moliciunea sânilor tăi.

Ea țipă când el îi supse vârful, trăgându-l în gură, iar sunetul îi stârni un val de satisfacție sălbatică din cap până în picioare. Fierbințeala pielii ei declanșă un parfum de flori aromate amestecate cu un miros feminin mai trupesc ce era doar al ei.

Când trupul ei se contractă sub al lui, Gryff simți propria tensiune acumulându-se. De regulă își putea stăpâni pasiunea, dar de data aceasta părea a fi căzut în ghearele unei forțe uriașe care îl împingea înainte cu o dorință indescriptibilă...

Eliza nu își mai recunoștea propriul trup. Se înfioră, cu brațele și picioarele inundate de impulsuri stranii care le transformau în moduri pe care nu și le-ar fi putut imagina niciodată. Avea impresia că toate fanteziile ei obraznice și nerușinate deveneau acum realitate.

Nu că și-ar fi imaginat *vreodată*, nici în cele mai nebunești visuri ale ei, ceva precum ceea ce trăia acum. Sexul cu răposatul ei soț fusese doar o serie de pipăituri în fugă, pe întuneric. El se mulțumise să îi ridice cămașa de noapte, să își împingă corpul într-al ei din câteva mișcări scurte de penetrare și să o lase cu o mulțime de semne de întrebare. Și dorindu-și mai mult.

Eliza *își dorise* să răspundă la ceea ce se trezise fizic în ea, însă răposatul ei soț considerase entuziasmul ei ca fiind.... de prost gust. O făcuse să se simtă rușinată de dorințele ei. Însă lui Haddan părea să îi placă.

– O, mai fă asta o dată, icni ea.

– Bucuros. Dinții lui se închiseră cu blândețe în jurul sfârcului ei întărit, provocându-i un val torențial de plăcere prin tot corpul. Când se arcui spre el, Gryff izbucni în râs – un râs profund masculin care păru să reverbereze de pe pereții cufundați în întuneric. Hai să scăpăm de restul flecuștețelor, bine? spuse el. Nu fac decât să ne stea în cale.

Pârâitul jupei fu ca sunetul făcut la deschiderea unei păstăi uscate. „Mă dezbrac de vechea mea piele și mă transform... într-o creatură nouă și de nerecunoscut." Uluită, Eliza coborî privirea spre propriul corp, trandafiriu și încordat de plăcere. Era complet goală în afară de o pereche de chiloți subțiri din dantelă.

Un șuvoi de satisfacție primitivă îi țâșni în gât. Simțea că fiecare fibră din ființa ei era nerușinat și magnific de vie.

– Ah, așa e mai bine, murmură Gryff. Coborî cu palmele pe lateralele trunchiului ei, textura aspră a pielii lui bătătorite zgâriind-o ușor pe fiecare ridicătură și vale a trupului ei. Magnifică, murmură

el, oprindu-se cu mâinile pe rotunjimile șoldurilor ei. Ridicând-o pentru o clipă o trase mai aproape, și brusc Eliza se trezi cu fierbințeala erecției lui apăsându-se pe abdomenul ei.

„O, e atât de bine, atât de bine."

Eliza se arcui spre el, conștientă că în ea începuse să crească o flacără nebună, vibrantă, care trebuia cumva să se descătușeze.

– Să nu mai lăsăm nici o barieră în calea senzației de piele peste piele, șopti Gryff.

Jartierele ei cedară, iar ciorapii se rupseră cu un sfâșiat șoptit. Aerul dezmierdă pielea dezgolită când el îi îndepărtă fâșiile de mătase și le aruncă peste umăr.

Un fior involuntar îi țâșni în sus pe picioare.

Mâna lui o mângâia acum pe interiorul coapsei, din ce în ce mai sus.

Oh!

Făcând ochi mari de uimire, Eliza își înăbuși un țipăt când atingerea lui se strecură printre cârlionții ei intimi. Blând, foarte blând, degetul lui alunecă în scoica ei și găsi minuscula perlă ascunsă între pliurile de carne.

Eliza fu inundată de fierbințeală. Era plăcut – mai mult decât plăcut.

– Desfă-ți picioarele, dulceață, o încurajă el, aventurându-se mai adânc.

Eliza se deschise în fața lui, simțindu-se păcătos de desfrânată.

– O, da, spuse ea, surprinsă să își audă propria voce atât de senzuală, atât de încinsă. Da.

Simțea o flacără lichidă între picioare.

Dezmierdările lui deveniră tot mai rapide, tot mai insistente.

– Oh, Haddan! Numele lui se stinse într-un geamăt gutural. Nu... nu știu ce vreau....

– Șșșșt. Gura lui mângâie jucăuș colțul gurii ei. Bineînțeles că știi, îi șopti el. Toate femeile știu.

Apoi o sărută și orice alt gând al ei se risipi.

Eliza se mișcă și ea, împingându-se din nou și din nou spre mâna lui. Fierbințeala urcă în ea ca o spirală de foc, pornindu-i dintre picioare, ridicând-o pe culmi tot mai înalte.

– O, Doamne, gâfâi el. Eliza îi surprinse pentru o clipă ochii, scânteind ca două smaralde topite în lumina scăzută, și fu copleșită de o senzație de putere uluitoare la gândul că putea stârni o astfel de expresie în privirea unui bărbat.

Degetele lui se retraseră, iar Eliza se simți brusc pustie și protestă vehement:

– Oh, Haddan, te rog!

Reacția lui Gryff fu un geamăt profund. Eliza îi simți mușchii încordându-se și șoldurile ridicându-i-se...

Apoi o penetră din nou, de data aceasta cu o spadă de carne mai groasă și mai caldă, care se îngropă în teaca ei fierbinte și dulce.

Eliza simți că era pe punctul de a muri de plăcere.

Gryff gemu și el, înfigându-se în ea cu forță și viteză. În viața ei nu se simțise mai intens feminină decât în clipa aceea.

Euforia clocoti în ea, scăpându-i de pe buze într-un râs gutural. Camera începu să se învârtă în jurul ei, apoi, din senin, păru să izbucnească în flăcări. Un torent de scântei păru să îi încingă pielea și, când se arcui de plăcere, percepu vag un țipăt înăbușit de mâna lui.

Din pieptul lui se smulse un geamăt huruit și, o clipă mai târziu, se retrase, iar ea simți o picătură mare de lichid cald pe abdomenul ei.

– *Annwyl Dduw*, gâfâi Gryff în galeză, prăbușindu-se peste corpul ei, cu brațele încolăcite în jurul taliei ei.

Mușchii lui lucind de sudoare se topiră într-o formă mai moale, deși în lumina pâlpâitoare a lumânării spatele lui rămase un monument de forță fin sculptat.

Gryff mai șopti ceva, însă ea auzi cuvintele bizar de neclare – nu mai era conștientă decât de senzația că plutea în aer pe un tărâm mistic țesut din fire argintii de zahăr.

Oh, era delicios.

Gryff se mișcă și, brusc, încheieturile ei fură eliberate. Trupul ei – magnific de moale – alunecă în brațele lui.

Ținând-o strâns, Gryff se lăsă să cadă pe pat, membrele lor încâlcindu-se în pânzeturile fine și împletindu-se cu râsetele lor mătăsoase. Eliza închise ochii, savurând apropierea trupului lui masiv, învăluit în mirosul masculin al pasiunii lor. Trăgând adânc aer în piept, zâmbi și se cufundă într-un somn dulce, foarte dulce.

Capitolul 5

O beznă deplină, încremenită și mută, învăluia coridorul. În ciuda orei târzii, Harry și prietenii lui păreau să nu se fi întors încă de la dezmățul lor, lăsând restul abației să doarmă adânc în pace și liniște.

Ținându-și respirația, Eliza se furișă pe holul neluminat și se strecură pe scara de serviciu, înălțând o rugăciune către toate zeitățile Creației drept mulțumire că nu fusese nimeni martor la căderea ei în desfrâu.

Aerul rece al nopții se revărsă peste brațele ei goale, trezindu-i o oroare cruntă față de ceea ce tocmai făcuse.

Acum că Rațiunea își reluase locul său obișnuit în mintea ei, Rușinea îi inunda trupul îmbrăcat sumar.

– Oh, gâsculiță depravată ce ești, șopti ea.

Singurătatea ei dureroasă și dorința ei atâta timp neîmplinită nu justificau o asemenea purtare desfrânată. Strângându-și pe lângă corp rochia sfâșiată, Eliza grăbi pasul, disperată să ajungă în sanctuarul propriei camere. Dintr-o privire aruncată prudent constată că palierul era pustiu. Traversă în vârful picioarelor parchetul și țâșni pe coridorul întunecat ce ducea spre aripa ei.

„De parcă aș putea să fug de propriile păcate."

Era inconfortabil de conștientă de faptul că trupul ei încă purta căldura trupului *lui* și fiecare centimetru din pielea ei era învăluit în mirosul lui moscat și duhnea crud, inconfundabil, a sex.

Sex. Degetele ei găsiră clanța dormitorului ei și deschiseră ușa cu o smucitură. Închizând-o în urma ei, Eliza o încuie la loc și se prăbuși lângă stejarul placat. Cu siguranță avea să se trezească într-o clipă și să descopere că totul fusese doar un vis urât. Nu era genul de femeie nebunatică și desfrânată care să umble goală în budoare încinse. Însă urma de roșeață de pe încheieturi o contrazicea. Simplul fapt de a-și frecționa acele semne nu putea șterge realitatea că se purtase precum o cadână blazată, o silfidă sexuală ispitind bărbații să se înfrupte din plăceri interzise.

„Eu? Să seduc sexul opus? Să îl fac pe faimosul Cerber să își piardă mințile de dorința de a-mi poseda trupul?"

Nu, își spuse ea cu un freamăt de dezgust. Brandy-ul îi tulburase mințile. Haddan fusese pur și simplu beat. Plictisit. Excitat. În halul acela, orice femeie ar fi fost suficient de bună pentru a-i satisface dorința carnală.

Deci nu era cazul să o ia personal.

– Eu sunt ne... neinteresantă. Și pra... practică, șopti Eliza, cu gura curbată într-o expresie de autoironie. La drept vorbind, *eu* ar trebui să am un tatuaj expus la vedere și prin care să dau de știre de asta. Închizând strâns ochii, își aruncă pe podea rochia sfâșiată și își apăsă palmele pe frunte. ELIZA IDIOATA, scris cu litere roșii, mari. În felul ăsta, de fiecare dată când m-aș uita în oglindă mi-aș aminti de sminteala mea.

După câteva momente lungi în care își contemplă păcatele, Eliza se desprinse de ușă și porni încet spre patul ei.

– Ce-i făcut e bun făcut, murmură ea, coborând privirea spre mânecile făcute ferfeniță.

Nu putea schimba trecutul, dar putea – și *avea* să o facă – să își controleze viitorul.

Nici pentru toate cătușele căptușite în catifea din Xanadu nu își putea permite să lase ca acea pasiune bizară și înspăimântătoare pentru marchizul de Haddan să îi dea peste cap toate planurile. Libertate, independență, control asupra propriului ei destin...

„Nu am voie – nu voi ceda din nou." Iar când pragmatismul ei înnăscut își impuse din nou controlul, încetul cu încetul, asupra gândurilor ei rebele, Eliza își dădu seama că exista o soluție care nu putea da greș prin care să pună capăt oricăror alte ispite.

– O, pe toți dracii!

Crispându-se când durerea i se înfipse tăios în craniu, Gryff așteptă o clipă, apoi ridică încă puțin pleoapa. Vederea îi era în continuare încețoșată, dar celelalte simțuri ale lui reveneau treptat la normal. *Pipăitul* – putea simți că zăcea gol pușcă, încâlcit în așternuturi botite. *Mirosul* – simțea mirosul ispititor de verbină și cuișoare încă zăbovind pe țesătură. *Auzul* – auzea clinchet vag de metal legănându-se deasupra capului său.

Zdrang, zdrang, zdrang.

– Ce dracu' e zgomotul ăsta infernal...

Încruntându-se, Gryff se trânti pe spate și se forță să deschidă și celălalt ochi. Cu o neobrăzare sfruntată, o cătușă suspendată îi făcu jucăuș cu ochiul.

„Pe boașele diavolului!" Se ridică brusc în capul oaselor când amintirea a ceea ce se petrecuse în jur de miezul nopții reuși în sfârșit să pătrundă dincolo de negura grea pe care brandy-ul o făcuse să coboare peste creierul lui.

Poate că fusese doar o halucinație sălbatică, o născocire a închipuirii lui stârnită de demonii alcoolului.

Dar nu – când adulmecă din nou își dădu seama că urma de miros era cât se poate de reală. La fel cum era și fâșia minusculă de țesătură sfâșiată care zăcea peste cuvertură.

Dumnezeule! Vederea muselinei înflorate îi declanșă un torent de amintiri fierbinți. Flacăra lumânărilor, brandy arzător, dorințe dogoritoare. Gemu. Carne lacomă, pasiuni nestăpânite, secrete dezvăluite.

Și extaz dulce, dulce de tot.

– Dumnezeule! De data asta o spuse cu voce tare. Cum am putut fi un asemenea ticălos nenorocit?

Un nod de căință i se puse în gât. Regret. Nu pentru experiența în sine... care fusese sublim de plăcută. Ci pentru rușinea de a fi profitat de situație. Gryff se lăsă să cadă înapoi pe perne, perfect conștient că nu avea nici un drept să îl mustre pe Leete pentru lipsa de caracter a acestuia.

„Nu prea pot nici eu să mă dau drept un exemplu de onoare nobilă."

Onoare. Înghiți un nod, încercând să alunge gustul acru, dezgustător, din gura lui.

Ușa se deschise încet, deși sunetul îi provocă o nouă săgeată tăioasă de durere în craniu.

Valetul lui puse jos tava de ceai și, fără un cuvânt, începu să străngă prin cameră. Sacoul și pantalonii lui fură atârnați frumos peste scaunul mesei de toaletă... cămașa șifonată și lavaliera fură făcute ghem și puse deoparte într-un sertar... un ciorap de damă fu desfășurat din jurul stâlpului patului...

– Prescott, ai să te descotorosești de ăla cu discreție, bombăni Gryff.

– Desigur, domnule.

Valetul lui aruncă o privire curioasă spre jucăria sexuală, dar fu suficient de înțelept să se abțină de la comentarii. Băgând în buzunar bucățica de mătase, se duse la ferestre și deschise draperiile.

– Și ai să începi să îmi strângi lucrurile. Gryff se crispă când o rază tăioasă de lumină îl lovi peste ochi. Imediat.

– Nu rămânem la meciul de box?

– Nu, vreau să plec în dimineața asta. Poți să îi spui lui Leete... Își masă tâmplele care pulsau de durere. Pe toți dracii, spune-i naibii ce vrei tu.

– Prea bine, domnule. Valetul lui netezi cu grijă o cută de pe sacoul de seară a lui Gryff. O obligație urgentă ne impune să ne întoarcem la Londra – mă ocup eu de asta.

– Și Prescott...

Valetul lui se opri.

– Poți să afli de la menajeră dacă Lady Brentford s-a trezit deja? Aș dori să discut cu ea între patru ochi înainte de a pleca.

– La drept vorbind pot să vă răspund de pe acum, milord, replică Prescott. Doamna a plecat la prima geană de lumină. Se pare că obișnuiește să își viziteze cu regularitate vechea guvernantă, în Harpden, pentru a participa la întâlnirile lunare ale Societății de Horticultură din Oxfordshire.

Gryff se ridică în coate.

– Și își propusese să plece în dimineața asta?

– Nu, domnule. A decis să plece cu câteva zile mai devreme decât își programase. Dar menajera susține că asta nu e ceva neobișnuit, mai ales dacă doamna are și de cumpărat materiale din oraș.

Ce fel de materiale? se întrebă el – apoi își înăbuși o grimasă vinovată. Pentru început, o nouă rochie de muselină. Precum și o pereche de ciorapi de mătase.

– Înțeleg, spuse el cu voce tare. Dând deoparte cuvertura, își coborî picioarele goale pe podea. Atunci nu avem nici un motiv să ne mai amânăm propria plecare. Fii bun și anunță la grajduri să îmi pregătească șareta în jumătate de oră. Tu poți să mă urmezi în trăsura cu bagaje când vei dori.

Prescott dădu din cap.

– Și veți dori și o peniță și hârtie, domnule?

– Pentru ce?

– Mă gândeam că poate veți dori să îi lăsați un bilețel doamnei.

Și ce să-i scrie? „Oh, cât a fost de minunat să te găsesc legată fedeleș în patul meu. M-am simțit fantastic tăvălindu-te până n-ai mai știut de tine. De fapt, abia aștept să mă descotorosesc de toate hainele mele – precum și de ultimele rămășițe din scrupulele mele de gentleman – și să o fac din nou cât de curând. Cu respect, al tău Odios Cerber."

– Fără bilețele, Prescott, mârâi Gryff. Doar o ceașcă de cafea neagră, fii bun.

La scurt timp după aceea, Gryff porni spre Londra, însoțit de o ploaie măruntă și în compania propriilor gânduri la fel de cenușii. *Nesocotit*. Înșfăcând frâiele, încetini cei doi cai suri când intrară într-un viraj strâns. Fusese nesocotit. Ignorase totul în afară de momentul de plăcere.

Belele. Și de data asta, atitudinea lui de nepăsare supremă față de consecințele faptelor sale își spusese cuvântul în cel mai urât mod cu putință.

Era o slăbiciune blestemată a lui și nu se mândrea cu ea. Excesele lui cu băutura aproape sfârșiseră prin a distruge Vizuina Lupului, deținut de Connor. Aventurile lui amoroase aproape compromiseseră căsnicia unei prietene. Dar aceștia, cel puțin, fuseseră conștienți de cusururile lui, de defectele lui. Lady Brentford, nu. Faptul că profitase de pasiunea ei secretă fusese un gest nerușinat. Ea nu cunoștea regulile nescrise ale jocurilor din Londra, astfel că, într-un fel, o înșelase folosindu-și șarmul și umorul pentru a o seduce.

O, da, știa ce efect avea zâmbetul lui asupra femeilor. Și fusese nedrept din partea lui să îl folosească asupra unei doamne naive care era, din multe puncte de vedere, o inocentă, în ciuda statutului ei de văduvă.

Neghiobie în loc de responsabilitate – fusese o copilărie. Pe toți dracii, nu era cu nimic mai bun decât Leete, un bădăran egoist și slab.

Roțile trăsurii se zgâlțâiau la trecerea prin hârtoape, proiectând un șuvoi de apă rece care îl stropea de la borul pălăriei până sub gulerul sacoului. Picăturile i se scurgeau pe șira spinării, stârnindu-i un fior de reproș.

Oricât ar fi părut de bizar, nu fusese doar un joc la momentul respectiv. Ambele întâlniri neobișnuite cu Lady Brentford fuseseră unice – și nu doar pentru că printre ingredientele lor se număraseră exerciții de acrobație și cățărat pe crengi. Ea îl făcea să se simtă...

– Naiba să le ia de sentimente, bombăni el, mutându-și cizmele inundate de apă pentru a-și ține echilibrul la zdruncinăturile drumului. Episodul a fost un moment de nebunie inexplicabilă. Lady Brentford e o femeie inteligentă și rațională – sunt sigur că e la fel de nerăbdătoare ca mine să uite că s-a întâmplat vreodată.

Trăsura veche se opri greoi. Îndesându-și caietul de schițe în geanta de voiaj, Eliza deschise smucit portiera și sări la pământ înainte să apuce să vină vizitiul să o ajute.

– Mulțumesc, Johnson, îi strigă ea servitorului care era la ea de multă vreme. Poți să vii după mine joi.

– Da, milady, răspunse vizitiul cu un glas subțire. Plesnind din biciul deșirat, porni la pas chinuit singurul cal înhămat la trăsură. Presupunând că vom fi toți în stare de funcționare.

Eliza privi roțile tremurând, știind că era un miracol că vehiculul încă nu se dezmembrase. Doar grație ingeniozității lui Johnson – și unui borcan de clei misterios – mai rezistau laolaltă elementele de metal și de lemn.

Și totuși, luna trecută Harry cumpărase un falnic cal de vânătoare nou.

Oftând, Eliza se răsuci pe călcâie și deschise poarta grădinii. În scurt timp singurul drum pe care aveau să galopeze cu toții avea să fie Calea spre Pierzanie.

– Eliza! O siluetă minusculă, aproape pierzându-se în spatele șorțului alb și a bonetei excesiv de mari, apăru dintr-o încâlceală de vlăstari de glicină. Ce mă bucur să te văd!

În ciuda tuturor grijilor ei, Eliza nu se putu abține să nu îi zâmbească viziunii în alb cu pistrui pastelați. Bătrâna ei guvernantă arăta ca o năzdrăvănie dulce și fermecată, presărată cu violete zaharisite.

– Sper că nu te superi că am venit cu o zi mai devreme. Ar fi trebuit să-ți dau de veste, dar a fost o decizie impulsivă, adăugă ea. „Precum alte câteva fapte recente." Harry are casa plină de idioți, și ei bine...

– Ei, hai. Sunt întotdeauna încântată să te văd, spuse bătrâna ei guvernantă.

– Mulțumesc. Eliza se grăbi să își ferească privirea, oripilată când simți lacrimi înțepând-o în spatele pleoapelor. Cu o nonșalanță exagerată, se aplecă asupra unui mănunchi de flori. Ce frumoase sunt margaretele tale.

Urmă o clipă de tăcere.

– Ți-e rău?

– Nu! Alungă cu grijă o albină de pe una dintre tulpinile curbate. De... de ce întrebi?

– Pentru că admiri florile mov de echinaceea.

– Oh. Ai dreptate. Eliza făcu în grabă un pas în dreapta. Presupun că sunt puțin... obosită.

– Nu mă îndoiesc. Prietenii lui Harry l-ar aduce la capătul răbdării și pe Iov.

Zâmbetul blând al domnișoarei Augustina Haverstick contrasta cu privirea ei tăioasă. Era atât de perspicace încât nici un șoim nu s-ar fi putut compara cu ea. Iar în momentul acela Eliza se simțea ca un șoarece de câmp surprins departe de orice ar fi putut să îi servească drept adăpost.

– Haide, să mergem înăuntru să îți prepar o cană de ceai.

– Nu vreau să te întrerup – pot să-mi despachetez lucrurile și să mă instalez la tine.

– Da, dar simt și eu nevoia să îmbuc ceva. Avem tarte cu căpșune, proaspăt scoase din cuptor. Și biscuiți scoțieni cu nucă.

Stomacul Elizei chiorăi. Fugise de acasă fără să pună nimic în gură drept mic dejun.

– Ador biscuiții tăi.

– Te cunosc destul de bine, draga mea, răspunse aceasta sec.

Ceea ce era, își spuse Eliza neliniștită, o binecuvântare cu două tăișuri. Bătrâna doamnă reprezenta pentru ea o familie mult mai apropiată decât oricare dintre rudele ei de sânge. Dacă Gussie ar fi considerat comportamentul ei ca fiind complet inacceptabil, i-ar fi venit să intre în pământ de rușine.

Sperând apoi să își poată săpa drum tocmai până în palatele plăcerii din Xanadu.

Zdrăngănitul confortabil care însoți prepararea ceaiului – ceainicul clocotind pe sobă, clinchetul porțelanurilor de Staffordshire ciobite – îi mai atenuă din nodul pe care îl simțea în piept. De câțiva ani deja, acea căsuță cochetă de la marginea orașului îi servise drept adăpost în fața tuturor temerilor și dubiilor apăsătoare care făcuseră parte din viața ei de când ieșise de pe băncile școlii. Gussie îi fusese o sfătuitoare înțeleaptă, o confidentă răbdătoare, o prietenă loială.

Dar poate că și cea mai apropiată prietenă ar fi reacționat oripilată în fața secretului teribil pe care îl purta în suflet.

În timp ce scotocea prin dulap, strângând tăvi și șervete, Eliza fu convinsă că încă putea simți urma trupului lui Haddan peste al ei. Indiferent cât s-ar fi spălat sau frecat nu ar fi putut să îndepărteze acea atingere de pe pielea ei. Precum semnul lăsat de un fier încins, avea să o marcheze pentru totdeauna.

– O, nu mai fi atât de melodramatică, își șopti ea.

Dacă se gândea mai bine, poate ar fi fost în stare să se apuce de scris romane, și să ilustreze periculoasa Cale spre Pierzanie cu desene reprezentând flori căzute. Geraniu simbolizând prostia...

– Ai zis ceva, draga mea?

– Nu, nimic, mormăi Eliza, venind în grabă să așeze furculițele și lingurile pe masa de bucătărie.

Augustina puse jos tava de ceai și îndeplini ritualul liniștitor de turnare a băuturii parfumate. Un norișor de abur se ridică din ciocul ceainicului, căldura acestuia fiind punctată de zăngănitul vesel al vaselor pentru zahăr și lapte.

– Poftim. Prietena ei îi întinse o porție dublă de biscuiți, precum și o ceașcă. Arăți ca și cum ți-ar prinde bine puțină mâncare în plus ca să îți recapeți forțele.

Eliza era sigură că nu putea mânca, dar rupse o bucățică pentru a-și ascunde confuzia. Spre surprinderea ei, aluatul untos se dovedi un deliciu pentru limba ei. Puternica aromă lemnoasă a nucilor și mirodeniilor îi amintea de Haddan...

„Încetează să mai tânjești după el ca o școlăriță." Nu păcătuise suficient și fără a mai vedea prezența seducătoare a Cerberului în tot ceea ce o înconjura?

– O, ce m-aș face fără dulciurile tale delicioase? murmură Eliza.

Se întinse gânditoare după cea de-a doua bucată, dar aceasta rămase strânsă între degetele ei.

– Ceva trebuie că e foarte în neregulă dacă ți-ai pierdut apetitul pentru biscuiții mei scoțieni, remarcă Augustina.

Eliza înghiți un nod și încercă să îi ofere un zâmbet palid.

– E chiar atât de evident?

Prietena ei studie mica piramidă de firimituri de pe farfurie și se mulțumi să ridice o sprânceană.

– Am înțeles. Oftă tremurător. Nu... nu sunt sigură de unde să încep.

– De la început, firește, spuse Augustina pe cel mai autoritar ton de profesoară al ei.

„Și unde s-a petrecut începutul? Într-un bordel? Într-un copac?"

– Haide, nu poate fi chiar atât de rău. O mână fragilă o acoperi pe a ei, pielea palidă părând la fel de delicată precum pergamentul antic. Dacă l-ai omorât pe Harry, s-ar putea ca judecătorul de pace local să dea o petrecere în cinstea ta.

Râsul Elizei sună ușor forțat.

– Singurul lucru pe care l-am ucis este propria mea reputație. Buzele îi tremurară. Vezi tu, am făcut ceva Excesiv de Stupid.

– Ah, murmură Augustina. Făcu o scurtă pauză pentru a mai adăuga o linguriță de zahăr în ceai. Să înțeleg că nu ai făcut singură acest ceva Excesiv de Stupid.

Ea clătină din cap.

– Nu, pentru acel ceva Excesiv de Stupid la care mă refer eu e nevoie *neapărat* de doi oameni.

O pisicuță portocalie sări pe masă și începu să adulmece în jurul carafei cu lapte. Prietena ei se abținu cu diplomație de la a face analogia evidentă. În schimb se mulțumi să spună:

– Draga mea Eliza... Cuțitul ei tăie o bucățică minusculă de tartă. Ai fost obligată să supraviețuiești ani buni hrănindu-te doar cu pâine și apă, cum ar veni. Dacă în acest moment al vieții tale ți-e poftă de ceva dulce – de exemplu, o prăjitură savuroasă, încărcată de caramel și frișcă –, asta e perfect firesc.

Eliza se holbă la prietena ei rămasă fată bătrână și rămase cu gura căscată ușor.

– Noi, femeile, nu suntem făcute din carton, oricât ar vrea unii bărbați să ne facă să credem asta. Deci uită ce ți s-a spus. *Nu* e nimic rău în a avea... pofte carnale.

– Nu e?

Augustina izbi cu linguriță în lemnul brăzdat de zgârieturi.

– În mod cert nu!

Pisicuța scoase un miorlăit indignat și sări pe podea.

– Oh. Eliza se întinse să mai ia o bucată de biscuit și o înghiți dintr-o îmbucătură. E o mare ușurare să aud asta.

– Mă bucur că mai pot să te învăț câte ceva. Linguriță începu să bată nerăbdător pe suprafața mesei. Acum, nu vreau nici pe departe să te trag de limbă, dar dacă dorești să îmi dai detalii despre acel ceva Excesiv de Stupid pe care l-ai făcut, te ascult cu mare plăcere.

– Este ca într-unul dintre acele romane ridicole și oribile – știi tu, cele cu temnițe întunecate și înfiorătoare, cu bice și cătușe. Eliza își dădu seama că vorbea în neștire, dar decise că nu conta. Povestea era una care sfida orice încercare de coerență. Doar că nu s-a întâmplat într-o temniță, ci în Apartamentul Burgund, care este folosit pentru a primi și distra vizitatorii importanți ai abației.

– Bice? întrebă Augustina pe un ton pierit.

– Ei bine, nu... nu bice. Doar cătușe.

– Ți-a pus *cătușe?*

– Nu, mi le-am pus singură. A fost... o greșeală.

Augustina își arcui sprâncenele argintii.

– Cumva ai ajuns să ronțăi din ciupercile pe care le strângi pentru picturile tale? Fiindcă începi să-mi dai impresia că ai halucinații.

– Știu, știu. Eliza își plecă rușinată capul. Nu degeaba se spune că adevărul e mai bizar decât ficțiunea. Dacă mai ții minte, am citit o dată exoticele povești arăbești ale Șeherezadei...

– Dacă ai de gând să îmi spui că te-ai trezit cu un duh chipeș ieșind dintr-una din sticlele de brandy ale lui Harry, iar acesta te-a luat pe sus și te-a dus la pat de cum te-a văzut, mă duc să chem spițerul.

Eliza își mușcă buza pentru a nu izbucni în râs.

– *Bărbatul* în cauză nu a fost doar un norișor de fum parfumat. A fost în mod cert un englez în carne și oase.

Sprijinindu-și coatele pe masă, Augustina se aplecă puțin spre ea.

– Haide, continuă. E chipeș acest bărbat?

– Ca un păcat, mărturisi Eliza. Înalt, cu mușchi divini și cei mai frumoși ochi din tot Universul. De pe buze îi scăpă fără vrerea ei un oftat. Și are un dragon uriaș...

– Așa îi spuneți voi, tinerii, mai nou? o întrerupse Augustina. Pe vremea mea unii gentlemeni se refereau la părțile lor intime cu numele de Toiagul lui Avraam.

Eliza făcu ochi mari.

– Vai, ce groaznic! Asta nu prea pare să descrie un bărbat care crede că și femeile ar trebui să se bucure de actul în sine, nu-i așa?

Augustina lăsă să-i scape un hohot de râs deloc demn de o doamnă. Acesta fiind unul dintre motivele pentru care Eliza îșI iubea prietena.

– I se mai spunea și puță, paloș, popic, îi împărtăși Augustina. Și pompă.

O, îi plăcea ideea. Haddan avea o pompă de-a dreptul minunată. Una care o făcea să-și dorească să fi fost o cârciumăriță desfrânată, printre ale cărei sarcini să se numere și vizite frecvente la cișmea pentru a-și umple găleata...

– Știi, nu m-am mai gândit până acum la asta, dar e interesant că toate eufemismele astea pentru penis încep cu litera P, reflectă fosta ei guvernantă.

– Foarte interesant, consimți Eliza. Își drese vocea. Și dacă tot veni vorba, tu pari să fii, ăăă, destul de bine informată în privința asta.

Chicotind, Augustina își flutură mâna prin aer.

– Aventurile amoroase nu sunt tocmai o noutate, draga mea.

Eliza izbucni și ea în râs alături de prietena ei, dar când veselia lor se stinse, simți brusc un junghi de vinovăție că nu îi mai trecuse niciodată prin minte să îi pună o anumită întrebare.

– Tu ai fost vreodată îndrăgostită, Gussie?

– O, da, răspunse Augustina încet. Profund. Nebunește. Dar familia mea nu avea bani să îmi facă zestre, iar familia lui insista să își ia o soție înstărită. Aveam de gând să îi sfidăm, odată ce James reușea să economisească suficient din ceea ce câștiga ca paroh cât să își poată

permite să se însoare cu cine voia el. Coborî privirea spre farfuria ei și aranjă cu grijă într-un șir perfect cele trei felii de tartă cu căpșune rămase nemâncate. Însă satul a fost lovit de o epidemie de gripă, iar el a refuzat să stea departe de enoriașii lui bolnavi.

Frunzele de iederă crescute pe lângă rama ferestrei tresăriră în bătaia brizei, făcând să alunece desene de umbre și lumini pe suprafața sticlei.

– Deci ăsta, draga mea, e motivul pentru care susțin că nu e nimic rău în a trăi clipa atunci când ți se oferă o șansă. Sunt la o vârstă la care pot spune cu o oarecare autoritate că rareori ajungi să regreți lucrurile pe care le-ai făcut. În schimb lucrurile pe care nu le-ai făcut...

O tăcere confortabilă se așternu între ele – confortabilă cum doar între două prietene vechi ar fi putut fi –, cât timp Augustina fu ocupată să adauge apă fierbinte în ceainic și să le reumple ceștile. Eliza își ațintă gânditoare privirea asupra frunzelor de ceai care se așezară pe fundul lichidului de culoarea vinului de Xeres. Acolo stătea scris viitorul, sau în ghicitorile vreunei țigănci, sau în runele din vreo carte de magie a druizilor antici? Și dacă ar fi fost scris, ar fi vrut să îl știe?

Oftatul ei făcu să se risipească norișorul învolburat de aburi.

– Ai dreptate. Îmi pare foarte rău că nu te-am întrebat niciodată mai multe despre viața ta înainte de a ajunge la Leete Abbey.

– Ei, prostii. Nu ți-aș fi spus. Nu a fost momentul potrivit până acum, răspunse Augustina cu sinceritate. Și dacă tot ai pomenit de asta, am reușit cumva să ne abatem de la subiect. Veni puțin mai în față pe scaun și își sprijini coatele pe masă. Te rog, mai dă-mi detalii despre cătușe.

După ce sorbi lacomă mai multe înghițituri de ceai, Eliza îi descrise șovăitoare camera lui Gryff și cum descoperise jucăria sexuală pe care Harry și prietenii lui o suspendaseră deasupra patului acestuia.

– Am fost curioasă, îi explică ea. În sens teoretic, adică. Așa că am vrut pur și simplu să o văd mai de aproape.

– Mi se pare corect. Rareori ți se oferă ocazia să examinezi o drăcovenie atât de interesantă, spuse Augustina cu gravitate.

– Apoi... Un val de fierbințeală îi urcă în pomeții înalți când își aminti cum îl privise pe Gryff dezbrăcându-se în pielea goală și întorcându-se spre ea, cu lumina lumânării poleindu-i profilul masculin. Ăăă, apoi... Lăsă deoparte orice detaliu în afară de strict ceea ce se petrecuse, recunoscându-și păcatul. După aceea m-am furișat de lângă el în timp ce dormea, iar la prima geană de lumină am pornit spre tine. Își apăsă palmele peste ochi, simțindu-și obrajii mistuiți de flăcări. Nu m-am simțit în stare să îl înfrunt la lumina zilei.

– Nu ai nici un motiv să te simți rușinată, spuse prietena ei cu îndârjire.

– Cred că mă simt totuși puțin, recunoscu Eliza cu mâhnire. Dar, în cea mai mare parte, sunt derutată. Descopăr că mă simt atrasă de el și nu vreau asta.

– Ah. Un prieten de-al lui Harry...

– El susține că *nu* e un prieten de-al lui Harry. Nu... nu știu exact ce l-a făcut să vină la Leete Abbey, dar nu părea interesat să își petreacă timpul cu restul. Sprâncenele i se împreunară. Ce-i drept, mai e și meciul de box care ar putea fi o explicație.

Augustina dădu din cap cu înțelepciune.

– Da, bărbații par într-adevăr să se desfete privind două brute cum se snopesc în bătaie.

– Ce bine ar fi dacă vreun exemplar desăvârșit de forță masculină l-ar bate puțin și pe Harry cât să îi bage mințile în cap, reflectă Eliza. Dar ăsta nu ar fi un eveniment – ar fi un miracol.

– S-au întâmplat și lucruri mai bizare.

„Cum ar fi faptul că am făcut dragoste cu unul dintre cei mai notorii crai din Londra."

Expresia ei îi trădă probabil o parte dintre gânduri, căci Augustina își ascunse un rânjet în spatele mâinii.

– Ți-a plăcut de el? Nu de Harry, firește, ci de Stăpânul Cătușelor.

Eliza încercă să se gândească.

– Mă face să mă simt șifonată.

– Șifonată?

– Delicios de întoarsă pe dos. Ca și cum aș arăta mai bine cu toate în ușoară dezordine. Făcu un gest vag cu mâna prin aer înainte

de a-și împinge o buclă rebelă în spatele urechii. Ca și cum nu ar ține neapărat să mă vadă cu toate șireturile legate strâns și părul perfect prins în agrafe. Mă privea ca și cum aș fi fost delectabilă. Oftă zgomotos. Știu, știu, nu are nici un sens ce spun.

– Ba are foarte mult sens, draga mea. Bărbatul te face să simți că poți fi tu însuți.

– Mă face să râd, adăugă ea cu vocea pierită, simțindu-și colțurile gurii ridicându-se ușor. E amuzant și nu se ia prea în serios.

– Pare absolut șarmant. Și cumva această Întruchipare a Perfecțiunii are și nume?

– Haddan.

– *Acel* Haddan. Cerberul Hedonist.

Eliza dădu din cap.

– Vai de mine, murmură Augustina. El s-ar putea dovedi o belea.

„Belea. De parcă mai aveam nevoie să mi se amintească."

– Pe de altă parte, reflectă prietena ei, viața poate fi teribil de plictisitoare dacă nu ți se arată din când în când și ceva mai sălbatic.

Eliza se trezi cu o înghițitură de ceai aproape ieșindu-i pe nas.

– Ce m-aș face fără tine și fără învățăturile tale înțelepte și spirituale, Gussie?

– Te-ai descurca foarte bine, draga mea. Deși nici una din noi nu ar râde la fel de mult. Ceea ce, desigur, ar fi mare păcat, fiindcă umorul e ceea ce face soarele să strălucească.

– Ai dreptate. O scânteiere de lumină pe iedera de dincolo de fereastră îi aminti de privirea leneșă, cu pleoapele grele, a lui Gryff. Cel puțin am învățat o lecție. Bărbați precum marchizul nu au ce căuta în viața mea. Se forță să își desprindă privirea de la sclipirile de verde umbros. Vezi tu, Haddan nu e singurul care amenință să îmi facă probleme. Datoriile lui Harry sunt tot mai mari, și mă tem că lucrurile scapă cu adevărat de sub control.

Expresia amuzată a Augustinei se transformă într-una serioasă de îngrijorare.

– Să înțeleg că refuză să asculte argumentele tale raționale?

– Se face că plouă indiferent ce îl rog și... nu prea știu ce să fac. Mi-e cu neputință să îl controlez. Am fost în oraș săptămâna trecută și am stat la Margaret până m-am întâlnit cu domnul Watkins pentru o comandă și... Fu nevoită să facă o pauză

pentru a sorbi puțin din ceai în încercarea de a-și alunga gustul fricii de pe limbă. Lordul Brighton m-a oprit pe Bond Street.

– Te-a amenințat?

– Nu fățiș. Dar a sugerat că Harry a început să... îi facă anumite promisiuni privind viitorul meu.

Augustina înjură în barbă.

– Gunoiul!

Înjurătura o înveseli puțin pe Eliza. Brighton i se păruse un individ pe deplin execrabil de fiecare dată când venise la abație. Faptul că acesta și odiosul domn Pearce erau veri nu făcea decât să confirme reacția ei intuitivă.

– Gunoiul, spuse și ea, constatând că rostirea cu voce tare a apelativului îi ușura puțin apăsarea din piept.

– Haide, să continuăm discuția afară, unde briza va risipi aburii otrăvitori formați prin simplul fapt de a fi pomenit numele acelui libidinos. Augustina se ridică și începu să strângă vasele. Gândesc mai limpede când am în mâini foarfecile de grădină. Îngustându-și ochii într-o expresie războinică, adăugă: Nu-ți fie teamă, o să găsim noi o soluție.

Capitolul 6

O hurducătură a roților îl smuci pe Gryff din gânduri, făcându-l să fie din nou atent la drum.

– Blesteme, mârâi el, strângând în pumn frâiele și ghidând caii printr-o cotitură strânsă.

Deși încercase să își lămurească emoțiile, constata că starea lui de spirit oscila între dezgust față de propria persoană și scuze prin care să își justifice purtarea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu i-am răpit inocența, bombăni el, făcând pe avocatul diavolului. A spus-o și ea că nu e prima dată când vede un mădular.

Deși era evident că răposatul ei soț nu fusese prea abil în mânuirea acestuia.

– Asta e irelevant. Comentariul fals stârni o reacție iritată din partea Jumătății sale Mai Bune. Purtarea ta a fost nedemnă de un gentleman.

Tăcu. Apoi:

– Cine a zis că sunt gentleman?

Caii pufăiră și săriră brusc din calea unei crengi ce atârna la mică distanță de sol, aproape răsturnându-l de pe capră.

– Nu am pretins niciodată că aș fi vreun sfânt, dar asta nu înseamnă că m-am coborât în străfundurile depravării. Dialogul cu demonul lui interior continuă: Fără un oarecare cod de onoare, omul nu este decât un vierme alunecos care se zbate în noroiul întunecat și umed.

Diavolul nu fu în stare să îi dea nici o replică inteligentă.

– Deci dacă vreau să-mi țin capul deasupra mocirlei, onoarea îmi impune să dau ochii cu Lady Brentford și să îmi cer scuze de la ea, în loc să mă târăsc înapoi în oraș.

Gryff ascultă, așteptând eventuale proteste, dar nu auzi decât șuieratul vântului. Cotind pe marginea înierbată a drumului, întoarse șareta și plesni din bici peste capetele celor doi cai suri speriați.

– Da, da, băieți, știu că sunteți nedumeriți, le strigă el, calmându-le trapul agitat. Și eu sunt.

O oră mai târziu, Gryff intră în Harpden unde, după câteva întrebări scurte la una dintre prăvăliile locale, primi instrucțiuni pentru a ajunge la o căsuță de la marginea târgului. Legându-și atelajul la umbra unui fag, ridică zăvorul porții de lemn și, înarmându-se cu hotărâre, porni direct spre ușa de la intrare. Nu era ca și cum l-ar fi așteptat un pluton de execuție – deși poate că domnița ar fi fost tentată să îi înfigă un glonț în boașe.

Bătu de câteva ori fără a primi nici un răspuns, ceea ce îl făcu să se dea în spate pentru a vedea dacă nu putea deslușI vreun semn de viață prin ferestrele de la etaj. După ce venise atâta drum, ezita să plece fără a fi vorbit cu Lady Brentford.

Miau.

Sunetul înăbușit părea să se audă din spatele oblonului de pe lucarnă. O lăbuță portocalie se iți de după plăcile de lemn.

Miau, miau.

– Cum se face că pisicile tocmai atunci se bagă în bucluc când sunt și eu prin preajmă? bombăni el.

Aruncând o nouă privire în sus văzu că balamaua de fier care fixa oblonul se desfăcuse și se înțepenise în acoperișul de stuf.

Mieunatul pisicuței devenea tot mai stins.

– Oh, blesteme!

Scoțându-și haina și vesta, Gryff găsi un punct de care să se agațe cu mâna de lemnul înnegrit de vreme și începu să se cațăre.

Oricât de fermecătoare ar fi părut căsuța din depărtare, micile defecte apărute în timp, cele care îi dădeau o personalitate proprie, nu îl ajutau deloc să urce repede. Cizmele lui hessiene bine lustruite alunecau pe tencuiala de gips cu textură aspră, ce lăsa dâre de var pe pielea neagră, iar pânza fină a cămășii lui se agăță în spinii trandafirilor sălbatici, care îi sfâșiară mâneca. Prescott probabil avea să izbucnească în plâns văzând răul făcut – oricât ar fi fost de flexibil în alte aspecte, valetul punea mult la suflet tot ceea ce ținea de haine.

Cu pantalonii mânjiți de funingine, Gryff se strecură pe după horn și prinse ezitant în mână oblonul de pe lucarnă.

– Au! murmură el când degetele lui julite veniră în contact cu paiele aspre de pe acoperiș. Ar fi bine să apreciezi asta mai mult decât cealaltă blestemată de pisică, mârâi el. Altfel s-ar putea să te arunc drept hrană berzelor de pe horn.

Pisicuța șuieră când Gryff îi eliberă cu blândețe coada din capcana de lemn, însă în loc să o ia la fugă, dădu cu laba peste șireturile cămășii lui până le desfăcu, apoi se strecură la pieptul lui.

– O, deci acum te aștepți să îți asigur și cal, și caleașcă? murmură el, buzele curbându-i-se într-un zâmbet când blana moale îl gâdilă pe piept. Cine te crezi – prințul regent?

Miau.

– Suveranul Mârțoagelor Deșelate?

La început Gryff nu auzi decât un tors zgomotos, dar o clipă mai târziu recunoscu brusc voci. Voci de femei agitate.

O piatră trecu în zbor pe lângă urechea lui.

– Ai de gând să-mi prazi casa, tâlharule! Următorul proiectil îl izbi în umăr. Mai gândește-te!

– Mă predau! Văzând că apriga femeie cu păr argintiu se pregătea pentru o nouă aruncare, Gryff flutură o mânecă albă în semn de împăcare. Vă asigur că intențiile mele sunt perfect onorabile, doamnă!

Ea coborî brațul.

– Atunci ce anume cauți pe acoperișul meu?

Gryff era pe punctul de a răspunde când o a doua femeie ieși dintre tufișuri. Când aceasta ridică bărbia pentru a-i întâlni privirea, îi văzu obrajii pălind teribil, apoi colorându-se într-un trandafiriu intens. Culoarea îi aminti de piersici coapte la soare.

– Cred că l-a salvat pe Șoricel, îi spuse Eliza însoțitoarei ei.

– De fapt, am salvat o pisică.

– Șoricel e pisică, replică Eliza.

– Ah. Ar fi trebuit să ghicesc.

– Îl cunoști pe intrusul ăsta, draga mea? întrebă femeia care îl atacase.

– Da, spuse Eliza sec. Gussie, permite-mi să ți-l prezint pe marchizul de Haddan. Cred că pot spune cu mâna pe inimă că nu intenționează să îți șterpelească argintăria. Îndreptându-și din nou privirea spre el, spuse: Lord Haddan, aceasta este domnișoara Augustina Haverstick.

– Îmi cer scuze, tinere, spuse Augustina. Însă dacă te-ai fi anunțat cum se cuvine, nu aș fi fost nevoită să îmi apăr proprietatea.

– Îmi recunosc în întregime vina, spuse el sec. Dar chiar și așa, dacă tot sunt aici sus... aveți un ciocan?

– Un ciocan? Eliza își ațintă asupra lui o privire circumspectă. Pentru ce?

– Balamaua oblonului s-a desprins din cadrul ferestrei. Dacă îmi dai un ciocan, am s-o bat la loc.

– O, domnul Reading tot promite să o repare de o veșnicie, dar nu a avut încă timp. Augustina oftă. Zdrăngăne atât de tare că ar putea scula morții când bate vântul dinspre vest.

– Cu mare plăcere îi voi lua locul domnului Reading.

– Știi să repari un oblon? întrebă Eliza.

– Știu să fac foarte multe lucruri, inclusiv să mânuiesc un ciocan, răspunse Gryff tărăgănat, găsind o plăcere deloc onorabilă în a-i privi chipul colorându-se într-o nuanță aprinsă de roșu căpșună. Să bat câteva cuie e o sarcină ușoară.

– Nu te clinti de acolo, milord, interveni Augustina. Mă întorc imediat.

Eliza făcu ochi mari de spaimă.

– Îl aduc eu, dădu ea să spună, dar prietena ei dispăruse deja după colțul căsuței.

– Domnișoara Haverstick e remarcabil de energică, remarcă el, frecționându-și umărul.

Încercarea lui de a glumi nu îi smulse Elizei un zâmbet. Când aceasta plecă genele și își strânse buzele într-o linie dreaptă, Gryff se simți și el, pe neașteptate, ușor stingherit.

– Îmi cer scuze că am apărut așa, fără avertizare, dar...

– Dar ce cauți aici? spuse ea pe nerăsuflate.

O întrebare bună. Și la care nu putea răspunde ușor.

Fu salvat de pisică. Din interiorul cămășii lui se iți mai întâi o lăbuță, apoi o ureche blănoasă minusculă.

– Îmi pare rău. Sper că nu ai fost rănit din nou, murmură Eliza. Șoricel cam obișnuiește să facă pozne.

– Pisicile cam obișnuiesc să se bage în belele.

O spusese cu toată inocența, însă comentariul lui îi stârni Elizei un nou torent de rușine.

– Lord Haddan, sunt conștientă că... faptele mele de noaptea trecută probabil te-au făcut să crezi că...

– L-am găsit! strigă Augustina, ridicând ciocanul deasupra capului în timp ce traversă în grabă deschizătura din gardul viu de lemn-câinesc. Mi-a luat puțin până mi-am amintit unde l-am pus.

Eliza îi aruncă prietenei ei o privire mânioasă, pe care fata bătrână o ignoră veselă.

– Poftim, tinere, continuă Augustina, înmânându-i bucuroasă unealta.

Scoțându-și din cămașă ghemotocul de blană, Gryff îi întinse pisica la schimb.

– Șoricel probabil ar prefera să nu se întoarcă la scena crimei. Auzi când Eliza inspiră șuierat. Nu, adăugă el încet, că ar trebui să simtă vreo urmă de remușcare pentru că a fost atât de aventuros.

– Mulțumesc.

Eliza înșfăcă pisicuța din mâinile lui și se dădu în spate.

Luând ciocanul, Gryff se cățără înapoi până la lucarnă și în scurt timp fixă oblonul înapoi unde îi era locul. Văzând că mai multe bucăți din rama ferestrei erau desfăcute, strigă:

– Mai aveți niște cuie, domnișoară Haverstick?

– Da! răspunse aceasta cu voce subțire.

– Eventual Lady Brentford ar putea să urce pe scări până în pod și să mi le dea.

Cel mai probabil Eliza avea să îi reproșeze acea manipulare, dar i se părea cea mai bună soluție pentru a schimba câteva vorbe între patru ochi cu ea.

Câteva minute mai târziu, fereastra cu stinghii se deschise cu destul de multă forță.

– Ăsta.... În poala lui ateriză un săculeț de pânză... a fost un truc murdar.

– Dacă ești cu adevărat furioasă, n-ai decât să vii și să-mi dai una în cap cu ciocanul.

Eliza ridică privirea din umbră.

– Repară fereastra mai întâi.

El râse.

– Foarte practic.

Scuturând câteva cuie din sac, le bagă în gură și se apucă de treabă.

– *Sunt* practică, spuse ea după o clipă de ezitare. Excesiv de practică. De cele mai multe ori, adică.

– Ai putea să ții bucata asta fixă? murmură el pe lângă cuie.

Expirând cu un ușor șuierat, Eliza se aplecă prin geam pentru a face ceea ce îi ceruse el. Parfumul ei – acel amestec dulce aromat de verbină și cuișoare – îi gâdilă nările, stârnindu-i o reacție imediată și primitivă.

Își schimbă ușor poziția pentru a ascunde umflătura apărută în pantaloni.

– Mulțumesc, așa... acum puțin mai sus.

Foindu-se, Eliza întinse un braț mai sus.

„Oh, cât sunt de malefic." Gryff se apropie milimetric, umărul lui atingându-se ușor de sânii ei. *Malefic.*

– Ce aștepți? Ca trâmbița lui Ghedeon să anunțe Învierea?

– E important... *Cioc, cioc.* Să alegi... *Cioc, cioc.* Locul potrivit... *Cioc, cioc.* Altfel riști să se despice lemnul. Gryff mai scoase un cui din gură. Poți să-i dai drumul acum.

Ea se lăsă pe spate și își puse mâinile pe pervaz. Lemnul îmbătrânit de vreme încadra o imagine fermecătoare. Lumina soarelui îi scălda trăsăturile într-o scânteiere blândă și jucăușă. Picături de auriu îi îmbrăcau genele, și buclele care i se desprinseseră din coc și îi dansau acum în bătaia brizei.

Gryff zâmbi. Eliza nu îi răspunse la zâmbet.

– Lord Haddan...

– Numele meu e Gryffin. Sau Gryff mai pe scurt.

– Și ar fi cât se poate de necuviincios din partea mea să îl folosesc pe oricare dintre ele, se răsti ea. Apoi oftă, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet mâhnit. Nu că aș avea vreun drept să vorbesc despre bună-cuviință după noaptea trecută. M-am...

– Asta depinde de a cui definiție pentru bună-cuviință alegi să o accepți, remarcă Gryff.

– Nu mă mai tot întrerupe, domnule. Mi-e oricum suficient de greu să încerc să îmi cer scuze pentru purtarea mea desfrânată, așa că nu-i cazul să vii și tu să îmi prelungești agonia.

El îi întinse ciocanul.

– Vrei să spui că ai regretat întâmplarea?

Gura ei se contorsionă într-o serie de expresii bizare scurte, astfel că lui Gryff îi fu imposibil să deslușească dacă sunetul confuz pe care îl scosese Eliza fusese un „da" sau un „nu".

– Dacă prin „desfrânat" te referi la ceva sordid sau ticălos, îmi permit să te contrazic, spuse Gryff.

– M-am purtat ca o stricată. O târfă nerușinată. Eliza coborî privirea spre mâinile ei, care erau încleștate atât de strâns pe mânerul ciocanului încât încheieturile i se albiseră. Sunt... de regulă foarte pragmatică și cu picioarele pe pământ. Expresia ei căpătă un aer de uluire ușor buimacă. Eu nu... nu obișnuiesc să mă descotorosesc și de orice urmă de mo... moralitate deodată cu ha... hainele mele.

– Nu e nimic rușinos în a avea o fire pasională, Lady Brentford. Se întinse și îi ridică blând bărbia. Suntem doi adulți raționali care au decis să dea curs atracției reciproce dintre noi. Chiar nu e nimic

fundamental greșit în asta. La drept vorbind, mie mi s-a părut chiar minunat ceea ce s-a întâmplat între noi.

Eliza râse scurt, deși ochii îi reflectară o sclipire bănuitoare.

– Din câte am auzit, tu găsești minunat să dai curs atracției reciproce cu *oricine* poartă fustă. Așa că nu o voi lua personal.

Remarca ei îl lăsă mut pentru o clipă. Avea dreptate – și totuși, se înșela complet. Când făcuse dragoste cu ea *chiar* fusese diferit. Nebunesc și fantastic de diferit, deși cum anume sau de ce era ceva ce nu reușea nicidecum să surprindă în cuvinte.

– Ei bine, ar trebui să o iei. O atinse în colțul gurii și desenă lent curba buzei ei de jos. *Atât de dulce, senzual de dulce. Atât de roz, perfect de roz.* Iar tremurul ușor de sub degetul lui îl făcu să tânjească dureros să pună capăt îndoielilor ei sfâșietoare. Fiindcă în momentul ăsta nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă apropii de tine și să te sărut până îți răpesc mințile.

Eliza se dădu în spate cu o expresie de confuzie pe chip.

– Pe... pe cuvânt, domnule, trebuie să încetezi să mă mai tachinezi cu flirtul tău caraghios. Îndepărtându-se ușor de el, se retrase mai adânc în umbră până când din trăsăturile ei nu mai rămase decât un amestec vag de linii gri. Dacă ai terminat aici, Gussie dorește să îți servească niște ceai și prăjituri în bucătărie. Biscuiții ei scoțieni cu nucă sunt ceva deosebit.

– Cum aș putea să rezist unei oferte atât de tentante? Cobor într-un moment.

– Delicios, domnișoară Haverstick. Gryff se șterse pe mâini, ridicând firicele scânteietoare de zahăr în lumina piezișă a soarelui. În viața mea nu am gustat biscuiți scoțieni atât de buni.

Dumnezeule, oare chiar o vedea pe Gussie zâmbind prostește?

Eliza își amestecă încă o lingură de miere în ceai. Individul ar fi fost probabil în stare să îl farmece pe Satana însuși, dacă și-ar fi propus. Ar fi fost bine pentru ea să țină minte acest lucru. Dorințele diavolești care se stârniseră în ea trebuiau lăsate să ardă mocnit în cele mai întunecate și îndepărtate colțișoare ale ființei ei. Era prea periculos să le lase să vadă lumina zilei.

Era prea riscant să le alimenteze focul cu fantezii secrete.

– Te rog să mai iei o bucată, Lord Haddan, spuse Augustina, împingând farfuria peste masă. E plăcut să văd un bărbat care are un apetit sănătos pentru dulciuri.

Prinsă cu îmbucătura pe jumătate înghițită, Eliza se înecă zgomotos.

– Mă iertați, își ceru ea scuze, limpezindu-și vocea printr-o tuse scurtă. Probabil a fost o idee prea fierbinte.

Gryff îndreptă asupra ei o privire leneșă, cu pleoapele coborâte, care îi făcu stomacul să se dea de câteva ori peste cap, izbindu-se smucit de coastele ei.

– Vrei să împărțim o bucățică?

– Mulțumesc, dar am mâncat destul, spuse ea. Dacă mănânc prea multe dintre bunătățile consistente cu unt și zahăr făcute de Gussie voi ajunge grasă ca o gâscă îndopată.

El o măsură lent din cap până în picioare.

– Mie mi se pare că silueta ta are o formă perfectă, Lady Brentford.

– Și fără îndoială ești expert în formele feminine, replică ea în barbă.

Augustina îi dădu un cot în coaste când se întinse după carafa cu lapte.

– Mai dorești ceai, Lord Haddan? Sau poate dorești să guști o felie din tarta cu căpșune.

– Îmi plac foarte mult tartele...

Eliza simți că roșise furios.

– Dar, din păcate, ar fi bine să fiu și eu atent la siluetă.

Augustina îi studie talia îngustă și abdomenul plat, care se vedeau indecent de clar prin țesătura ușoară ca fulgul a cămășii lui, și pufni încet în râs.

– După părerea mea, există multe altele care sunt atente la silueta ta, milord.

În privirea lui sclipi un amuzament nelegiuit.

– Vai, domnișoară Haverstick, mă faci să roșesc.

Ridicându-se brusc, Eliza începu să strângă farfuriile goale.

– Curăț eu masa până voi doi... „flirtați", încheie ea răutăcioasă în gând. ...până discutați diversitatea distracțiilor disponibile în oraș.

Gryff se ridică fulgerător, iar Eliza se trezi cumva cu mâinile goale.

– Insist să iei loc. Dacă tot m-am bucurat de roadele muncii voastre, pot măcar să duc vasele până la spălător.

Se răsuci pe călcâie, întinderea lată a spatelui său împiedicând-o să mai vadă orice altceva. Sudoarea îi umezise cămașa, accentuând mușchii puternici de sub țesătură.

Simțind un ușor disconfort, Eliza se grăbi să își ferească privirea, doar pentru a întâlni chipul întrebător al Augustinei.

„Nu", șopti ea mut, „spune nimic".

Prietena ei îi aruncă un rânjet drăcesc, dar prietenia se dovedi mai puternică decât dorința de pozne și păstră tăcerea.

Vocea de bariton a marchizului se ridică peste zăngănitul vaselor:

– Am să vă rog să mă scuzați, doamnelor, pentru că trebuie neapărat să ies și să-mi aduc haina. A fost o teribilă lipsă de maniere din partea mea să stau pe jumătate dezbrăcat în prezența voastră.

– Ești iertat, milord, îl anunță Augustina veselă. La vârsta mea e chiar plăcut să păcătuiești cu un derbedeu chipeș.

Chicotul cu care îi răspunse el se pierdu în adierea brizei când ieși vioi pe ușa din spate.

– Voi interpreta asta drept o invitație de a mă întoarce într-o clipă.

Capitolul 7

– Deci *ăsta* e Haddan? spuse Augustina, odată ce sunetul se stinse. Ceruri, nu mi-ai spus că e...

Eliza flutură frenetic din mâini, încercând să-i facă semn prietenei ei să tacă.

– Șșșșt! Se va întoarce din clipă în clipă și...

– Ia uite cine altcineva e flămând. Gryff reapăru cu pisicuța cuibărită în haină. Cum tocmai s-a trezit dintr-un pui de somn, acum își cere porția de bunătăți.

Torsul gutural – scos de Șoricel, nu de Haddan – o făcu pe Eliza să înceapă să se foiască în scaun. Nu înțelegea nicidecum de ce avea

un efect atât de bizar asupra liniștii ei sufletești. În mod normal, cu cât petrecea mai mult timp în prezența lui, cu atât ar fi trebuit să devină mai calmă. În schimb, ea devenea din ce în ce mai agitată. Sperioasă era, poate, o descriere mai potrivită. Precum o pisică încercând să traverseze în fugă un grătar încins. Când Gryff se apropie de ea, vârfurile picioarelor ei începură să țopăie foarte ușor pe scândurile podelei.

Dacă se gândea mai bine, o pisică ar fi fost mult prea inteligentă pentru a-și continua traversarea odată ce laba ei ar fi atins metalul fierbinte.

– Nu pot spune că nu-l înțeleg, continuă Haddan. Sunt atâtea bucățele delicioase pe aici încât un bărbat nu ar avea cum să nu fie tentat să păcătuiască.

Augustina își acoperi gura pentru a-și înăbuși un hohot de râs.

Fâstâcindu-se, Eliza se ridică în grabă și se duse să toarne o farfurioară de lapte pentru pisicuță. *Sus-jos, sus-jos.* Începea să se simtă precum marioneta unui copil.

– De unde știi că Șoricel e motan? întrebă ea, încercând să își abată gândurile de la păcate.

– L-am verificat. Are puță.

Puță. Când se aplecă să pună pe podea vasul cu lapte ajunse cu ochii exact la nivelul prohabului lui Gryff.

Și astfel i se spulberară eforturile de a alunga gândurile păcătoase.

– Știi, Eliza și cu mine tocmai discutam despre faptul că atât de multe eufemisme pentru părțile intime masculine încep cu litera P, interveni Augustina. Mie asta mi se pare destul de interesant.

– Pare un subiect fascinant, consimți Gryff, cu ochii luminați de o sclipire strengărească. La drept vorbind, eu știu destul de multe care nu – dar am să mă abțin de la a le rosti în companie *politicoasă*.

– Sunt mereu dornică să îmi extind orizonturile culturale, răspunse Augustina. Chiar dacă pentru asta e nevoie să încalc granițele așa-zisei *pudori*.

– *Pardon*, îi întrerupse Eliza. Țin să te anunț că ți-a căzut caietul ăsta din buzunarul sacoului.

Luă carnețelul de piele de pe podea și șterse firele de păr de pisică lipite pe copertele acestuia.

– Mulțumesc.

Gryff nu mai păru la fel de amuzat când i-l smulse din mâini.

– Un lexicon de cuvinte murdare? întrebă ea, încântată să constate că pielea bronzată a pomeților lui se colorase într-o ușoară nuanță de roșu. „Ochi pentru ochi", își spuse ea, observând ciocanul aflat deasupra dulapului de dulcețuri. Gryff nu era singurul capabil să lovească într-un punct sensibil. O colecție de pasionale *billet-doux?*

Zâmbetul lui reapăru, deși părea ușor strâmb la colțuri.

– Din păcate, nu. Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lady Brentford, dar conține materiale mult mai plictisitoare de-atât.

– Cum ar fi? insistă ea.

– Notițe, spuse el posac. Simple note privind sarcini cotidiene care trebuiesc îndeplinite.

Eliza își dădu seama că evita să răspundă. Dar înainte să apuce să mai insiste, Augustina se ridică brusc.

– Ei, având în vedere că bucătăria mea e pe mâini bune, am să mă întorc la tăierea trandafirilor.

– Eu voi...

– Tu vei rămâne aici pentru a-i ține companie nobilului domn, spuse ferm prietena ei. Ar fi foarte nepoliticos să îl lăsăm singur.

Eliza se posomorî, o expresie pe care fosta ei guvernantă o ignoră cu inima ușoară.

– N-aș vrea să creadă că nu te-am învățat bunele maniere.

– Sigur că da, bombăni Eliza. În nici un caz nu am vrea să fie șocat de purtarea mea.

Augustina se mulțumi să îi facă cu ochiul și ieși grațioasă pe ușă.

Gryff așteptă până se stinse sunetul pașilor ei pe dalele de piatră.

– Scuze, nu vreau să te tulbur prea tare, spuse el încet. Mi-e limpede că prezența mea te stinghерește, așa că nu o voi prelungi. Pot să te rog să mă însoțești până la șaretă?

Văzându-i ezitarea, adăugă:

– M-ai întrebat ce caut aici, Lady Brentford, și până acum nu ți-am răspuns încă. Am venit să îmi cer iertare. Nu, țin să repet, pentru că aș regreta ceva legat de ceea ce s-a petrecut între noi, ci pentru că am profitat de... poziția ta. Asta nu a fost corect din partea mea.

Ea își feri privirea, o buclă desfăcută căzându-i în față și ascunzându-i ochii coborâți în pământ.

– Hai să lăsăm deoparte discuțiile despre corect și incorect. Nu are nici un rost să mai vorbim despre trecut.

– Și despre viitor? întrebă el încet.

Eliza începu să pună biscuiții rămași într-o cutie.

– Dorești câțiva pentru drumul înapoi la Londra, domnule?

– Ah, un refuz de a-mi răspunde, oricât de dulce l-ai fi formulat. Gryff zâmbi. Mulțumesc, dar voi supraviețui fără hrană.

Își încheie nasturii vestei și își netezi cutele de pe mâneca sacoului.

– Însă Gussie ar fi dezamăgită dacă nu ți-ai lua câțiva cu tine. Îi împachetă câteva bucăți de prăjitură într-un pătrat de pânză. Urmează-mă, domnule.

Traversară grădina de verdețuri și, ocolind casa, ajunseră în fața ei.

– Doamna Haverstick are ochi foarte buni pentru culoare și textură. Gryff studie plantele de pe margini. Deși presupun că ai avut și tu o influență în privința asta.

– Cum... dădu ea să spună, apoi se opri brusc.

Confirmându-i bănuielile, Gryff îi răspunse:

– Pentru că sunt similare ca atmosferă cu grădinile amenajate în jurul ascunzătorii tale de la abație. E evident că ai o înclinație specială spre amenajarea peisagistică.

– La... la nivel de amator, mărturisi ea. Îmi plac florile și cum își găsesc locul în peisaj.

– Pământul nu minte. Există ceva elementar de înviorător în adevărul faptului că Natura trebuie să asigure hrană ca viața să se poată dezvolta, verde și minunată, și plină de potențial.

Sprâncenele ei se împreunară și reflectă pentru o clipă.

– Asta îmi pare vag familiar, murmură ea, părând ușor nedumerită. E dintr-unul dintre Poeții Lacurilor?

El clătină din cap, simțindu-se oarecum încurcat.

– Nu, a fost scris de cineva nepublicat.

– Este un sentiment minunat. Își continuă drumul alți câțiva pași, apoi îi aruncă o privire piezișă. Mă surprinde că ai remarcat

nuanțele grădinilor de aici și de la abație, domnule. Majoritatea bărbaților nu observă așa ceva.

El ridică din umeri și râse exagerat.

– Apreciez frumusețea în toate formele splendide pe care le îmbracă.

Privirea ei alunecă spre tulpinile argintii de căldărușă, dar nu înainte ca el să îi surprindă pentru o clipă ochii.

Gryff își simți pieptul strângându-se sub gheara unei furii neașteptate. Blestemați să fie bărbații care o făcuseră să se simtă altfel decât frumoasă și demnă de a fi dorită. Din impuls, întinse mâna și o prinse de încheietură.

– Lord Haddan...

Nu se putu abține. Văzându-i buzele tremurătoare, o trase în umbra fagului arămiu. Lumina soarelui se strecura pestriță printre frunze, pictându-i fața în nuanțe de auriu și ambră. Eliza încercă să se ferească, dar el o trase în brațele lui, inundat de fierbințeală când atingerea trupului ei îi încinse pielea.

– Sărută-mă, spuse el răgușit, mâinile lui mângâind-o pe umeri.

Eliza ridică bărbia, respirația accelerându-i-se până deveni un șir de icnete scurte, neregulate.

Aplecându-se spre ea, Gryff își atinse blând buzele de ale ei. Preț de una, două, trei bătăi de inimă, apoi ea se dădu în spate, rupând legătura dintre ei.

– Ar... ar fi bine să pleci, Lord Haddan, spuse ea.

– De ce? murmură el. Fiindcă îți dorești să faci dragoste cu mine din nou?

Fu jumătate întrebare, jumătate seducție.

O simți încremenind în brațele lui, apoi relaxându-se și râzând cu jumătate de gură.

– Da, presupun că da, recunoscu ea cu o franchețe încântătoare. Dar nu ar fi înțelept.

Avea dreptate – și era o greșeală să o seducă pentru a o face să cedeze ispitei. Dar nici nu găsea în el forța să îi dea drumul.

– Tu întotdeauna te lași condusă doar de creier? o întrebă el, trecându-și degetul mare peste conturul obrazului ei.

– Nu-mi pot permite să îmi asum riscuri nebunești, replică Eliza. E prea periculos.

Precum un șarpe, cuvântul se încolăci în jurul conștiinței lui, strângându-l lent. „Pericolul nu era chiar atât de înspăimântător – dă puțină culoare vieții", își spuse el. Și nici nu avea cum să le facă rău nici unuia dintre ei. Ea era văduvă, iar dacă erau discreți cel mai rău lucru care s-ar fi putut întâmpla era să devină ținta unor oarecare speculații.

– Dacă avem grijă, nu trebuie să afle nimeni, murmură el. Dacă ne facem plăcere și mie, și ție, nu e nimic rău în a ne bucura de o relație intimă, Lady Brentford.

– Înțeleg acum de ce ai atât de mare succes în a seduce femeile.

O spuse pe un ton relaxat, dar răspunsul ei îl sfâșie adânc.

– Cum ai mult mai multă experiență în aventurile amoroase, fără îndoială ai dreptate în privința faptului că eventualele consecințe nu ar fi prea grave – pentru tine, adică, continuă ea. Însă pentru mine ar fi. Nu îmi pot permite o asemenea întrerupere în viața mea în momentul de față.

– De ce? întrebă el.

Ea refuză să îi susțină privirea.

– Pentru că am alte planuri.

Pe care în mod evident nu intenționa să i le împărtășească. Nu că l-ar fi surprins. Era aproape un străin, care își dedicase cea mai mare parte din timpul petrecut alături de ea pipăind-o și profitând de corpul ei. Gândul nu îl făcea să fie mândru de el însuși.

„Ești un gentleman, Gryffin. Iar un gentleman ar trebui să îi respecte dorințele și să dispară din viața ei."

Și totuși...

– Ești dispusă să ne vedem din nou? Eventual doar cât să ne plimbăm împreună, dacă așa preferi.

– Va... va trebui să mă gândesc la asta, răspunse Eliza.

– Desigur.

Cuvintele ei îi aduseră aminte că și el ar fi trebuit să se concentreze pe activități serioase. Își făgăduise că purtarea lui de crai era un capitol încheiat. Și că avea să dea un sens vieții sale. O scurtă aventură amoroasă cu o văduvă din provincie ar fi fost o greșeală. Un pas în spate când el își promisese să avanseze hotărât într-o nouă direcție.

Gryff își acordă răgaz încă o clipă pentru a-și stăpâni pornirile capricioase, apoi dezlegă frâiele lungi ale cailor șaretei de pe una dintre crengile joase și se întoarse să își ia la revedere.

Eliza se dăduse un pas în spate și stătea cu privirea ațintită în depărtare, cu o expresie gânditoare umbrindu-i chipul. Mai multe bucle i se desfăcuseră de sub agrafe și îi dansau în bătaia brizei. Gulerul îi stătea strâmb, fustele îi erau prăfuite, și totuși, așa ușor șifonată cum era, avea o frumusețe simplă, naturală. Le făcea pe doamnele de la Londra, în ținutele lor fine și sofisticate, să arate ca niște simple bucățele de sticlă lucioasă. Fine și scânteietoare, dar fără pic de profunzime sau substanță.

În timp ce ea avea unghiuri și texturi interesante, urme de fațete ascunse, cu atât mai atrăgătoare cu cât le lipsea perfecțiunea.

Se apropie încet din spatele ei și, dintr-un singur gest rapid, petrecu bucata de piele în jurul încheieturilor ei.

Ea scoase un țipăt de surprindere.

– Do... domnule!

Trăgând-o aproape, Gryff își apăsă pieziș gura peste a ei, întrerupându-i protestul cu o îmbrățișare lungă și pasională.

– Dacă acesta e să fie ultimul nostru sărut, ar trebui cel puțin să fie oarecum memorabil.

Spunând acestea o eliberă și sări pe capra șaretei.

– Transmite-i salutările mele domnișoarei Haverstick. Sper să vă bucurați amândouă de după-amiaza petrecută în grădină. Caii pufniră și se smuciră în față, nerăbdători să plece. Îți sugerez să mai tunzi din *perovskia* de lângă zidul din spate. Începe să se cam întindă.

Augustina ridică privirea când Eliza apăru de după gardul viu înalt și se opri în umbra acestuia.

– Ești nebună, începu ea să spună.

– Știu, știu, răspunse Eliza încet. A fost nebunie curată să dau curs impulsului și să cedez farmecelor unui crai.

– Ești nebună că nu încerci să îi furi inima lordului Haddan, o corectă prietena ei. Păi dacă aș fi fost cu cincizeci de ani mai tânără mi-aș fi ridicat fustele să fug după el. Iar ție ți-aș fi dat câteva peste picioare cu o crosă de crichet pentru a te împiedica să alergi și tu după el.

– Nu aș face niciodată ceva atât de rușinos precum să alerg după un derbedeu, pufni Eliza. Indiferent cât ar fi de fermecător sau de musculos.

– Ești nebună, repetă Augustina. Merită efortul. Bărbați care salvează pisici și repară obloane stricate nu se găsesc pe toate gardurile.

„Nu, dar se găsesc în stejarul mare din fața ferestrei biroului de la căsuță", își spuse Eliza cu amărăciune.

– Haddan e pur și simplu perfect pentru tine.

– Mă îndoiesc că el privește partida chiar în aceeași lumină în care o vezi tu. Gura i se strâmbă într-un zâmbet fără nimic vesel în el. S-a culcat cu mine, Gussie. La fel cum a făcut-o cu o mulțime de femei. Nu e nimic mai profund de-atât.

– Când te privește, ochii îi trădează mai mult decât dorință carnală, insistă prietena ei cu o loialitate înduioșătoare.

– Nu ai ochelarii pe nas, îi atrase atenția Eliza.

– Ha! E cât se poate de limpede că te face să râzi.

– Și probabil mă va face să plâng dacă mă voi lua după sugestia ta, răspunse ea încet. Chiar crezi că un bărbat ca Haddan caută ceva mai mult decât o tăvăleală? În momentul de față pare să îi placă de mine. Dar odată ce aventura noastră amoroasă își va pierde noutatea, se va plictisi de plăcerile din provincie și va trece la altceva.

– Mie Haddan mi se pare foarte diferit de Harry și de prietenii lui derbedei, spuse Augustina.

– Asta fiindcă insiști să îl privești prin lentile colorate în roz.

Eliza își apăsă mâinile peste ochi, sperând să-și alunge din minte chipul lui Haddan și imaginea dragonului păcătos de seducător de pe trupul acestuia. Din păcate, păreau tatuate pe interiorul pleoapelor ei.

Nici nu era de mirare că profeții din Biblie considerau malefice chipurile cioplite. „Să nu greșiți, dar și să nu vă faceți chipuri cioplite, sau închipuiri ale vreunui idol, care să înfățișeze bărbat..."

Înălță spre Ceruri o rugăciune rapidă și mută pentru a fi izbăvită de ispită, încheind-o cu un oftat pufnit.

– Te rog, Gussie, am și așa destule pe cap încercând să îl țin pe Harry în frâu și să îmi păstrez propriile visuri în viață. Așa că hai să lăsăm deoparte subiectul lordului Haddan și a repertoriului lui

de farmece. Sunt, mărturisesc, puternice. Dar ar fi o neghiobie extremă din partea mea să lupt pentru o astfel de relație, și îmi place să cred că nu sunt o neghioabă.

În gând adăugă: „Căci doar o neghioabă face aceeași greșeală de două ori".

– Dacă insiști, bombăni Augustina, deși își păstră bărbia ridicată și împinsă în afară într-o expresie de încăpățânare. Dar ai încredere în bătrâna ta profesoară – încă mai ai multe de învățat despre bărbați.

– Aș prefera să mă înveți cum să îi evit cât mai bine.

Mai degrabă pisici, își spuse ea. Pisicile și vopselele erau o companie mult mai confortabilă.

– Odată ce mă instalez pe cont propriu în căsuța mea solitară veghind peste lacuri și dealuri, independentă și ferită de intrigile bărbaților, voi avea tot ce mi-am dorit în viață.

Prietena ei scoase un sunet disprețuitor.

– Lumina soarelui și brizele calde de vară nu vor fi suficiente pentru a-ți încălzi inima. În Lake District iernile sunt lungi și reci, draga mea.

– Iar un bărbat precum Haddan nu e genul care să se cuibărească în fața căminului și să aprindă focul în vatră, remarcă Eliza. Se opri pentru o clipă, imaginându-și trupul lui gol pictat de lumina îndrăzneață, aurie-roșcată, a flăcărilor. Probabil ar da foc întregii case.

– Există și moduri mai rele de a muri decât mistuit de o pasiune arzătoare, glumi Augustina.

– Nu cumva, spuse Eliza încet, tu ar trebui să fii Vocea Rațiunii? Fecioara Înțelepciunii?

Un mic zâmbet încântat se strecură pe buzele prietenei ei.

– Exact așa și sunt.

– O, Gussie!

Un hohot de râs amenință să îi scape din gât. La drept vorbind conversația era prea absurdă pentru lacrimile pe care le simțea înțepând-o sub gene.

Dându-și la o parte o frunză de pe pălăria cu bor larg, Augustina ridică foarfecile de grădină.

– Dar deocamdată am vorbit destul pe subiectul ăsta.

Eliza oftă și se șterse cu o mânecă pe obraz.

– La naiba, se pare că mi-a intrat puțin polen în ochi.

– Un prosop ud ar trebui să rezolve problema, spuse Augustina cu diplomație. După ce te întorci din bucătărie, hai să ne apucăm din nou de tuns grădina. Dacă nu mai intervine nici o năzbâtie făcută de pisici și nici un marchiz tâlhar, ar trebui să reușim să ne bucurăm de o după-amiază liniștită.

Capitolul 8

Începuse să plouă la doar câțiva kilometri după ce lăsase în urma lui căsuța domnișoarei Haverstick, norii furioși și tunetele bubuitoare redând agitația propriei lui dispoziții tulburate. Bună și rea – judecata lui asupra purtării lui recente continua să se schimbe dramatic în ritm cu hârtoapele de pe drum.

Pradă unei stări de spirit foarte întunecate pe când ajunse la reședința sa din oraș, Gryff intră tropăind în holul de la intrare și își aruncă de pe el haina de călătorie și pălăria înjurând zgomotos.

Majordomul lui apăru de pe coridor și studie bălțile cu un chip impasibil.

– Doriți ceai, milord? Sau ați prefera ceva mai tare?

– O baie fierbinte, te rog, bombăni Gryff. *Și un pahar mare de brandy pentru a-i încălzi conștiința.* Dar își ținu gura ferm închisă. Momentul lui de nebunie temporară se prelungise suficient. Nu era cazul să se facă de râs în fața servitorilor săi.

– Prea bine, domnule. Majordomul luă de pe jos pălăria udă leoarcă a marchizului și scutură cu grijă noroiul de pe borul acesteia. Domnul Daggett vă așteaptă în bibliotecă, domnule. A zis că nu o să vă supărați dacă răsfoiește câteva dintre cărțile dumneavoastră.

– Cărți. Gryff făcu o grimasă. Habar nu aveam că știe să citească.

– Nu știu ce să zic, domnule. Tuși. Pare să stea îngropat în cele care au mai mult poze.

– Pe toți dracii! Ar fi bine să contramandezi baia. Gryff își trecu o mână prin pletele linse de ploaie. Trimite ceai în bibliotecă, Mifflin. Precum și un prosop uscat curat.

Cameron ridică privirea când auzi pașii însoțiți de un pleoscăit traversând covorul Aubusson.

– Credeam că vei rămâne în Oxfordshire încă două zile.

– Mi-am schimbat planurile, spuse Gryff tăios, lăsându-se să cadă în fotoliul de lângă șemineu.

– Ai avut un motiv anume?

– Nu. Un șuierat de abur se ridică din cărbuni când își sprijini cizmele pe grătar. Da.

– Vrei să îmi dai detalii?

– La drept vorbind, aș prefera să nu.

Cameron își îndreptă din nou atenția asupra cărții bogat ilustrate care era deschisă pe masa de lucru. Întoarse o pagină cu un fâlfâit șoptit.

– Presupun că asta înseamnă că e legat de o doamnă.

– Ce te face să crezi asta?

Prietenul lui oftă ca un om îndelung suferind.

– Majoritatea escapadelor tale au legătură cu femeile sau cu alcoolul, și din moment ce pretinzi că în ultima vreme bei doar cu măsură... Mai dădu o pagină. E vorba de interesanta soră a lui Leete?

– Tu de unde dracu' știi despre ea? Gryff se îndreptă din poziția într-o rână în care stătea. Jur, uneori am impresia că ai fost adus pe lume de un duh diabolic mai degrabă decât de o femeie în carne și oase.

– Nu e nevoie de nici o putere supranaturală specială pentru a-ți desluși neghiobiile. E suficient să faci o vizită la Vizuina Lupului. Cameron mai dădu încă o pagină. Sara mi-a povestit în detaliu despre întâlnirea ta interesantă cu văduva Brentford.

– Atunci nu s-a întâmplat nimic *interesant*, protestă Gryff. Am schimbat câteva cuvinte, atâta tot.

– Atunci de ce roșești ca un băiețandru care a fost prins cu pantalonii în vine?

– Fiindcă... Flăcările se legănară amenințătoare, mute, ca niște degete de foc mustrătoare. Pentru că nu sunt foarte mândru de mine în legătură cu ceea ce s-a întâmplat după aceea, spuse el pe nerăsuflate.

– Ah.

Gryff așteptă să mai audă ceva, dar prietenul lui se aplecă peste masă, părând captivat de gravurile colorate.

– Ah? E tot ce-ai de spus după ce îmi dezgolesc sufletul?

Cameron afișă un zâmbet minuscul.

– După părerea mea, sufletul tău nu a făcut parte din persoana pe care ai dezgolit-o în fața doamnei.

Fără voia lui, Gryff lăsă să-i scape un râs chinuit.

– Din nefericire, ai dreptate. Crede-mă, nu am avut nici o intenție să mă bag în belele. Belele – cuvântul acela începea să îl bântuie. Dar am făcut-o.

– Povestea începe să devină relativ interesantă, remarcă prietenul lui. Continuă.

– Probabil ai să crezi că născocesc basme dacă am să-ți spun cum s-a întâmplat în realitate, bombăni Gryff.

– Din ce în ce mai bine. Cameron își întinse picioarele și își încrucișă pantofii eleganți. Aștept.

Gryff clătină din cap.

– Pe toți dracii, Cam. Știi că onoarea îi interzice unui gentleman să discute orice lucru de natură intimă petrecut cu o doamnă.

– Mi-ar plăcea la nebunie să aud toate detaliile delicioase, dar, desigur, văduva are dreptul la intimitate. Cameron își bătu degetele laolaltă. Iar tu te simți o idee vinovat din cauza a orice s-ar fi întâmplat între voi?

Gryff dădu posac din cap.

– Și totuși, presupun că ea nu a fost silită să participe la nici un act amoros.

– Nu. Dar...

– Dar ce? Sara a descris-o pe Lady Brentford ca fiind o femeie foarte curajoasă și inteligentă. Mă îndoiesc că ar aprecia atitudinea ta condescendentă.

– *Condescendentă?* izbucni Gryff furios.

– Da, condescendentă, îi răspunse prietenul său sec. Ai puțină încredere în ea că poate decide ce anume își dorește și ce nu. Mie mi se pare că s-ar putea să fie sătulă până peste cap de bărbați care încearcă să îi controleze viața.

El clipi.

– Nu e ca și cum ar fi fost fecioară, sublinie Cameron. Dacă ai fi dezvirginat-o pe tânăra doamnă, asta, desigur, ar fi făcut lucrurile mai complicate. Dar unei văduve i se permite să își ia amant, dacă păstrează discreția.

– Știu, știu. Mi-a zis că nu e prima dată când vedea un penis. Îi aruncă un zâmbet chinuit. Deși nu și un tatuaj.

– I s-a părut fascinant, nu-i așa?

– Mi-a spus că o încântă talentul artistului. Gryff se ridică brusc când un servitor intră cu tava de ceai, nerăbdător dintr-odată să își clătească gustul acru din gură. Ascultă, spuse el posac, de îndată ce rămaseră din nou singuri. Oricum am glumi pe acest subiect și oricât ar putea spune ea că e mai bine să uităm amândoi acel episod, eu tot nu mă pot scutura de sentimentul că purtarea mea a fost prea puțin onorabilă.

– În ce sens?

– Nu... nu reușesc să exprim prea bine în cuvinte.

– Ce ciudat! În eseul tău manifești foarte multă elocvență pe tema emoțiilor.

Gryff aruncă o privire involuntară spre masa de scris, unde ciornele celor mai recente scrieri ale lui erau așezate peste teancul de hârtie sugativă.

– Naiba să te ia, n-ar trebui să-ți bagi nasul în lucrurile mele private, bombăni el, deși în realitate fusese destul de înduioșat de laude.

Cameron rareori exprima altceva decât sarcasme usturătoare.

– Da, ei bine, după cum se știe Cerberii nu pun prea mare preț pe rigorile înaltei societăți.

– Asta pare o scuză cam egoistă, nu crezi? bombăni el, deși mustrarea i se adresa mai degrabă lui însuși decât prietenului său.

Cameron nu îi răspunse imediat. Împingându-și scaunul în spate, se duse să își toarne un pahar de vin roșu.

– Iartă-mă, dar dacă e să discutăm despre moralitate, consider că am nevoie de ceva care să mă întărească puțin mai mult decât ceaiul.

Ținând ceașca între palme, Gryff își ațintă privirea mohorâtă asupra bușteni lor care ardeau în vatră. Pârâitul lor părea un cor de reproșuri. Chiar și minusculele limbi de foc păreau să îl critice din ce în ce mai zgomotos.

Prietenul lui se apropie de cămin și se sprijini cu o mână de polița acestuia, și cum stătea din profil, focul proiecta licăriri luminoase și întunecate peste trăsăturile acestuia.

– Acum, presupunând că întrebarea ta nu a fost doar retorică, am să-ți dau un răspuns. Expresia lui deveni chiar mai gânditoare. Nu fi prea aspru cu tine însuți. Pentru un bărbat nu e ușor să se schimbe.

– Vorbești din experiență?

Gura lui Cameron se curbă într-un zâmbet ironic.

– Oarecum.

Gryff dădu în sfârșit drumul aerului pe care îl ținuse în piept, sunetul discret regăsindu-se și în foșnetul cenușii din cămin.

– De ce ești atât de al naibii de hotărât să faci pe misteriosul?

Un fluturat scurt din mână împinse deoparte curiozitatea lui Gryff.

– Aici nu e vorba de mine. Apoi, într-un moment de sinceritate care îl luă pe Gryff prin surprindere, prietenul lui adăugă: Am o mulțime de cusururi, dar, spre deosebire de tine, nu sunt nerăbdător să le discut în momentul de față. Umbrele coborâră de pe chipul lui, iar în ochii lui Cameron se aprinse din nou sclipirea obișnuită de detașare sarcastică. Mi-ai spus despre sentimentele *tale*. Dar doamna ce a avut de spus când ai văzut-o azi-dimineață?

– Nu am văzut-o imediat, replică Gryff. A plecat în vizită la o prietenă înainte să apuc să aranjez o discuție cu ea.

– Dar să înțeleg că ai insistat totuși să o faci?

El dădu din cap.

– Nu... nu am vrut s-o fac, inițial. Dar apoi mi s-a părut un act de lașitate să mă furișez pur și simplu înapoi în oraș.

– Deci ai reușit să obții un *tête-à-tête*. Făcu o pauză. Sau poate alte părți ale corpurilor voastre s-au întâlnit...

Un mârâit de amenințare întrerupse brusc gluma lui Cameron.

– Da, am discutat, continuă Gryff. Dar ar fi nedemn de un gentleman să îți dezvălui detalii.

– Intenționezi să te mai vezi cu ea?

– Nu... nu am decis încă. Chiar dacă eu aș vrea, ea mi-a spus foarte clar că... Simțind brusc nevoia să schimbe subiectul, Gryff se întrerupse în mijlocul frazei când privirea lui rătăcitoare căzu asupra cărții de gravuri deschise pe masă. Sper că nu te gândești să o iei

cu tine. E o ediție foarte valoroasă, și o consult frecvent. Se posomorî. Vără-ți altundeva labele de tâlhar dacă ai nevoie de fonduri.

– Doar mă uitam peste ea, răspunse Cameron. Am văzut un volum similar acum câteva zile și voiam să confirm că instinctele mele sunt corecte.

– Unde anume? întrebă Gryff. Nu există decât câteva exemplare.

– La unul dintre vânzătorii mei.

– Te referi la un cuib de pungași? insistă Gryff, referindu-se la un loc în care hoții își aduceau la vânzare obiectele furate.

– Da, dacă ții neapărat să știi. Un individ a încercat să mi-o vândă, alături de alte câteva lucruri. Nu am fost deosebit de interesat, dar incidentul mi-a stârnit curiozitatea.

– În ce sens? întrebă Gryff.

– O, doar câteva detalii care pentru tine ar fi lipsite de însemnătate, răspunse Cameron vag.

Își puse jos paharul de vin și se întoarse încet la masa de lucru.

Răsfoi paginile, mișcarea lor eliberând în aer miros înțepător de tuș de tipar și hârtie veche.

Mirosuri liniștitoare. Spre deosebire de adierea seducătoare de parfumuri florale feminine care îi gâdilase nările în cea mai mare parte a zilei. Pe toți dracii, probabil că parfumul lui Lady Brentford conținea vreun ingredient secret mai îmbătător decât alcoolul, căci îl lăsase cu mințile bizar de amețite.

Când inspiră din nou adânc mirosurile familiare din bibliotecă, acestea îl ajutară să își limpezească mintea. Cărțile îi aduseră aminte lui Gryff că voia să treacă pe la Watkins & Harold cât de curând posibil. Era nerăbdător să afle dacă artistul necunoscut acceptase sarcina de a-i ilustra eseurile. Nu că ar fi avut de gând să accepte un refuz. În ultimele câteva zile, schița primită drept eșantion ajunsese îndoită pe la colțuri de la cât tot umblase cu ea. Cu cât o privea mai mult, cu atât era mai sigur că stilul se potrivea perfect textului lui.

În mod bizar, artistul părea să îi înțeleagă sentimentele față de natură chiar mai bine decât le înțelegea el.

Prin urmare, era hotărât să colaboreze cu acesta. Era suficient de bogat să își permită orice preț ar fi cerut acesta.

O întrebare neașteptată îi atrase din nou atenția asupra unui subiect mai puțin plăcut:

– Că tot veni vorba, cât de bine îl cunoști pe lordul Leete?

– La naiba, nu îl cunosc deloc bine. Își frecționă tâmplele, simțind o pulsație surdă începând să se zbată sub degetele lui. Ascultă, chiar și în condiții ideale, întrebările tale puse pe ocolite tind să îmi dea dureri de cap. Dacă vrei să mă întrebi ceva anume despre individ, dă-i bătaie. Dacă nu, aș vrea să mă schimb de hainele ude și să fac o vizită la editura care mă va publica.

– Nu e important, spuse prietenul lui ridicând nonșalant din umeri. Du-te liniștit și caută-ți alinare în ocupațiile tale pastorale. Făcu o pauză. Poate data viitoare ar trebui să faci dragoste cu doamna într-o grădină. Poate te molipsești de veselie de la o rază de soare.

– Măgarule, bombăni Gryff. Te asigur că, indiferent de vreme, e puțin probabil să existe o dată viitoare.

Țac. Țac. Eliza coborî foarfecile pentru o clipă pentru a-și șterge broboanele de sudoare de pe frunte. Lumina intensă a soarelui părușe să îi reliefeze și mai puternic toate grijile. *Țac, țac.* Măcar de-ar fi putut să îi taie lui Harry degetele ca să nu mai poată ține cărți de joc sau să joace zaruri. *Țac, țac.* Sau poate o altă parte mică a corpului ar fi trebuit eliminată mai întâi, își spuse ea nemiloasă, amintindu-și brusc de factura pe care o văzuse pentru ceva flecușteț prețios cumpărat de la Rundell & Briggs.

Țac. Țac. Și dacă tot făcea o treabă, ce bine ar fi fost să își poată reteza și ei acel dor blestemat, nebunesc, care se înfiora în ea. Haddan era un Cerber. Iar faptul că o făcea să își dorească să coboare alături de el în propriul Cuib de Depravare al Satanei o înspăimânta puțin.

– Poate ar trebui să treci la o altă tufă, spuse Augustina sec. Înainte ca dintr-asta să nu mai rămână decât un ciot.

– Scuze. Mă gândeam la Harry și o altă cheltuială idioată pe care a făcut-o. O brățară cu safire, care, presupun, i-a fost dăruită vreunei dansatoare de operă. Se strâmbă. Indiferent ce i-aș spune, pare să nu priceapă în ruptul capului că suntem pe buza prăpastiei și chiar nu mai lipsește mult până să cădem în ea.

– Asta fiindcă se așteaptă să îl salvezi tu, așa cum faci de obicei.

– Nu e ca și cum aș avea de ales, replică Eliza. Iubesc abația și nu pot îndura gândul de a o lăsa complet pradă ruinei. Nu am nici o altă casă.

Se opri acolo, temându-se să nu devină prea plângăcioasă. Părinți indiferenți, căsătorie forțată cu un străin – la drept vorbind, nu se simțise niciodată cu adevărat bine-venită nicăieri. Într-o casă ar fi trebuit să existe căldură, râsete. Iubire.

– Dacă tot ai pomenit de alegeri... Augustina se retrase la umbră. Sper sincer că nu te gândești să îți sacrifici viitorul lăsându-te pe mâinile lui Sir Brighton.

Eliza îi întoarse spatele pentru a privi o albină zumzăind în jurul petalelor parfumate ale unei vițe de caprifoi.

Ce bine ar fi fost să fi avut sub ochi un petic de spânzi, își spuse ea cu amărăciune. Căci în limbajul secret al florilor acestea însemnau „ușurează-mi neliniștea".

În schimb, privirea ei alunecă spre o scânteiere de roșu de geranium – care striga vesel „Neghiobie! Stupiditate!"

Dar însemna și „prieten adevărat", își aminti Eliza singură.

Ha! Se grăbi să înăbușe acel gând cu un pufnet disprețuitor mut. De parcă Haddan ar fi dezvoltat orice fel de atașament *de durată* față de ea.

– Draga mea, spuse Augustina, întrerupându-i reflecțiile despre limbajul plantelor. Simt nevoia să intervin. Am stat deoparte și am tăcut prima dată când ți-ai lăsat familia să îți vândă dreptul la fericire doar pentru a umple cuferele cu bani. Nu mi se cuvenea să dau glas protestelor mele cât încă trăia tatăl tău. Dar acum nu mă simt deloc obligată să păstrez tăcerea.

Un nod ce i se puse în gât o împiedică pe Eliza să răspundă.

– Ai fost nefericită cu Brentford, insistă Augustina. Ai duce o viață și mai chinuită cu Brighton. Crenguțele tăiate pârâiră sub picioarele ei când se mută. Din câte am auzit, e un bădăran și un bătăuș.

– Mă... mă pot descurca și cu asta, dacă se va dovedi necesar, reuși Eliza să șoptească. Nu am nevoie să caut fericirea într-un soț. Am arta mea.

– Și dacă ți-o răpește? întrebă prietena ei. Poate să facă asta, să știi. Ar avea tot dreptul din lume să îți arunce în foc vopselele și hârtiile.

– Știu, știu. Nu sunt chiar atât de gâscă. În ciuda căldurii soarelui, simți un fior înghețat instalându-i-se pe ceafă. De ceva vreme deja mi-am dat seama că oricât de mult aș iubi Leete Abbey, nu este

a mea să o pot proteja. Prin urmare, eu... Înghiți nodul care îi întretăia vocea. Am tot lucrat la un plan prin care să îmi câștig independența față de Harry și de uneltirile lui. Dar nu sunt încă în poziția financiară în care să mi-l pot aduce la îndeplinire. Eventual după alte câteva comenzi.

Presupunând că fratele ei nu adăuga vreo altă cheltuială uriașă la grămada tot mai mare de datorii.

– Tocmai mi s-a oferit un proiect foarte bine plătit, continuă ea. Iar dacă fac economii cu multă strictețe, mă va aduce foarte aproape de obiectivul meu.

– Și care e acela? vru să știe Augustina.

Eliza ezită. Se abținuse să vorbească despre visul ei, chiar și cu cea mai apropiată prietenă a ei, de teamă că dacă i-ar fi dat glas ar fi aruncat vreo vrajă malefică asupra lui. *Umbre și superstiții.* Dar se săturase să trăiască mereu cu teamă, să se furișeze în tăcere, sperând că un talisman stupid avea să o ferească de dezastru.

„Augustina are dreptate – e timpul să pictez culorile viitorului meu cu propria mea pensulă."

Trăgând adânc aer în piept, spuse:

– Am tot economisit o parte din ce am câștigat, investind banii la domnul Martin, acel om de afaceri foarte amabil care face parte din Societatea de Horticultură. Am calculat ce sumă îmi trebuie pentru a-mi cumpăra o căsuță în Lake District. Undeva într-un loc izolat, cât mai departe posibil de văicărelile lui Harry. Și să îmi mai și rămână suficient cât să pot trăi. Închizând ochii, își imaginează nuanțele subtile ale unui apus la munte dansând peste apele biciuite de vânt ale lacului. Odată ce voi avea în cont suma respectivă și o voi combina cu venitul din arta mea, ar trebui să reușesc să mă descurc.

– Bravo ție, o aplaudă prietena ei. Sunt încântată că vei putea în sfârșit să profiți de propriile tale talente, în loc să îl lași pe Harry să se tot înfrupte din ele.

– Până în momentul de față nu am strâns suficient, așa că hai să nu sărbătorim prea devreme, o avertiză ea.

– Eu sunt perfect încrezătoare în talentele tale, draga mea. Augustina plesni o muscă de pe borul pălăriei de paie. Știi, adăugă ea pe un ton mai blând. Chiar dacă nu primești acea comandă,

Sir Brighton nu ar trebui să fie niciodată o opțiune. Ești complet bine-venită să locuiești cu mine.

Era o ofertă minunată, iar sentimentul făcu inima Elizei să i se izbească violent de coaste. *Iubire – o cunoscuse atât de puțin în viața ei.* Oferindu-i Augustinei un zâmbet strâmb, își îndreptă privirea spre căsuța confortabilă și spre grădinile bine îngrijite, în continuare fermecător de frumoase în ciuda ciopârțelilor ei de mai devreme.

– E o ofertă superbă, Gussie. Și îți sunt profund recunoscătoare.

Dar spațiul era minuscul, iar Eliza știa că bătrâna supraviețuia dintr-un venit foarte modest. Indiferent cât de strânsă ar fi fost prietenia lor, a locui împreună într-o casă atât de mică le-ar fi făcut, poate, să se ciocnească puțin *prea* des. Ideea de a deteriora prin ceva prietenia lor specială era imposibil de tolerat. În plus, se săturase să trăiască tot depinzând de altcineva.

Libertatea de a fi ea însăși, independența de a lua singură decizii.

Într-o strălucire de înțelegere, luminoasă ca soarele după-amiezii, Eliza își dădu brusc seama că era dispusă să lupte până în pânzele albe pentru a obține ceea ce își dorea.

– Însă eu m-am decis asupra a ceea ce vreau și am de gând să obțin asta.

Afirmația se dovedi profund eliberatoare. Simți nodul din pieptul ei deșirându-se și stolul de griji risipindu-se în briza vioaie.

– Așa te vreau, spuse Augustina. E timpul să pui suflet în propria ta fericire.

– Nu, încă n-am primit răspuns, milord?

– Nu ai răspuns? Gryff se încruntă. Remunerația pe care o oferim e generoasă, nu-i așa, Watkins?

– Extrem de generoasă, milord, îl asigură editorul. Doar că acest artist anume poate fi oarecum excentric.

Încruntarea lui se adânci. Vestea nu părea să anunțe o colaborare lipsită de probleme.

– Nu, nu. Watkins se grăbi să se corecteze când văzu expresia marchizului. Nu am vrut să vă dau impresia greșită. Uneori durează ceva mai mult până să primim un răspuns, căci artistul poate fi ușor excentric în alegerea proiectelor pe care le acceptă. Dar odată

ce am bătut palma pentru o comandă, Linden e o persoană perfect de încredere.

Linden. Semnătura mică și elegantă din colțul acuarelei îi bântuise gândurile zile la rând.

– Cine e acest blestemat de Linden? mârâi el. E bărbat? E femeie? E un spiriduș dintr-o pădure din alte vremuri?

– Vă rog nu îmi cereți să trădez o confidență, milord. Watkins îl privi nefericit. Mi-ați cerut să vă protejez și dumneavoastră intimitatea și nu v-ar plăcea dacă mi-aș încălca promisiunea.

Gryff nu putu să nu îi dea dreptate. Știa că existau mai multe motive pentru care o persoană prefera să folosească un pseudonim. Pe toți dracii, nu avea de unde să știe dacă nu cumva acest individ Linden nu era un membru al clubului său și la fel de dornic precum el să păstreze deocamdată secretul asupra sensibilităților sale artistice.

– Prea bine, cedă el, expirând tăios. Nu am să te bat la cap cu asta. Dar mă aștept să faci tot ce îți stă în putință pentru a-l convinge pe acest spirit întunecat să accepte proiectul. Stilul se potrivește perfect.

– Asta așa e, milord. Am să mai trimit o scrisoare, explicându-i pe larg de ce consider că e o colaborare perfectă și care va avea drept rezultat o carte magnifică.

– Mărește oferta, dacă dorești, spuse Gryff. Banii nu sunt o problemă.

Editorul încuviință din cap.

– S-ar putea să cântărească și asta.

– Ce-ai zice de o întâlnire față în față? Ezita să își dezvăluie identitatea în acel moment, dar dacă titlul și poziția lui în societate ar fi putut influența în bine decizia lui Linden, era dispus să își lase deoparte scrupulele. Hai să fim sinceri – mulți oameni se lasă impresionați de aspecte superficiale precum rang și avere.

Chipul editorului făcu o serie de strâmbături bizare.

– Voi fi sincer și eu, milord. Asta nu ar fi o idee bună. De fapt, s-ar putea să facă mai mult rău decât bine.

Răspunsul nu era cel la care se așteptase.

– Cumva Linden mă antipatizează ca persoană? Ne cunoaștem?

Gryff își scotoci prin memorie, încercând să își amintească vreun Linden din perioada cât fusese student la Eton sau la Oxford, dar nu găsi nimic. Poate că o căutare prin catalogul nobililor editat de Debrett, odată ce ajungea înapoi acasă, avea să îi împrospăteze memoria.

– Nu din câte știu eu, răspunse Watkins, părând și mai stânjenit. Să spunem doar că Linden nu prea îi apreciază pe tinerii din înalta nobilime. Tuși discret. *Nu,* se grăbi el să adauge, că aș vrea să aduc vreun reproș caracterului dumneavoastră, milord. Dar citind ziarele și fițuicile de scandal, cineva ar putea, ăăă, să își facă ușor o impresie greșită despre caracterul dumneavoastră.

– Nu e cazul să te ascunzi temător în spatele biroului, Watkins. Nu sunt pe punctul de a sări ca o potaie turbată peste teancul de șpalturi și să îți sfârtec capul pentru că ai spus adevărul.

Chiar dacă acel adevăr durea mai tare decât ar fi fost dispus să recunoască.

– Am să te las pe tine să decizi cum e cel mai bine să procedăm pe mai departe, adăugă Gryff ridicându-se și începând să se plimbe agitat de-a lungul șirului de rafturi de cărți.

Era al naibii de înspăimântătoare această nevoie obsedantă care îl măcina pe dinăuntru. Se simțea precum un câine flămând care văzuse un os gustos, însă acesta îi fusese smuls în ultima clipă din fața fălcilor larg deschise.

Iar acum, cu o încăpățânare de terier, nu ar fi fost satisfăcut cu nimic altceva de mâncare.

– Dar pe toți dracii, Watkins, mârâi el. Mă bazez pe tine să obții colaborarea.

– Vă asigur, milord, că voi face tot ce îmi stă în putință.

– Sunt nerăbdător să avansăm cu proiectul, adăugă Gryff, sperând să își ascundă dispoziția țâfnoasă în spatele unui motiv profesional.

– Desigur, desigur. Editorul păru la fel de ușurat să schimbe subiectul de la pensule la peniță. Tamponându-și fruntea cu o batistă mânjită de cerneală, Watkins se grăbi să întrebe: V-ați mai gândit la subiectul ultimului dumneavoastră eseu?

– La drept vorbind, da, răspunse Gryff. De fapt, tocmai m-am întors dintr-o vizită preliminară de la moșia despre care doresc să scriu. Mi-a inspirat câteva... idei noi.

Faptul că vizitele ulterioare în teren pe acele tărâmuri pitorești ar fi putut să se dovedească problematice fu un detaliu pe care îl lăsă nerostit. *Cum* ar fi reacționat Lady Brentford dacă și-ar fi făcut din nou apariția la Leete Abbey?

„Nu oferindu-mi-se pe o tipsie de argint", își spuse el, crispându-se în sinea lui când își aminti ezitarea ei de a continua relația. „Nici în orice alt fel care să presupună ceva fin și lucios din metal."

Ceea ce era mare păcat, căci gândul de a se înfrupta din trupul ei voluptuos îi stârnea o reacție involuntară între picioare. Gura ei îl desfătase cu urme îmbietoare de dulceață lemnoasă ultima dată când o sărutase. Sirena Biscuiților Scoțieni, atrăgând bărbații spre o soartă nefastă...

– Deci credeți că e posibil să ne ținem de planul inițial de a publica această carte în primăvară? îl întrebă Watkins.

– Nu văd nici un obstacol, răspunse Gryff. În afară de eluzivul Linden.

Și o domniță cu picioare lungi, sâni precum piersicile îndulcite de soare și ochi seducători precum păcatul înecat în brandy.

„Concentrează-te pe peisaje, nu pe dorințe."

Cameron avea dreptate. Era blestemat de greu pentru un crai să-și schimbe obiceiurile. Dar era hotărât să devină un om mai bun.

– Atunci e imperativ să finalizăm contractul cu artistul cât de curând posibil, reflectă Watkins. Voi trimite scrisoarea în după-amiaza aceasta.

Peisaje, nu dorințe. Muncă, nu distracție. Masivul birou din lemn de păr îl aștepta pregătit pentru redactarea versiunilor finale. Penele și cuțitul de ascuțit erau aliniate într-o ordine perfectă, hârtia și cerneala puse la îndemână, volumele savante stăteau gata să îi ofere răspunsuri la întrebările care apăreau la documentare.

Gryff își drese vocea și își întări hotărârea. „Da, asta e ceea ce contează pentru mine."

– În acest caz, ar fi bine să îmi fac planuri de a mă întoarce la ultima moșie pentru a mai lucra la notițele mele.

– Încă nu avem un răspuns afirmativ, îl avertiză editorul.

– Hai să nu ne facem griji în privința lui Linden, spuse Gryff încet. Dacă intervenția ta nu dă roade, va trebui să lași problema în mâinile mele. Când mă hotărăsc la ceva, pot fi foarte convingător.

Capitolul 9

Sunetul aplauzelor politicoase o smulse pe Eliza din reveriile ei. Lăsând să-i scape un oftat trist, își dădu seama cât de mult din ultima oră și-o petrecuse visând la cai verzi pe pereți, în loc să fie atentă la detaliile de finețe privind forma pistilului și a staminei la *Lavandula stoechas*.

– O prezentare fascinantă, nu-i așa? spuse Lady Fanshaw, soția vârstnică a judecătorului de pace local.

– Chiar așa, consimți Eliza, grăbindu-se să își strângă caietele înainte ca alte întrebări să îi demaște lipsa de atenție față de prezentare.

Ochii bulbucați și fălcile rotofeie ale lui Lady Fanshaw o făceau să semene cu un mops bine hrănit, dar ar fi fost vai și amar de oricine care ar fi subestimat intelectul doamnei.

– O, uite, Augustina îmi face semn să merg la ea. Probabil că domnul Simpson are o întrebare privind pigmenții de acuarelă pe care să îi cumpere.

– Nu am văzut...

– Da, da, uite că mi-a făcut semn din nou, o asigură Eliza. Un semn discret din mână, care înseamnă că are mare nevoie să fie salvată.

– Ar fi putut recurge la un mijloc de comunicare chiar mai discret dacă ar fi fluturat o mușcată parfumată, glumi Lady Fanshaw. Care, conform unei cărți pe care am citit-o recent despre semnificația secretă a florilor, înseamnă „aștept o întâlnire".

Ceruri, își spuse Eliza. În ultima vreme limbajul florilor părea a fi mai popular decât franceza.

– Ce interesant! Deși îmi permit să observ că acest mod de a trimite mesaje s-ar putea dovedi cam dificil în timpul iernii.

Lăsându-și colega să reflecteze la acest argument, Eliza se strecură pe după domnul Kennan și domnul Semple, care dezbăteau tipul potrivit de compost de iarnă pentru tufele de trandafiri, și se îndreptă spre masa de ceai.

– Întreabă-l pe domnul Simpson despre pigmenți de pictură, îi șopti ea Augustinei când aceasta îi oferi o ceașcă de ceai. Cât mai tare.

Prietena ei nici măcar nu clipi la auzul rugăminții bizare.

– Cum merge cu schițele dumneavoastră din grădină, domnule Simpson?

– Vai, cât mă bucur că ai întrebat, răspunse diaconul. Eliza îl auzise mai devreme plângându-se de calitatea vopselei disponibile la antrepozitul local de artă. Mă confrunt cu mari dificultăți în a obține o nuanță potrivită de verde Hooker.

– Ați încercat cu pigmenții produși de Newton? Ingredientele lor sunt mai bune calitativ decât orice altceva am încercat...

Cu coada ochiului, Eliza o văzu pe Lady Fanshaw ezitând o clipă, apoi pășind într-unul dintre saloanele laterale.

– Ce-a fost cu asta? vru să știe Augustina, odată ce conversația se încheie, iar domnul Simpson se duse la masa cu fursecuri.

– Am destule probleme pe cap fără să o mai și supăr pe gazda societății noastre.

De regulă întâlnirile lunare ale societății erau o oază de liniște pentru ea, un refugiu în fața furtunilor care îi amenințau viața. Dar azi se simțea în contradicție cu buna dispoziție și flecăreala colegilor ei.

– Am brusc nevoie de aer proaspăt, adăugă Eliza cu un murmur discret. Te superi dacă mă retrag și mă duc să fac niște comisioane cât timp iei o gustare?

Augustina dădu să pună jos ceașca.

– Cu mare plăcere...

– Nu, te rog. Știe întotdeauna îți plac ceaiul și prăjiturile. Aș prefera să mă plimb singură.

– În acest caz, du-te liniștită, răspunse prietena ei. Am să le spun celorlalți că ești extenuată după ce Harry și-a adus în vizită prietenii de la Londra. Toată lumea știe că fratele tău ar pune la încercare chiar și răbdarea unui sfânt.

„Și Dumnezeu știe că eu nu sunt sfântă", își spuse Eliza.

– Mulțumesc, Gussie.

Cuvintele i se revărsară de pe buze într-o ușurare grăbită. Luându-și șalul, se strecură în foaierul de la intrare, razele de soare

ce cădeau pieziș prin ferestrele din față chemând-o ca luminile unui far.

Solitudine și ocazia de a reflecta la ultimele câteva zile.

Poate că avea să se așeze o vreme în umbra zidului cimitirului și să schițeze zorelele care punctau cu tonuri vibrante de albastru pietrele acoperite de mușchi.

Impulsionată de gândul de a se bucura de liniște și pace, Eliza grăbi pașii și coti pe aleea ce ducea la casa parohială. În față, drumul se îngusta și șerpuia pe lângă un șir de clădiri din stuc și bârne. Peste ardezia acoperișului se vedea partea de sus a tisei impunătoare care marca intrarea în curtea bisericii. O cioară se ridică dintre crengile acesteia, croncănind răgușit, stârnind aerul nemișcat cu aripile ei mari și negre.

O mișcare ușoară în umbre îi atrase brusc privirea înapoi spre pământ. Două siluete apărură de pe aleea îngustă dintre clădirile din mijloc.

Harry și Brighton?

Toți trei se opriră imediat, holbându-se unul la celălalt.

– Liza! Harry părea beat și ușor neliniștit. Nu mă așteptam să te văd pe aici.

– Dar a te întâlni e întotdeauna o plăcere, spuse Brighton netulburat peste bâlbâiala fratelui ei.

Zâmbi, părând foarte în largul lui, și se înclină într-o plecăciune politicoasă.

Eliza îi răspunse la salut dând scurt din cap.

– E data obișnuită de întrunire a Societății de Horticultură, îi spuse ea lui Harry. Deci prezența mea nu ar trebui să te surprindă.

Lăsă implicațiile evidente să plutească grele în aer.

Harry era amețit de băutură –, dar nu atât de amețit încât să nu priceapă. Precum o țestoasă speriată, își trase capul între pliurile pretențioase ale lavalierei și îi evită privirea.

– Așa-i. Bun, noi ne ducem.

– Ce cauți aici? îl întrebă Eliza nestăpânită.

În jur, nu exista nici urmă de tavernă sau alte spelunci pentru gentlemeni, ceea ce îi stârni un fior de alarmă. Nu că Harry nu ar fi fost în stare să se bage în bucluc oriunde, dar era ceva în calmul acelor locuri care părea foarte nefiresc pentru el.

– Ne-am retras pur și simplu pe o alee să pufăim un trabuc, răspunse Brighton. Știm că voi, doamnele, considerați grețos mirosul de tutun, așa că nu am vrut să deranjăm sensibilitățile delicate ale cuiva plimbându-ne nonșalanți pe strada mare cu trabucurile aprinse.

Și totuși,Eliza nu simțea nici urmă de fum în aer.

– Dacă l-am învățat la rele pe fratele tău, îmi cer iertare, continuă Brighton. De-abia azi-dimineață am ajuns din oraș pentru a mă alătura grupului de la abație, iar Harry a acceptat să mă întâlnească aici, în Harpden.

– Cum nu am nici un cuvânt de spus în activitățile lui Harry, nu e cazul să îți ceri scuze de la mine, răspunse ea caustic.

– Chiar așa, consimți Harry, pe un ton țâfnos și împleticit. Sunt bărbat în toată firea.

„Oh, cât mi-aș dori să fii bărbat, Harry, și nu doar un copil posac și răzgâiat."

– Da, dar e lăudabil din partea surorii tale că se arată preocupată de binele tău, remarcă Brighton.

Gura lui Harry se strânse într-o expresie de încăpățânare, dar nu spuse nimic.

– Te conducem puțin? continuă Brighton. Am impresia că ți-ar prinde bine puțin ajutor în a-ți duce lucrurile.

Mutându-și dintr-o mână în cealaltă săculețul cu hârtii și vopsele, Eliza îi respinse oferta cu o fluturare din mână.

– Mulțumesc, dar nu e nevoie de așa ceva. Nu merg decât până la casa parohială, unde am de gând să stau și să fac niște schițe cu florile.

Acea informație ar fi trebuit să îi facă pe cei doi gentlemeni să își vadă cât de repede de ale lor.

Însă Brighton nu se arătă deloc grăbit.

– Ah, da, fratele tău te laudă adesea pentru impresionantele tale talente artistice.

„Ah, da, și porcii zboară adesea pe lună pentru a lua ceaiul."

Eliza îl privi circumspectă pe baronet, întrebându-se ce determinase acel torent de amabilități atente. Nimic bun, decise ea, chiar dacă nu putea ghici care erau motivele lui.

Brighton zâmbi când Harry bombăni ceva, dezvăluind un set de dinți perfecți, perlați. Era, recunoscu Eliza, un bărbat pe care majoritatea femeilor l-ar fi considerat chipeș. Buclele lui castanii și lucioase erau bogate, trădând doar o urmă de argintiu la tâmple și, deși era doar cu vreo câțiva ani mai mare decât fratele ei, avea un aer mai impresionant. Mai înalt, mai lat, mai greu. Doar ochiul antrenat al unui artist ar fi putut deslușI semnele inconfundabile ale desfrâului – gura moale, fălcile tot mai late, mușchii pieptului transformându-se în grăsime.

Un spasm de dezgust o făcu să își încleștеze mâinile.

El observă gestul mărunt și ridică o sprânceană.

– Te asigur că mi-ar face mare plăcere să îți ușurez povara și să te conduc până în curtea bisericii.

– Dar noi mergem în direcția opusă, Freddy, scânci Harry posac.

O privire de avertizare din partea însoțitorului său îi atrase atenția să tacă.

– Mulțumesc, dar sunt perfect capabilă să îmi car săculețul pe o distanță atât de scurtă, replică Eliza. Nu se putu abține să nu adauge: Sunt convinsă că nu voi da peste nici un lup flămând în drumul meu până acolo.

Poate că nu fu vorba decât de o alunecare rapidă a norilor de pe cer, dar expresia lui Brighton păru să se întunece pentru o clipă. Îi pomenise oare vărul lui despre întâlnirea de pe coridoarele abației? Bărbații păreau să se laude cu astfel de lucruri între ei... însă probabil doar atunci când se puteau mândri cu succesul lor, nu când dăduseră greș.

– Firește că nu, interveni Harry. Nu cred că mai există lupi în Anglia.

– Ce deștept din partea ta să îți aduci aminte de lecțiile de istorie, spuse Eliza pe un ton dulce. O zi bună să aveți.

Brighton își duse mâna la pălărie.

– La fel, Lady Brentford. Te voi revedea la Leete Abbey mâine?

– Nu... nu am decis încă data întoarcerii mele, replică ea. Domnișoara Haverstick s-a simțit cam rău și doresc să rămân cu ea până se reface complet.

– Loialitatea ta e demnă de toată lauda. Deși sunt dezamăgit să aflu că s-ar putea să fiu nevoit să aștept până altă dată pentru

a petrece mai mult timp cu tine. Din păcate, eu și fratele tău trebuie să ne întoarcem poimâine în oraș pentru o obligație contractată anterior. Ridică din nou mâna la borul curbat al jobenului. Distracție plăcută cu schițele.

Eliza îi privi pe cei doi bărbați îndepărtându-se, constatând cu mâhnire că sentimentul că era pândită de pericol de undeva de aproape nu dispăru odată cu ei.

Harry păruse vinovat, iar Brighton păruse încântat de sine – o combinație cum nu se poate mai îngrijorătoare. Eliza expiră prelung. Dar nu avea nici un rost să își facă griji în privința unor amenințări necunoscute.

Dacă se punea la cale vreo faptă reprobabilă, în mod cert avea să afle și ea cât de curând.

Propriii ei pași o aduseră în fața porții de fier forjat a cimitirului. Ciripitul vesel al vrăbiilor o ajută să se scuture de reflecțiile usturătoare. La umbra unui stejar frunzos găsi o bucată de piatră prăvălită dintr-un zid vechi și se așeză. Lumina soarelui cădea și dansa peste granitul măcinat de vreme, țesând tonuri de cenușiu și verde-deschis din lichenii care creșteau în umbră. Prin contrast, diversele nuanțe de albastru ale zorelelor scânteiau de viață exuberantă.

Eliza își scoase vopselele și sulul de pânză în care își ținea pensulele, însă după o scurtă ezitare le puse deoparte, hotărând că nu avea nici nu rost să mai amâne adevăratul motiv pentru care căutase să rămână o vreme singură. Băgând din nou mâna în săculeț, scoase pachetul care sosise în dimineața aceea de la domnul Watkins.

Naiba să îi ia pe Harry și prietenii lui dezmățați pentru că îi distrăseseră atenția de la comanda care o aștepta. Intenționase să redacteze o scrisoare corespunzător de înflorată în care să arate că accepta termenii și plata generoasă, dar în ultimele câteva zile atenția ei fusese concentrată pe altceva. Să admire în gând abdomenul musculos și spatele zvelt al unui reputat crai, recunoscu ea cu o grimasă vinovată. I-ar fi fost învățătură de minte dacă autorul eseurilor se răzgândise între timp.

Însă nu, aruncând o privire rapidă peste scrisoarea editorului văzu că autorul – care, la fel ca ea, prefera să fie cunoscut sub

un pseudonim – își dorea în continuare să apeleze la serviciile ei și aștepta nerăbdător decizia ei.

De parcă în mintea ei ar fi existat vreo urmă de îndoială în privința deciziei de a accepta sau nu oferta făcută de „Owain".

Lăsând să-i scape un mic oftat de ușurare, Eliza despături paginile care însoțeau scrisoarea. Fusese viclean domnul Watkins – după ce lucrase îndeaproape cu ea la mai multe proiecte, aparent îi cunoștea slăbiciunile mai bine decât își imaginase ea. Îi trimisese unul dintre eseurile terminate, spunându-i că spera că ideile din acesta aveau să îi stârnească imaginația artistică.

Până în acel moment nu citise decât un scurt fragment din texte...

Hârtia pârâi ușor sub degetele ei când începu să își plimbe privirea peste cuvinte. Era un articol scurt, sensibil, dar plin de forță, iar Eliza se trezi din nou impresionată de simțul de observație al autorului. Owain vedea texturi și nuanțe pe care majoritatea oamenilor le treceau cu vederea. Și îi plăcea că ideile și comentariile lui erau exprimate atât de grațios și de inteligent.

Își înăbuși un chicot de râs la un pasaj anume. Cuvintele transmiteau o oarecare plăcere de a trăi care o făceau să își dorească să se descotorosească de corset, precum un fluture eliberându-se din strânsoarea unui cocon, și să danseze îmbrăcată doar în cămășuță pe ritmurile unei brize primăvăratice agitând frunzele de-abia desprinse din muguri. Ridicându-și fața spre cer, închise ochii și își imagină ritmul picăturilor de ploaie, melodiile cântate de păsări. Căldura o mângâie șoptit pe obraji. Aerul era încremenit, cufundat în tăcere, dar în mintea ei auzea o simfonie de lumină, în armonie cu natura.

În mod bizar Owain, Poetul, o făcea să se simtă... ei bine, în mare măsură la fel cum o făcea și Haddan, marele crai. *Liberă. Vie. Exuberantă.* Amândoi o atingeau în feluri care îi stârneau o reacție pasională...

„O, nu fi neghioabă", se mustră ea singură. Owain era probabil femeie. Sau vreun octogenar miop și cocoșat.

Chiar și așa, nu putea să nu și-l imagineze pe Poet ca fiind un suflet-pereche.

Dacă situația ar fi fost diferită, poate că ar fi fost chiar tentată să ceară să îl cunoască. Dar, oricât de seducătoare ar fi fost ideea, presupunea mult prea multe pericole.

Iar în ultima vreme, își asumase suficiente riscuri din impuls cât să îi ajungă o viață întreagă.

Alungând orice alte gânduri rebele, Eliza scoase un creion și un carnețel din săculeț și începu să compună o scrisoare.

Stimate domnule Watkins,

După ce am cântărit atent și după ce am studiat în profunzime eseul pe care mi l-ați trimis, am decis să accept generoasa dumneavoastră ofertă. Termenul propus nu va lăsa loc de greșeli, dar cu puțin noroc ar trebui să reușim...

După mai multe încercări fu mulțumită de rezultatul final și îl copie în curat. Ce bine ar fi fost dacă ar fi reușit să își organizeze și sentimentele față de Haddan în același mod ordonat și logic.

„Haddan – uită de Haddan."

– Ești jalnică, bombăni ea. Poți fi sigură că marchizul nu stă și tânjește cu gândul la o văduvă din provincie.

Nu când era înconjurat de o mulțime de femei frumoase, dornice să transforme acel scurt episod petrecut cu ea într-o simplă amintire ștearsă. O amintire fără formă și fără culoare.

În următoarele câteva minute își făcu de lucru scoțând dopul sticlei de apă și amestecând culorile pe paletă. Însă după două sau trei încercări eșuate de a schița zidul acoperit de flori, abandonă efortul și începu o pagină nouă.

Poate că piatra de mormânt din apropiere avea să se dovedească o sursă mai bună de inspirație – putea să deseneze un monument închinat visurilor copilărești pe care ar fi fost mai bine să le lase moarte și îngropate în trecut.

Lăsându-și pensula să plutească peste foaie, Eliza reflectă la gentlemenii din înalta nobilime și cât de repede se plictiseau aceștia. Pentru ei, viața părea un simplu șir de toane nesfârșite. Era nevoie de o provocare îndrăzneață pentru a stârni orice urmă de entuziasm – un drum făcut în goana cabrioletei de la Londra la Bath, golirea a jumătate de duzină de sticle de brandy în decurs de o oră, ghicirea

picăturii de ploaie care avea să ajungă prima la baza unei ferestre – și, chiar și atunci, pasiunea fierbinte se transforma adesea într-o indiferență blazată – cât ai clipi.

– Și ăsta, își aminti singură, e motivul pentru care ai fi o gâscă mare și proastă dacă nu ți l-ai scoate pe Haddan din minte.

Dragonul pe care îl desenase pe pagină păru să dea din coadă drept răspuns.

Eliza închise violent caietul de schițe. Maci – trebuia să găsească un câmp de maci pentru a desena.

În limbajul secret al florilor, macii erau florile uitării.

Gryff își puse deoparte briciul de ras și își tamponă obrajii pentru a-i usca. Sarcina banală de a se îmbrăca și a se rade singur se dovedise surprinzător de liniștitoare, făcându-l să se bucure că își lăsase valetul la Londra. Prescott nu fusese încântat de decizie, temându-se fără îndoială că hainele elegante ale marchizului erau pândite de pericole mortale.

Cutele puteau fi călcate, iar urmele de mizerie puteau fi spălate, reflectă Gryff în timp ce își luă jacheta de călătorie de pe podea și o atârnă peste stâlpul patului. Îl preocupa mai mult să repare răul pe care îl produsese purtarea sa recentă sentimentelor lui Lady Brentford. Flirturile jucăușe puteau fi nevinovate câtă vreme ambele persoane știau cum să mânuiască instrumentele de joc și înțelegeau regulile. Însă văduva, în ciuda entuziasmului ei, era în mod evident novice, și din această cauză era lipsit de onoare din partea lui să profite de lipsa ei de experiență.

Nu că purtarea ei ar fi lăsat câtuși de puțin de dorit. Simți o încleștare între coapse când își aminti săruturile ei pasionale și gemetele ei guturale.

Reacționase cu atâta abandon inocent. Motiv pentru care, în ciuda eforturilor lui de a-și justifica purtarea, tot se simțea ușor murdar.

– Îmi place de ea, murmură el, aruncând o privire piezișă spre reflexia lui în oglindă pentru a vedea dacă nu cumva îi crescuseră coarne și o limbă despicată. Încurajat de faptul că exprimarea acelor sentimente nu îl transformase într-o întruchipare a Satanei, adăugă: Îmi place spiritul ei glumeț, umorul ei tăios, forța ei calmă.

Fără a mai vorbi de picioarele ei frumoase, trupul ei superb, chipul ei expresiv. Era o frumusețe care se considera pur și simplu obișnuită.

Încleștându-și pumnul, Gryff se trezi dorindu-și să le spargă căpățâna bărbaților care nu fuseseră în stare să o facă să se simtă atrăgătoare. Seducătoare. Dezirabilă.

Merita mai mult de-atât.

Ignorând tresărirea sinuoasă de remușcare ce i se strecură brusc pe șira spinării, își băgă caietul în buzunar și porni în grabă spre ușă.

Avu puțin de mers de la han până la Leete Abbey, iar în cea mai mare parte a timpului rămase cu gândurile concentrate pe amenajarea peisagistică. Luminișuri, garduri îngropate, pavilioane clasice – avea o listă lungă de elemente specifice pe care dorea să le vadă. Însă când calul lui coti pe drumul șerpuit ce ducea la conac, Gryff constată că încrederea în sine care îl însoțea în mod normal părea de data asta să fi rămas acasă la Londra.

– E absurd să mă simt neliniștit, mârâi el.

Și ce dacă nu îi pomenise nimic lui Leete despre o nouă vizită? Din câte auzise el, vicontele se întorsese în oraș și se cufundase din nou în speluncile din Southwark, pierzând la masa de joc puțina avere încă rămasă.

Gryff simți un val de simpatie pentru cei care susțineau ideile radicale ale lui Mary Wollstonecraft privind egalitatea femeilor. Faptul că era înzestrat cu mădular nu îi dădea individului dreptul de a arunca în vânt roadele câtorva secole de administrare grijulie.

Privind mânios gardurile vii lăsate netunse, intră călare în curte. Scânteierea nemiloasă a soarelui de amiază accentua geamurile nespălate ale ferestrelor cu menouri, frontoanele cojite ale colonadelor, nasurile ciobite ale leilor ornamentali. Grandioasa casă era precum o doamnă superbă căzută în dizgrație. Liniile cândva frumoase acum erau căzute, bucăți mari de piatră netedă, de culoarea mierii, fiind presărate din abundență cu fisuri fine.

– Leete ar trebui spânzurat de boașe de țiglele ce stau să cadă de pe acoperiș, bombăni el, căutând un grăjdar care să îi ia calul.

– Din păcate, dacă ai venit în căutare de distracții, ai ajuns cu câteva zile prea târziu. Era imposibil de ratat sarcasmul din vocea

domniței. Fratele meu a plecat la Londra și bine ar fi să îl urmezi și tu, domnule. Cu el plecat, totul e teribil de plictisitor aici la abație.

Gryff se întoarse în șa.

– Nu caut o petrecere.

Eliza făcu ochi mari când Gryff își ridică borul lat al jobenului.

– Atunci ce cauți aici, Lord Haddan? Pe un ton mai scăzut și mai încordat, adăugă: După cum spuneam, distracțiile s-au sfârșit.

Gryff descălecă, făcând-o să dea înapoi câțiva pași.

– Nu intenționez nicidecum să îți încalc intimitatea, Lady Brentford. Aș dori pur și simplu permisiunea ta pentru a vizita moșia abației.

Sprâncenele ei se strânseră laolaltă.

– De ce?

Nu că nu ar fi putut să înțeleagă scepticismul ei față de motivele lui. Dacă amicii lui Leete se aventurau vreodată în grădină o făceau probabil nu pentru a mirosi trandafirii, ci pentru a se ușura în tufe.

– Te asigur, intențiile mele sunt cât se poate de inofensive. Îți dau cuvântul meu că nu am venit să te provoc în continuare. Gryff se așteptase să îi ceară cineva o explicație, prin urmare venise pregătit cu un răspuns. Un prieten de-al meu a citit despre proiectele de amenajare peisagistică concepute de Capability Brown pentru moșia abației. Se gândește să facă și el niște modificări de peisagistică similare, pe propria moșie, și își dorea părerea mea în privința anumitor aspecte înainte de a se angaja în asemenea renovări de amploare.

Expresia ei păru să devină chiar și mai bănuitoare.

– De ce ți-ar cere ție asta?

– Am și eu ochi, Lady Brentford. Și o moșie a mea, replică el. Nu toți gentlemenii cu titluri sunt niște pierde-vară indolenți. Am o mulțime de defecte, dar neglijarea propriilor mele pământuri nu se numără printre ele.

Eliza se fâstâci trezindu-se astfel pusă la punct.

– Nu am vrut să sugerez...

– Ba firește că da. Își îndulci vorbele cu un zâmbet. Și pe bună dreptate, presupun.

Buzele ei tresăriră.

– Ultima dată când unul dintre prietenii lui Harry a decis să facă o plimbare pe moșie, a căzut în lac – dar nu înainte de a da foc șopronului pentru bărci.

– Sper că nu au existat daune grave.

– Bârnele au fost doar ușor pârlite. Eliza făcu o pauză. Cât despre lordul Vestry, n-aș putea spune ce fel de cicatrice poate lăsa căderea unui trabuc aprins pe o pereche de pantaloni din piele de căprioară scăldați în brandy.

Gryff chicoti.

– Nu intenționez să incendiez nimic. Nici să pun bombe cu praf de pușcă în ruinele abației, nici să îți decimez merii ornamentali cu un topor și nici să mă distrez cu alt gen de farse puerile. Îi lăsă răgaz să reflecteze la cuvintele lui pentru o clipă înainte de a adăuga: Pe scurt, intențiile mele sunt complet onorabile.

Brusc Eliza păru să devină mult mai interesată de vârfurile propriilor botine decât de prezența lui neînsemnată. Poate că, își spuse el sec, căuta vreun mesaj criptic în desenele prăfoase de pământ uscat. Limbajul secret al Firelor de Praf.

Sau, mai simplu, Numele Tău e Noroi.

Privirea Elizei se ridică din pământ spre cer.

– Când norii se strâng dinspre vest, de regulă înseamnă că se anunță ploaie. Și judecând după culoarea lor, aș spune că va fi mai mult de o aversă trecătoare. Vântul deja se întețise, făcându-i fustele să îi fluture în jurul gleznelor. Alegerea îți aparține, desigur, dar dacă nu îți place în mod deosebit să te uzi până la piele, poate ar fi o idee bună să te întorci doar mâine.

– Asta e o invitație? murmură el.

– Consider-o un răgaz.

Deși nu îi spuse de la ce anume.

– Există o vorbă veche cum că paza bună trece primejdia rea. Deci cred că am să-ți urmez sfatul. Poate că eu aș supraviețui unei ploi torențiale, dar valetul meu cel mai probabil ar fi turbat de furie dacă mi-aș distruge hainele. Ține foarte mult la această haină.

– Atunci poate că ar trebui să o poarte el, sugeră ea, colțurile gurii ei ridicându-se într-o tresărire inconfundabilă de umor.

– Prescott fără îndoială ți-ar da dreptate. Gryff își inspectă cu gesturi exagerate mânecile și reverele. Susține că mă face să arăt gras. Tu ce crezi?

La aceste cuvinte, Eliza râse, un chicot ușor și fericit care alungă pentru o clipă răceala din aerul încărcat de umezeală. Sunetul păru să o ia prin surprindere, căci se grăbi să își apese o mână înmănușată pe buze.

Gestul inconștient îi sugeră lui Gryff că nu avea prea des motive de veselie în viața ei.

– Cred, răspunse ea, coborând încet degetele, că ești incorigibil, Lord Haddan.

– De acord, spuse el. Având în vedere că nu ai adăugat și „nesuferit", pot să îndrăznesc să sper că vei accepta să îmi oferi un tur al moșiei? Cu mare drag aș asigura cele necesare unui picnic, pe care l-am putea face lângă lac. Ar fi o masă rece, desigur. Ridică jucăuș dintr-o sprânceană. Fără chibrituri care să stârnească probleme aprinse.

Ea își înclină capul, vântul desfăcându-i mai multe șuvițe subțiri de păr de sub agrafe. Acestea dansară în lumina schimbătoare, stârnind sclipiri de foc auriu-roșcat. De sub boneta ei de paie răzbi un murmur jos.

– Te referi la impulsuri diavolești, adică.

– Mă refeream la chibrituri cu măciulie de fosfor, Lady Brentford, deci nimic legat de Satana.

– Și totuși, oriunde mergi tu pare să te urmeze și diavolul.

– Am să te apăr de el folosind o furcă. Sunt convins că în șopronul de unelte de aici există una mai mult decât solidă.

– Ești incorigibil, repetă ea, încercând să ascundă amuzamentul din tonul ei.

Râdea din nou? Un semn bun.

– Știu că mi-ai cerut să-ți las timp să te gândești la a relua contactul, dar te rog acceptă-mi invitația, insistă Gryff. Care sunt bunătățile tale favorite – în afară de biscuiții scoțieni cu nucă ai domnișoarei Haverstick? Portocalele japoneze? Merele în caramel? Violete zaharisite?

– Favoritele *mele?*

Surprinderea îi reduse vocea la un chițăit subțire.

– Să înțeleg că nu-ți plac violetele?

Gryff continuă să turuie mărunțișuri fără sens pentru a-și înăbuși un mârâit de furie pură, primitivă, pe care o simți închisă în piept. Dumnezeule, nu o întrebase nimeni niciodată ce îi plăcea? De ce avea nevoie?

– Sunt absolut oribile acele petale violet îmbrăcate în zahăr, continuă el. Turcii au un dulce din migdale aromat cu apă de trandafiri. Dar mă tem că ar trebui să merg până la Constantinopol, iar asta ar însemna să amânăm picnicul vreo câteva zile. Deci am putea eventual să facem un compromis și să ne oprim la tarte cu agrișe pentru a ne vedea totuși mâine?

– Eu încă nu am acceptat invitația, Lord Haddan, remarcă ea.

– Da, dar o vei face, replică el. Sau nu?

– Voi... oh... de ce nu? Un nor trecător o cufundă în umbră. Prinsă în ghearele umbrelor cenușii, Eliza arăta dureros de singură și de vulnerabilă. Cred... cred că nu prea are ce să se întâmple rău dacă lăsăm deoparte regulile bunei-cuviințe. Se schimonosi amar. Deși, având în vedere că prima noastră întâlnire a fost într-un bordel, e oarecum absurd să pomenesc de noi și de bună-cuviință în aceeași frază.

– Nu vei avea motive să te plângi.

Ea ridică o sprânceană, dar nu îi răspunse.

– Am să vin mâine la unsprezece, dacă e în regulă pentru tine, Lady Brentford.

– Da. Bine.

Dădu să plece.

În depărtare, huruitul unui tunet răsună cu ecou peste dealuri. Gryff își ridică gulerul și se întoarse spre calul său.

– Tarte cu cremă de ou.

El se opri brusc și îi aruncă o privire peste umăr.

– Îmi plac tartele cu cremă de ou. Cu măr și scorțișoară pe deasupra.

Gryff o salută milităreste. Dacă i-ar fi cerut raze de lună îmbrăcate în zahăr și presărate cu lumină a stelelor dreasă cu diverse condimente, s-ar fi dus bucuros să caute o scară suficient de lungă pentru a ajunge până la cerul de catifea neagră.

– Și asta vei și primi.

Zâmbetul ei ezitant se dovedi mai orbitor decât orice corp ceresc.

– Mâine, la unsprezece, confirmă ea. Și te anunț de pe acum, am un apetit deloc demn de o doamnă.

Capitolul 10

Eliza se trezi la prima geană de lumină, emoționată precum o fetișcană nevinovată înaintea primului ei bal.

– Nu mă pregătesc să valsez într-un ring de dans într-o învolburare elegantă de satin și dantelă, își aminti ea singură, surprinzându-și pentru o clipă în oglinda mare imaginea cămășii de noapte vădit învechite. Făcând o reverență ironică în fața reflexiei de sperietoare de ciori, se ridică în vârful picioarelor goale și execută o piruetă dintr-un capăt în celălalt al covorului. Am să tropăi greoi pe un câmp mocirlos, învești mântată în muselină uzată și cu botine vechi.

O plecăciune largă făcută în fața lui Elf îl determină să se refugieze speriat sub pat.

– Mulțumesc, frumosule prinț, pentru compania ta, dar am un alt admirator care abia așteaptă să mă invite la cină, spuse ea pe un ton strident. Ce zici? Mai dorești un dans după ce mă îndop cu pateuri cu homar și șampanie? Luă un prosop și îl flutură fin. Vai, îmi pare rău, milord, dar carnetul meu de bal e complet plin.

Sunetele feline bizare care răsunară de sub cuvertura de pe pat părură să sugereze că Elf era la fel de bucuros să evite o gavotă provincială.

– Știu, știu – m-am smintit de tot.

Eliza traversă tiptil încăperea și își sprijini mâinile pe pervazul ferestrei. Lumea de dincolo de sticlă era încă învăluită în nuanțe de gri. Ceața plutea peste grădini, în rotocoale palide pe fundalul frunzișului întunecat de culoarea cositorului.

Însă o scânteiere de soare de dincolo de dealurile îndepărtate sugera că ziua urma să fie senină.

Undeva în adâncul ei păru să se aprindă o scânteie din care se născu o mică flacără fierbinte care urcă gâdilând-o spre chip. Eliza își simți buzele curbându-se într-un zâmbet involuntar.

Un picnic – ultima dată când fusese la un picnic alergase după fluturi și mâncase dulciuri până i se făcuse rău. Avea cinci ani atunci.

Apoi mama ei murise, iar locul picnicurilor fusese luat de văicărelile țâfnoase ale tatălui ei despre cât de inutile erau fiicele și cât de al naibii de costisitor era să le faci zestre.

– Nu contează, șopti ea. E timpul să mă rup de piedicile din trecut.

Își frecționă încheieturile, aducându-și aminte de cătușele de alamă care se închiseseră recent peste carnea ei. Într-un fel foarte bizar, poate că acela fusese primul pas în a se scutura de vinovăție și de acceptarea umilă a sorții că avea o familie iresponsabil de cheltuitoare.

– M-am săturat să fiu tratată ca un câine în lesă, trasă când încolo, când încoace de câte un stăpân. Ridică vocea, forța ei aburind ochiurile ferestrei. Șterse pelicula de umezeală cu mâneca. De acum înainte refuz să mai fac giumbușlucuri la porunca lor.

Bătu cu unghiile un ritm marțial în sticla ferestrei. Prin urmare era absolut necesar să țină minte că, oricât de chipeș și de fermecător ar fi fost, Haddan reprezenta o amenințare la adresa visurilor ei dacă lăsa acele impulsuri copilărești să îi scape de sub control. Atracția era doar una de suprafață, își promise ea. Nu putea – și nu avea – să meargă mai departe.

– Am să-mi ascult propriile instincte și am să-mi permit... libertatea de a-mi urma visurile.

O căsuță în provincie, nu un castel în văzduh. O pisică drept companie la cină, nu un marchiz chipeș. Visurile ei erau modeste. Și realiste. Chiar mai mult, erau posibile, însă doar dacă muncea foarte, foarte din greu în următoarele câteva săptămâni.

Această comandă de ilustrații care urma să i se ofere era de o importanță critică.

O ultimă zi de joacă, apoi trebuia să pună osul la treabă și să uite de nobili cu ochi verzi și dragoni sinuoși. Nu trăia într-un basm fantastic. Ci în viața reală, iar dacă cineva avea să îi scrie un deznodământ fericit, doar ea putea să o facă.

– Îmi pare rău, dar va trebui să îți duci singur calul la grajd, Lord Haddan, spuse Eliza tăios, întâmpinându-l pe marchiz când acesta smuci hățurile și își opri calul în curte. Grăjdarul s-a dus să ajute la repararea unui gard pe pajiștile de vest.

Gryff dădu jos un coș mare de pe oblâncul șeii.

– Asta nu e o problemă, Lady Brentford. Condițiile din Peninsulă au fost mult mai sumbre decât acestea, și tot m-am descurcat foarte bine.

O expresie de surprindere trecu pentru o clipă peste chipul ei.

– Nu... nu am știut că ai fost în armată.

– Detașamentul Desfrânaților. Îi oferi un salut milităresc în glumă. Maiorul Distrugerii și al Năzbâtiilor îți stă la dispoziție.

Ea veni mai aproape, privirea ei devenind mai pătrunzătoare când își înclină capul într-o parte.

– Aia e o cicatrice de sabie? îl întrebă ea.

Gryff își duse mâna la frunte.

– O simplă zgârietură. Am căzut de pe cal. A fost chiar rușinos.

– Înțeleg.

Nerăbdător să împiedice orice alt comentariu, Gryff ridică un colț al pânzei în carouri care acoperea coșul, lăsând mirosurile de zahăr și condimente să se ridice dintre nuiele.

– Tarte cu cremă de ou, proaspăt scoase din cuptor.

Lâna ponosită a rochiei se strânse peste pieptul Elizei când aceasta inspiră adânc.

– Făcute exact așa cum îți plac, murmură el, încercând să nu saliveze la vederea sânilor ei rotunjiți într-o formă perfectă.

Mădularul deja i se întărise, împingându-se în încercarea de a se ridica semeț.

– Tarte?

Limba ei trecu mângâietoare peste buza de jos.

– Fierbinți și cremoase, spuse el gâfâind, având impresia că întregul lui trup era copt pe cărbuni încinși.

– Crezi că vor rezista până după-amiază? Sau mai bine le înfulecăm aici și acum? Eliza rânji. Fără îndoială crema ni se va scurge pe bărbie, dar o parte din plăcerea unui picnic ține să lași deoparte bunele maniere și să lingi tot ce e în exces.

„Ferească-mă Satana de ispite!"

Înșfăcând frâiele, Gryff trecu de cealaltă parte a capului calului său și se grăbi să ducă animalul în umbra răcoroasă a grajdului. Cumva Eliza încerca intenționat să îl tortureze vorbindu-i despre limbi și despre dulciuri cremoase scurgându-se pe pielea dezgolită?

Broboane de sudoare îi acoperiseră ceafa, scurgându-se într-un fior rece pe șira spinării.

– Cred că vor rezista, spuse el răgușit.

Deși nu ar fi putut să spună același lucru și despre autocontrolul lui. Își jurase să fie gentleman. Dar precum crusta pufoasă a prăjiturii, și hotărârea lui era în pericol iminent de a se sfărâma.

– Prea bine, spuse ea, mult prea veselă. De multe ori așteptarea dă un gust mai dulce.

– Așa-i, mârâi el.

Din fericire, mirosurile înțepătoare ale calului său și ale fânului îl ajutaseră să își înăbușe gândul plin de dorință. Pe când termină de deșeuat calul, își recăpătase deja controlul asupra trupului său rebel.

Eliza se îndepărtase pentru a-l aștepta lângă padoc. Stătea cu spatele spre el, oferindu-i o priveliște superbă asupra fundului ei frumos conturat, cocoțat pe scândura cea mai de sus a gardului. Își dăduse jos boneta și stătea cu capul ridicat spre cer pentru a se bucura de raza subțire de soare care își croise drum printre norii tot mai risipiți.

Când îl auzi apropiindu-se sări de pe gard și își puse la loc boneta pe cap. Creația de paie vag turtită arăta ușor ridicol peste părul ei minunat, auriu ca mierea.

Gryff fu tentat să îi smulgă boneta și să o dea de mâncare calului său.

– Nu-ți faci griji că o să-ți apară pistrui? o întrebă el. Credeam că doamnele trăiesc bântuite de teama teribilă ca nu cumva să le apară pete care să le știrbească perfecțiunea tenului.

– Tu ești obișnuit cu sensibilitățile rafinate ale unei mondene londoneze, replică Eliza. Eu sunt cum nu se poate mai diferită de o asemenea femeie. Ea are eleganță. Eu am pete. Bărbia i se ridică milimetric. Mie îmi place să simt soarele pe față, adăugă ea, tonul ei sfidându-l să facă vreun comentariu batjocoritor. Și cum bărbații nu o să leșine niciodată în fața frumuseții mele, de ce mi-ar păsa dacă îmi apar ici-colo câțiva pistrui pe nas?

– Chiar așa, de ce?

Adevărul era că Gryff găsea pistruii ei de-a dreptul drăgălași. Dădeau caracter chipului ei. Prin contrast, perfecțiunea netedă, albă ca marmura, atât de apreciată în capitală i se păru brusc neinteresantă. Sau poate „fără viață" era o descriere mai potrivită.

– E ceva anume ce dorești să vezi pe moșie, Lord Haddan? întrebă ea, chinuindu-se să lege la loc panglicile de satin ce fâlfâiau în vânt.

– Am o listă... Din impuls, Gryff întinse mâna și prinse panglicile. Propriul joben și-l lăsase în grajd lângă șa, preferând să simtă vântul în păr în timp ce se plimba. Dacă nu îți place, de ce nu o lași deoparte?

O pală de vânt i-o ridică de pe cap. Prinzând-o în aer, Gryff o aruncă pe aripile brizei, de unde, după câteva tumbe lenețe, aterizează elegant pe un stâlp de gard.

– Cum ai făcut asta? întrebă ea admirativ.

– Totul ține de mișcarea din încheietură, îi explică el, demonstrându-i un gest smucit și rapid. Îl înveți tot aruncând undița sau o minge de crichet. Precum și bătând în cuie un oblon stricat.

– Ești un bărbat cu numeroase talente, murmură ea.

Ar fi trebuit să se simtă insultat că aruncarea unei bonete și repararea unei ferestre păreau a fi în fruntea listei ei? Oricât ar fi fost de ciudat, acest lucru îl făcu să zâmbească.

– Voi lua asta ca pe un compliment, chiar dacă nu așa a fost gândit.

Ea păru ușor jenată.

– Ziceai de o listă, spuse ea, schimbând brusc subiectul. Începem?

Gryff despături biletul și îi enumeră locurile pe care dorea să le viziteze.

– O selecție interesantă. Eliza reflectă o clipă. Prietenul tău înțelege ce înseamnă amenajarea peisagistică.

„La fel ca tine", își spuse Gryff. Doar cineva versat în nuanțele acestei arte ar fi putut deslușî legătura.

– Urmează-mă, spuse ea. Începem de la gardul sudic și o luăm încet, pe ocolite, spre lac.

El își potrivi pasul cu al ei.

Se plimbară cufundați într-o tăcere agreabilă, scârțâitul pietrișului contrabalansând plăcut foșnetul frunzelor și ciripitul păsărilor. Undeva în apropiere se auzi țipătul unei bufnițe, iar sunetul făcu un iepure să țâșnească să se adăpostească în niște rugi. Pietrele se terminară, iar când Gryff păși pe iarba moale, simți căldura pământului infiltrându-se prin tălpile cizmelor.

Pe neașteptate, pavajul aglomerat și mânjit de balegă din Londra păru să devină prea puțin atrăgător. Trăgând în piept aerul cu miros de curat, își aduse aminte de cenușa sufocantă și de mirosurile otrăvitoare ale orașului.

Provincie. Pământ și vânt. Soare și frunziș.

Poate că era timpul să se întoarcă acasă. Acasă în locul în care nenumărate generații de Dwight călcaseră pe acel pământ înaintea lui. Acasă în locul în care lucruri prindeau rădăcini și creșteau. Acasă în locul în care putea investi timp pentru a face transformări în bine pe care apoi să le transmită unei generații viitoare.

– După cum vezi, domnule, folosirea unui zid îngropat permite o priveliște deschisă până la râu.

Cuvintele Elizei îl smulseră pe Gryff din reverie.

– Capability Brown a lăsat acest șir de tufe pentru a defini intrarea din stânga, remarcă ea. Inteligent, nu-i așa?

– Într-adevăr. Își scoase carnetul de notițe și creionul. E interesant și cum a folosit...

În următoarele câteva ore traversară împreună pajiștile și urcară și coborâră pante, studiind contururile moșiei și cum știuse reputatul arhitect peisagist să folosească forme, texturi și culori pentru a ghida privirile prin cadrul natural. Se dovedi a fi o experiență sublimă, cu atât mai plăcută cu cât savură compania

însoțitoarei sale. Gryff se trezi admirându-i nu doar trupul minunat, ci și mintea agilă.

Eliza era inteligentă, informată, elocventă. Dar, mai ales, era pasionată. Îi plăcea să privească focul ce se aprindea în ochii ei când îi descria un element care îi stârnea în mod deosebit imaginația. Culoarea ochilor ei devenea ca de safir scăldat în flăcări, o nuanță lichidă de albastru atât de vibrant, însă în același timp atât de diafan, încât nu reușea să îi dea un nume concret.

Trăsăturile ei erau la fel de expresive odată ce se relaxa suficient cât să lase garda jos. Avea un fel anume de a-și strâmba colțurile gurii atunci când nu era de acord cu el. Și rareori mai văzuse ca arcuirea unei sprâncene să transmită un asemenea scepticism usturător. O încrețire a pielii, o tresărire – totul era foarte subtil. Semnalele ei ar fi fost ușor de trecut cu vederea.

Pe de altă parte, bănuia că învățase să își ascundă sentimentele. Să își țină secrete pasiunile.

Intrigat, o provocă la dezbateri legate de detalii, găsind o plăcere deosebită în faptul că nu îi era teamă să îi sfideze opiniile. În Londra atât de multe dintre cunoștințele lui erau fie paraziți, fie seducătoare. Era înviorător să se afle în compania cuiva care își dădea frâu liber propriei personalități.

Terminând în cele din urmă studiul secțiunii sudice a amenajării, trecură pe lângă un pâlc de fagi și se îndreptară spre pavilionul în stil grec clasic așezat pe malul lacului.

– Mmm.

Eliza trecu prin șirul de coloane canelate și se lăsă să cadă pe una dintre băncile de piatră oftând zgomotos.

– Ești obosită? o întrebă el, simțindu-se ușor vinovat că o obligase să umble pe o distanță atât de mare.

– Flămândă, răspunse ea, privind coșul. Sper că ai adus mâncare din belșug.

– Cât să hrănești o armată.

– Ha! rânji ea. Eventual o armată de păsări colibri. Am văzut cum mănâncă doamnele fine de la Londra. Subțiindu-și obrajii, imită înspăimântător de bine stilul reginelor neîncoronate ale înaltei societăți de a lua îmbucături mărunte și delicate din bucățele de mâncare

nu mai mari de o boabă de mazăre. Îmi pare rău, dar după atâta mișcare aș fi în stare să mănânc un...

– Te rog nu spune cal, o întrerupse Gryff cu o grimasă exagerată. Țin foarte mult la Demon. Puse coșul jos. Și nu cred că ar fi prea gustos.

– Prea ațos, confirmă ea. Sper că ai ceva mai bun ascuns acolo sub prosop. Dacă nu s-ar putea să fiu nevoită să mă înfrupt din tine și...

Gryff își simți trupul încleștându-se involuntar.

– ... din cizma ta, încheie ea.

– S-ar putea să trebuiască să te mulțumești cu ce e în coș. Cizmele de la Hoby costă o mică avere, răspunse el, savurând din plin schimbul de replici.

– Credeam că ești foarte bogat.

– Sunt. Dar banii nu ar putea compensa nicidecum dacă l-aș pierde pe Prescott și metoda lui secretă cu șampanie de a-mi lustrui încălțările. Ai idee cât este de greu să mai găsești un valet bun în zilele noastre?

Eliza își dădu ochii peste cap.

– Ce filfizon ești.

Gryff nu ținea minte să mai fi savurat vreodată atât de mult o conversație cu o femeie – o conversație reală. Probabil fiindcă discuțiile lui cu sexul opus erau în cea mai mare parte jocuri verbale alcătuite din replici senzuale și sexuale, gândite să îi obțină o invitație de a se tăvăli în așternuturi.

– Dumnezeule, valetul tău îți controlează viața? remarcă ea.

– El îmi controlează hainele, ceea ce e cam același lucru, răspunse Gryff. Nu prea pot să mă plimb prin oraș gol pușcă.

Ea tăcu la acele cuvinte, coborând privirea spre un greiere care traversa pietrele acoperite de mușchi.

La naiba! Se scutură zdravăn în sinea lui. Faptul că își lăsase capul în jos și fața era acoperită de buclele desfăcute nu putea ascunde pe deplin semnele vizibile ale stinghereli ei.

– Preferi un piept sau un picior? glumi el, grăbindu-se să despacheteze puiul la cuptor în speranța că umorul ar fi putut să refacă atmosfera relaxată de camaraderie dintre ei.

Omoplații ei încremeniră.

„O, pe toți dracii..." Îi luă o clipă până să-și dea seama că se străduia să nu râdă.

Când de dincolo de pliurile șalului ei răzbi un hohot de râs înăbușit, nodul din pieptul lui se risipi, permițându-i să răsufle cu un șuierat.

– Îmi închipui că tu ai alege pieptul, spuse Eliza, cu buzele încă tremurându-i de râs.

– Îmi plac ambele. Rânji, simțindu-se ridicol de fericit să o vadă zâmbind. Ce-ar fi să tai câte puțin din fiecare pentru amândoi?

Eliza dădu din cap în semn de confirmare.

– Ce altceva mai ai acolo?

După ce aruncă o privire sub ștergar, scoase o franzelă cu coaja crocantă, o felie de brânză, un amestec de condimente picante și o sticlă de cidru, una după alta. După o ultimă incursiune în coș dădu la iveală și tarta, pe care o puse jos cu grijă lângă ea.

– Mi se iartă toate păcatele din trecut? întrebă el, întinzându-i o farfurie.

– Am să-ți spun după ce gust din tartă.

După atâta aer proaspăt și mișcare, Gryff constată că și lui i se făcuse o foame zdravănă. Dezbrăcându-se de haină, își puse și lui o porție generoasă de mâncare și începu să înfulece.

– E delicios, murmură Eliza, rupând încă o bucată din brânza cheddar untoasă și combinând-o cu un mic fruct murat deasupra.

Lui Gryff îi plăcu să o vadă mâncând cu poftă. Era o senzualitate brută în felul în care savura fără inhibiții gustul și texturile mâncării. Când îi vedea gura degustând...

Gryff își impuse să își înăbușe gândurile lascive.

Luând încă o înghițitură din cidrul tare, se întinse pe spate sprijinit în coate și privi unduirea blândă a frunzelor de deasupra capului. Vântul se potolise, și, în mijlocul pietrelor ce radiau căldura absorbită peste zi, își simți trupul relaxându-se și mai mult.

– Ai avut dreptate, o auzi pe Eliza anunțând. Ei bine, pe jumătate dreptate. A mai rămas suficientă mâncare cât pentru cel puțin un regiment. Răsună clinchetul unei furculițe, urmat de un oftat din adâncul sufletului. Îmi pare rău, însă. Tarta nu o s-o împart decât cu tine.

– E bună? întrebă el somnoros, fără a deschide ochii.

– Absolut divină. Fustele ei îl atinseră ușor pe coapse. Uite, trebuie să o încerci.

El ridică o pleoapă. Ochii ei de culoarea migdalelor scânteiau de veselie, iar Gryff își dădu seama brusc, cu lăcomie, că în ultima vreme ajunsese să îi fie poftă de tot felul de nuci și alune.

– Dacă insiști.

– Nu ai să regreți.

Se aplecă mai mult spre el, iar el nu mai văzu decât buzele ei pline și întinderea sinuoasă a zâmbetului ei, care părea ușor strâmb din cauza urmei de crustă untoasă rămasă în colțul buzelor ei.

– Deschide larg, spuse ea, trecându-i pe sub nas o bucată de tartă înfiptă în furculiță.

Gryff se supuse poruncii. Dar înainte ca ea să apuce să îi dea îmbucătura, se ridică ușor și linse excesul de cremă.

– Scuze, aveai o pată. Plescăi din buze. Mmm. ai dreptate. Chiar e delicioasă.

Gâtul ei se strânse.

– Am... am multe pete.

– Văd, spuse Gryff încet. Își atinse buzele, cu multă blândețe, de nasul ei. Hmm. Par să fie lipite acolo. Poate ar trebui să încerc mai tare.

Eliza prinse o buclă ce îi dansa în aer și și-o aranjă după ureche.

– Doamnele sunt sfătuite să folosească zeamă de lămâie pentru a le șterge, murmură ea.

– Eu știu o metodă mult mai dulce de încercat.

Lumina soarelui se revărsă jucăușă peste curbura genelor ei coborâte, scânteind ca mici fragmente de aur șlefuit. În pofida luminozității, ochii ei rămaseră ascunși în umbră.

– Parcă mi-ai promis că intențiile tale sunt onorabile.

– Așa e. Cu inima strânsă, se lăsă pe spate. Iar un gentleman se ține întotdeauna de cuvânt.

Expresia ei se schimbă când lăsă să îi scape un râs sardonic.

Gryff nu s-ar fi așteptat ca o șoaptă de-o clipă să poată exprima atât de multe emoții. *Furie. Exasperare. Îndoială. Durere.*

– A, da? replică ea, odată ce sunetul se stinse. Ce ciudat să te aud spunând asta. Îngustându-și ochii, își aținti privirea asupra lacului. Din experiența mea, un gentleman face întotdeauna exact ceea ce dorește, indiferent ce cuvinte meșteșugite ar fi rostit.

– Poate că ai avut de-a face cu tipul nepotrivit de gentleman, Lady Brentford.

Ea puse cu grijă farfuria și furculița pe o piatră și își șterse firimiturile de pe buricele degetelor.

– Da, ei bine, eu se pare că nu cunosc nici unul care să nu fie crai, derbedeu și ticălos.

Cum ar fi putut să o contrazică atunci când onoarea îi impunea să nu mintă o doamnă?

Vântul îi ciufuli părul, desfăcându-i încă o agrafă. Buclele se revărsară libere, ca mici șiroaie de miere pe fundalul cerului albastru.

– Meriți ceva mai bun de-atât, spuse el, întrerupând scurta tăcere.

– Viața e rareori dreaptă. Gura i se arcui într-un zâmbet strâmb. Poate că merit ceva mai bun... Inspiră adânc și expiră lent. Dar am să mă mulțumesc și cu tine.

Capitolul 11

Poate că vinovat fusese cidrul efervescent sau poate excesul de unt și zahăr îi zăpăcise mințile. Indiferent de motiv, Eliza simți gândirea rațională dispărând ușor. Atât de mult din viața ei trăise simțind că visurile și dorințele ei erau complet inaccesibile. Învățase să le țină în frâu și ascunse bine într-un colțișor întunecat, unde să nu deranjeze pe nimeni. Doar că uneori, noaptea târziu, arunca o privire în acel loc și își permitea să se întrebe cum ar fi fost dacă.

Cum ar fi fost dacă. Cum ar fi fost dacă și-ar fi petrecut un sezon întreg râzând cu potențiali pretendenți și dansând până în zori? Cum ar fi fost dacă nu ar fi fost forțată să accepte o căsătorie rece, lipsită de iubire?

Cum ar fi fost dacă, măcar o dată, ar fi îndrăznit să pună mâna pe ceva înainte să devină doar o altă întrebare retorică?

Curajoasă, înainte ca rațiunea să își spună din nou cuvântul, Eliza își puse mâinile pe umerii lui lați. Simți sub degete mușchi zvelți, ale căror contururi sculptate erau fine ca marmura prin pânza cu textură moale.

– Lady Brentford, dădu el să spună.

În clipa aceea nu era Lady Brentford, ci era... o întruchipare fără nume a dorinței, dansând în lumina piezișă a soarelui.

Înclinându-și capul, îl sărută direct pe gură.

El avea gust de mere, acel fruct interzis al ispitei. O, nici nu era de mirare că femeile se lăsaseră seduse să păcătuiască. Dincolo de mirodenia dulce-acrișoară se simțea o sugestie de parfum mai senzual, distinct masculin.

Sub asediul ei lacom, buzele lui se întredeschiseră, iar limbile li se atinseră. Împletindu-se, răsucindu-se, desfătându-se reciproc în joaca lor senzuală. Eliza se trase mai aproape, savurând torentul de fierbințeală ce îi năpădi simțurile. Trupul i se transformase din nou. Nu mai era doar o văduvă ștearsă, ci o silfidă capabilă să scoată bărbații din minți de dorință.

Ar fi putut să continue astfel la nesfârșit, pierdută în acea negură de fantezie, însă el se mișcă sub ea exact cât să o readucă brutal la realitate.

– Îmi pare rău. Se desprinse de el, clipind în fața luminii orbitoare a soarelui în timp ce inspiră înfiorat. Îmi pare foarte, *foarte* rău.

– Pentru ce? întrebă Gryff, pe o voce părând la fel de uluită ca a ei.

– Pentru că m-am purtat ca o desfrânată. O nerușinată. Oare o găsea dezgustătoare? Depravată? Știu că e foarte greșit să cedezi unor astfel de impulsuri păcătoase. Îmi... îmi cer scuze că te-am supus unor astfel de avansuri nedorite.

Ochii lui superbi reflectau rotocoalele scânteietoare de verde și auriu din jurul lor.

– Nedorite? repetă el într-o șoaptă fierbinte. O prinse de mână când ea încercă să se îndepărteze de el. Nedorite?

Desfăcându-i blând degetele strânse în pumn, Gryff îi apăsă palma pe prohab.

– Crede-mă, Lady Brentford, toată ziua mi-am dorit să te sărut până să nu mai știi de tine, dar m-am străduit să îmi țin în frâu dorințele animalice.

– Oh. Eliza oftă când simți conturul mădularului lui rigid sub carnea ei moale. Oh, îmi plac dorințele tale animalice.

Gryff chicoti, apoi îi captură gura într-un sărut arzător.

– Mmm, și mie îmi plac impulsurile tale păcătoase, murmură el câteva clipe mai târziu.

Întorcând capul, Eliza își sprijini obrazul de al lui, simțind înțepătura ușoară a favoriților lui.

– Nu știu cum să le explic. Îmi stârnești gânduri atât de necurate.

– Cum ar fi?

Să îndrăznească oare să le dea glas?

– Cum ar fi? insistă el.

– Cum ar fi dorința nebunească de a-ți umple buricul cu cremă de ou și a o linge încet până la ultima picătură.

Mădularul lui tresări violent sub mâna ei.

– Cum ar fi impulsul intens de a desena cu buzele liniile sinuoase de tuș al dragonului pe care îl ai tatuat.

El gemu, iar ecoul vibrant păru să rămână suspendat în aer.

– E chiar atât de îngrozitor?

Obrajii îi erau fierbinți ca flăcările iadului.

– Nu, gâfâi el. Știi ce fantezii am eu?

Eliza își ținu respirația.

– Mai întâi ți-aș desface panglica din păr... Degetele lui desfăcură șnurul mătăsos. Apoi ți-aș scoate rând pe rând agrafele și le-aș arunca în lac... Urmă un șir de plescăituri ușoare. Apoi m-aș dezbrăca de cămașă... Mușchii i se întinseră tari când își trase țesătura peste cap. Apoi m-aș întinde pe spate pe piatra asta caldă și te-aș implora să faci din mine tot ce vrei.

Eliza privi fascinată jocul luminii pe pielea lui bronzată și pe părul întunecat și cârlionțat care îi acoperea din loc în loc pieptul.

Gryff se sprijini pe coate, privirea lui urmărindu-i degetul în timp ce luă o picătură din umplutura cremoasă a tartei și îi umplu gropița din abdomen.

– Dumnezeule, spuse el, cu vocea ușor tremurătoare.

O, Elizei îi plăcu reacția lui. Din câteva mișcări jucăușe dădu formă cremei, apoi se aplecă peste el, lăsându-și răsuflarea să îi dezmierde pielea.

Îndrăznea?

– E nedrept să mă tachinezi și să mă torturezi, șopti el gâfâit.

Văzând expresia de pe chipul lui, Eliza se simți brusc năpădită de un val de putere.

– Adică vrei să-ți fac asta?

Cu o atingere ușoară a limbii descrise un cerc în jurul cremei dulci, de-abia degustând-o.

El lăsă să-i scape un șuierat cutremurat.

– Sau asta?

– Doamne, dă-mi putere!

Căpătând curaj, își trecu buzele în cercuri în jurul buricului lui, sugând și mușcând mărunt. Pielea lui era vag sărată, ceea ce scotea în evidență dulceața cremei. Iar firicelele de păr moale ca mătasea adăugau o textură interesantă. Cârlionții întunecați coborau tot mai mult, urmând curba gâtului sinuos al dragonului...

Mâinile ei se mutară ezitante peste prohabul lui și, unul câte unul, îi desfăcură nasturii. El se foi ușor când ea îi coborî pantalonii din piele de căprioară, dezgolindu-l câțiva centimetri sub șolduri.

– Vreau să îți privesc mai de aproape dragonul – îmi dai voie?

Gryff gemu – sau să fi fost un mârâit?

Ea își lipi palma de abdomenul lui, simțindu-i bubuitul lichid al inimii sub piele. Sau să fi fost propria ei inimă? Nu părea să conteze. Pulsația o trase în jos, apoi limba ei începu să deseneze rotocoalele întunecate de cerneală.

Gryff se prăbuși fără vlagă pe spătarul băncii, cu ochii închiși, răsuflarea ieșindu-i în mici gâfâieli răgușite.

Era nu doar păcătos, ci mai mult decât păcătos.

Devenind tot mai încrezătoare, Eliza prinse pielea moale și îi trase pantalonii și chiloții de pe coapse.

Eliberat din strânsoare, mădularul lui se ridică semeț în aer.

– Tu, gâfâi Gryff, deschizând ochii, ești o viziune de frumusețe eterică, cu buclele tale toarse din aur dansând pe fundalul norilor.

Una din mâinile lui mari se ridică pentru a i se strecura în păr, în timp ce cealaltă îi ghidă strânsoarea în jurul bărbăției lui.

Haddan o numise frumoasă? Undeva în adâncul sufletului Eliza știa că era doar o frază frumoasă pe care o rostise fără a o gândi. Dar nu conta. Nici un alt bărbat nu o mai numise vreodată frumoasă.

Oftând, lăsă fierbințeala mădularului lui să îi inunde palma. Era atât de moale și totuși atât de tare.

– Parcă ai fi oțel îmbrăcat în catifea, murmură Eliza.

Fermecată de contrast, își trecu foarte ușor degetele pe toată lungimea bărbăției lui, în sus și în jos, în sus și în jos. Închizându-și degetele în jurul lui, îl strânse.

Corpul lui Gryff se încordă din cap până în picioare.

– O fac bine? întrebă ea, privind dansul soarelui peste chipul lui.

Strângând mai tare, acceleră doar o idee ritmul dezmierdărilor, savurând căldura ce pulsa prin el.

– Fabulos de bine.

Vocea îi ieși într-o șoaptă răgușită. Își răsuci șoldurile și se împinse în sus spre ea cu un geamăt.

– Îmi place să te ating, Haddan, îi spuse Eliza, surprinzându-se și pe ea însăși cu acea afirmație îndrăzneață.

O, dar *chiar* îi plăcea. Dornică să exploreze nuanțele formei lui și senzația la atingere, schimbă ritmul și felul dezmierdării. Totul era atât de nou, atât de interesant...

Prinzând-o de încheietură, Gryff se smulse brusc din mâna ei și înșfăcă un prosop din coș pentru a se acoperi în timp ce lăsă să îi scape printre dinți un mârâit tunător.

După o clipă se lăsă să cadă pe spate, cu pieptul ridicându-i-se greoi, cu tot corpul vlăguit.

– Haddan?

Gestul lui brusc sfâșiase vraja erotică. Nesiguranța se învolbură în ea, și își dădu seama cât de impulsive fuseseră faptele ei. Ar fi trebuit să își ceară iertare?

El ridică ochii cu o privire somnoroasă, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Nu încerca să te gândești, Lady Brentford. Doar simte.

Ea inspiră adânc aerul curat de moșie provincială și îl ținu în piept. „Mă simt fericită", decise ea. Oricât de trecătoare ar fi fost acea fericire.

Belele. Gryff simți strălucirea de după momentul lor de intimitate cedând tot mai mult în fața umbrelor. Ar fi trebuit să asculte glasul acelei prime avertizări ușoare. Acum era vârât foarte adânc în belele. Și era în pericol de a se cufunda și mai mult.

Toate regulile bine cunoscute păreau să explodeze în mii de bucăți când era cu Lady Brentford, ceea ce îl făcea să se simtă confuz și nehotărât. O parte din el – partea onorabilă – se temea că era din nou pe cale de a compromite o ființă inocentă.

Din păcate, vocea Onoarei părea să devină din ce în ce mai slabă.

– Vrei, te rog, să te întorci, spuse el încet, simțindu-se vag rușinat de el însuși. Ca să mă pot aranja.

Eliza se îndepărtă, netezindu-și neliniștită buclele ciufulite și legându-le din nou cu funda pe care o recuperă de pe lespedea de piatră. Judecând după poziția umerilor ei, Gryff își dădu seama că era stânjenită.

Îmbrăcându-și cămașa, Gryff se grăbi să își închidă pantalonii. Zăngănitul tacâmurilor și a sticlei de cidru când Eliza reîmpachetă coșul se dovedi puțin prea zgomotos.

– Lady Brentford... Eliza...

Ea ridică privirea printre gene.

– Pot să te rog să vii până aici pentru o clipă?

Ea ezită.

– Te rog.

Pașii ei traversară piatra.

Ridicând mâinile, Gryff îi prinse fața între palme și o trase în jos pentru un sărut rapid și cast.

– Nu ai motive să fii supărată. Ca bărbat și femeie tocmai ne-am oferit un joc reciproc fermecător de intim în mijlocul unei băi de soare superbe. Zâmbi. Ăsta e motiv de sărbătoare, nu de mustrare.

Eliza zâmbi.

– Par să mă transform în des... desfrânata din Babilon când sunt în preajma ta.

El își apăsă un deget pe buzele ei.

– Pasiunile tale nu sunt nicidecum ceva de care să te rușinezi.

– Nu sunt?

Gryff râse ușor.

– Dumnezeule, ar fi o ipocrizie teribilă din partea mea să susțin altceva.

Colțurile gurii ei se ridicară ușor.

– Ăsta e unul dintre lucrurile care îmi plac la tine, Haddan. Ești sincer în privința a cine ești.

Comentariul ei îl făcu să se crispeze în sinea lui. Dar, la drept vorbind, nu o *minți*se cu adevărat – doar că îi spusese un mic neadevăr privind adevăratele motive pentru care venise în vizită la Leete Abbey. Însă acestea nu aveau nici o legătură cu ea, deci nu era cazul să i le mărturisească. Nu ar fi făcut decât să... complice lucrurile.

– Hm – cred că mi-ar plăcea să aud și celelalte lucruri pe care le găsești atrăgătoare la mine, glumi Gryff, dornic să abată discuția de la subiectul moralității.

Eliza își dădu ochii peste cap.

– Sunt sigură că oricum ai parte de prea multe complimente, domnule. Am să-mi păstrez gândurile doar pentru mine.

– Ce cruzime, murmură el și băgă în coș și ultimele resturi de mâncare. Te-ai săturat de plimbare sau am putea să ne întoarcem la conac trecând pe la ruine?

– După cum ai remarcat și tu, e o zi minunată pentru o plimbare și, spre deosebire de doamnele tale de la Londra, eu sunt o femeie crescută la țară, așa că sunt zdravănă ca un taur, răspunse Eliza. Putem lăsa coșul aici și poate fi adus dimineață.

Gluma ei autoironică îl făcu să se încrunte pentru o clipă.

– Nu este nimic la tine care să amintească de un taur, Lady Brentfor...

– Nu sunt nicidecum o Venus de buzunar, replică ea.

– E drept – mai degrabă ești o magnifică Diana, Zeiță a Pădurilor. Se ridică și îi întinse mâna. Condu-mă prin tărâmul tău.

Capitolul 12

Ruinele abației le apărură sub priviri, cu zidurile ce stăteau să cadă încă radiind o oarecare grandoare în lumina piezișă a soarelui. Gryff parcurse în grabă ultimele câteva coturi ale cărării, în timp ce Eliza păstră un ritm mai relaxat până urcă în vârful movilei. Zâmbi când îl privi trecându-și o mână peste piatra măcinată de vreme. Oricât ar fi fost de bizar, nu se simțea prea stingherită în preajma lui. Ceea ce era cam surprinzător având în vedere...

„Nu încerca să gândești", își aminti singură. „Doar simte." Să simtă mângâierea vântului, gâdilatul ierbii înalte pe fusta ei, pulsația fericită a inimii ei.

– Ce peisaj magnific, îi strigă el, cățărându-se într-un punct de maximă vizibilitate de pe cel mai înalt zid.

– Da, este, nu-i așa? Eliza își puse mâna streașină la ochi și privi umbrele proiectate peste dealurile din depărtare de norii ce alunecau grăbiți. Râul face lumina parcă mai scânteietoare.

Gryff dădu din cap și se cățără pe o altă ruină înaltă.

– Ai grijă, îl avertiză ea. Unele dintre pietrele alea nu sunt fixe și te poți trezi călcând în gol.

– Hmm.

Gryff își scoase carnețelul și începu să scrie.

Făcuse acest lucru pe tot parcursul hoinărelilor lor, reflectă Eliza. Prietenul lui avea noroc cu cineva ca el, care lua notițe atât de detaliate despre ceea ce vedea.

Urcând până la zidul de jos, Eliza îl privi, interesată să vadă concentrarea de pe chipul lui. Râsul copilăresc fusese înlocuit de o mină mai serioasă, iar expresia adăuga profunzime de caracter chipului lui frumos. Începuse să îi observe micile tăieturi și cicatrice subtile – nu era doar un filfizon indolent, ceea ce o făcea să-l placă și mai mult.

La fel cum îi plăcea felul în care îi cădea părul peste obraz și i se ondula în jurul gulerului. Obișnuia să se tragă ușor de ureche, ceea ce îi făcea colțul drept al gurii să se ridice.

O ciudățenie personală bizar de înduioșătoare.

Își mușcă puternic buza pentru a se stăpâni să nu zâmbească.

El strânse din buze gânditor, iar când inima ei tresări violent, Eliza se forță să își abată privirea. *Periculos*. Chiar și fără avertizarea șoptită de intuiția ei, știa că lucrurile se îndreptau într-o direcție periculoasă...

Chiar în clipa aceea, o pală bruscă de vânt se lovi de pagină și îi smulse caietul din mâini. Acesta se ridică în spirală, iar Gryff lăsă să-i scape o înjurătură când îl văzu căzând spre o zonă mlăștinoasă a vechiului bazin.

Eliza se întinse după el și reuși să îl prindă de un colț al coperții. Însă o piatră dislocată îi alunecă de sub picior, făcând-o să își piardă echilibrul. Dând haotic din brațe, se strădui să nu scape din mâini prețiosul caiet.

Zidul se înclină, cerul se învârti ca o morișcă sub ochii ei, iar în clipa următoare se izbi de pământ cu o bufnitură lipsită de demnitate care o lăsă fără suflare pentru o clipă.

– Nu te mișca!

Vocea lui Gryff părea să vină de foarte departe, dar când deschise ochii, Eliza văzu că deja se chinuia să coboare în grabă de unde se cocoțase.

„O, minunat!" Dacă marchizul ar mai fi avut cumva nevoie de ceva care să îi amintească temeinic că nu era o zeiță grațioasă din scânteietoarele săli de bal din Mayfair, acum i se oferise acel ceva. Cu vârf și îndesat.

Ridică încet capul, observând amețită că avea bucăți de paie și noroi întărit pe obraz, și încercă să se ridice în capul oaselor.

– Nu te mișca! strigă Gryff din nou, părând îngrijorat.

Ea încercă să îl alunge, jenată că se făcuse de râs. Era ca și cum un spirit sălbatic al pădurilor s-ar fi strecurat în pielea ei și ar fi preluat controlul atât asupra trupului, cât și asupra sufletului ei în ziua respectivă. Adevărata Eliza, Lady Brentford, rămăsese discretă deoparte, mulțumindu-se să-și vadă mai departe de viața ei fără

a fi observată. Nu încerca să smulgă cu forța coroana de la atotputernica Regină a Păcatului.

– Nu te mai tot foi. Gryff îi țintui umerii la pământ, ignorând protestele ei bătăioase. Ai tras o căzătură urâtă. Stai nemișcată și lasă-mă să verific dacă nu ți-ai rupt vreun os. Degetele lui o pipăiră cu grijă pe brațe. Simți durere pe undeva?

– Nu, din fericire am aterizat în cap, răspunse Eliza cu amărăciune. Doare doar când încerc să gândesc. Iar cum azi nu am încercat să fac asta, mă simt destul de bine.

Capul lui Gryff era plecat, astfel că nu îi putea vedea decât claia de păr întunecat dansând în bătaia brizei.

– Taci.

Vocea îi era blândă, iar Eliza se trezi înghițindu-și replicile sarcastice. Gryff își schimbă poziția și, coborând cu mâinile pe partea de jos a picioarelor ei, îi ridică fustele doar cât să o pipăie în zona gleznelor.

– Au!

– Mă temeam eu, murmură el. Ți-am văzut piciorul răsucindu-se când ai căzut.

– E doar o tresărire de durere, se grăbi ea să spună, simțindu-se ca o neghioabă stângace. O să îmi treacă în scurt timp.

Încleștându-și mâinile, își aminti de carnet.

– Poftim notițele tale. Sper că nu au avut de suferit.

– Siguranța ta e mult mai importantă decât mâzgăliturile mele.

– Am tot fost curioasă. Ce ai scris...

Gryff îi smuci în pripă caietul din mână.

– Nimic nici pe departe la fel de important ca a-ți asigura tratament adecvat pentru gleznă.

– O să îmi treacă rapid.

– Nu, deja a început să se umfle puțin. Dar dacă îți scot botina va fi și mai rău. Gryff își deznodă lavaliera și începu să înfășoare bucata lungă de pânză în jurul locului dureros. Deocamdată o s-o leg strâns. S-ar putea să fie inconfortabil, dar mai târziu o să te ajute. Odată ce ajungi acasă, trebuie să te întinzi și să îți ții piciorul ridicat pe o pernă. Și să nu mai umbli deloc cel puțin o zi. După ce făcu un nod solid, se lăsă pe vine. Dă-mi voie să te duc într-un loc mai confortabil până merg să îmi aduc calul.

– Nu! Eliza îl prinse de mânecă. Te rog, nu e necesar să facem paradă de neghiobia mea.

Sprâncenele lui se împreunară.

– Aș prefera să merg pe jos până înapoi la conac. La drept vorbind, o durea ca naiba, dar era hotărâtă să își salveze măcar puțin din mândrie. Ajută-mă să mă ridic.

Marchizul ezită, dar după ce îi studie chipul preț de o clipă prelungă, oftă și făcu ceea ce îl rugase ea.

– E destul de suportabil, spuse ea scrâșnind din dinți. Doar dă-mi brațul și voi fi bine.

– Știi, uneori paza bună trece primejdia rea, Lady Brentford. Nu ai nimic să-mi demonstrezi.

– Curaj. Lăsă să-i scape un râs lipsit de veselie. Orice încercare de a mă pune într-o lumină eroică ar fi cam penibilă, nu crezi?

Gryff se opri brusc și se întoarse spre ea, mâinile lui apucând-o de umeri.

– Hai să nu ne ascundem după deget în privința a ceea ce s-a întâmplat între noi în după-amiaza asta, spuse el încet. Am promis să mă stăpânesc, deci dacă e cineva care merită mustrat, eu sunt acela. Dar asta nu înseamnă că îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat. Nu îmi pare.

Lumina soarelui polei curba melancolică a zâmbetului lui.

– Pare să existe o atracție fizică puternică între noi doi, continuă el. Suntem doi adulți raționali...

– Asta ar putea fi pus sub semnul întrebării, îl întrerupse Eliza.

O sclipire de umor îi încălzi privirea.

– Admit că emoția s-a dovedit, într-adevăr, mai puternică decât rațiunea pentru scurtă vreme. Însă ceea ce vreau eu să subliniez e că nu există nimic rușinos în a avea o fire pasională.

Eliza și-ar fi dorit din tot sufletul să îl creadă. Și totuși...

– Asta s-ar putea să fie valabil pentru un crai, Lord Haddan. Dar pentru o doamnă e ceva mai complicat de-atât. Privi o pereche de porumbei strecurându-se printre frunzele foșnitoare, aripile lor palide pierzându-se într-o scânteiere vagă de lumină pe fundalul întunecat. Și derutant.

– Dacă te-am făcut să te simți stingherită, îmi pare sincer rău.

– Bine, bine. Acum hai să... uităm pur și simplu, bâigui ea, nedorindu-și nimic mai mult decât să ajungă acasă cât de repede îi permitea șchiopătatul și să își îngrijească rănile. Am putea te rog să mergem mai departe?

– Desigur. Expresia lui deveni indescifrabilă când îi prinse mâna în scobitura brațului. Ai grijă, aici devine cam abrupt.

Eliza își croi drum pe cărarea șerpuită, înăbușindu-și un șuierat de durere la fiecare pas. O, durerea era exact ceea ce merita, își spuse ea. Era o pedeapsă măruntă pentru păcatele ei.

„Slavă Domnului că e îndurător." Cel puțin nu fusese trăsnită din cer.

Un pârâu puțin adânc era ultimul obstacol înainte de a ajunge la pajiștile ușor înclinate care duceau la conac. Eliza scrâșni din dinți, pregătindu-se să pășească atent pe pietrele alunecoase.

Încet, încet, și poate că, printr-un miracol, avea să reușească să mai evite o căzătură umilitoare.

Își ridică fustele, apoi se trezi brusc plutind prin aer când Gryff o luă în brațe.

– Dar, domnule, pot să traversez și singură!

– Taci, o certă el. Tu nu permiți niciodată nimănui să te poarte peste obstacole?

Cum ar fi putut să îi răspundă? În afară de Gussie nu exista nimeni în viața ei care să îi facă o ofertă atât de galantă.

Ignorând pietrele pe care ar fi putut să pășească, Gryff trecu pleoscăind prin apa puțin adâncă.

– Îți distrugi cizmele scumpe, remarcă ea.

– Am să le asigur o îngropăciune pe măsură, replică el. Cu toate onorurile militare. Își punctă cuvintele cu tropăituri zgomotoase, făcând să țâșnească apa în toate părțile. Inclusiv o salvă de douăzeci și patru de tunuri.

Ea zâmbi fără să vrea.

– Ai un simț al umorului foarte bizar, Lord Haddan. Majoritatea bărbaților se iau mult mai în serios decât o faci tu.

– Un alt defect al meu, murmură el.

– Râsul nu e niciodată un defect, replică Eliza. Doar dacă nu cumva, se corectă ea, râzi de altcineva. Ajunseseră pe uscat. Poți să mă pui jos acum.

Gryff merse mai departe.

Deși lâna moale a hainei lui se dovedea o pernă foarte plăcută, Eliza se simți obligată să protesteze.

– Lord Haddan, sunt grea ca un cal.

– Mai ales că ai mâncat cea mai mare parte din tarta cu cremă de ou, o tachină el.

– Asta a fost foarte urât din partea mea. Parfumul ierbii încălzite de soare și ritmul pașilor lui lungi o făcură brusc să se simtă foarte somnoroasă. O, dar a fost cel mai delicios lucru pe care l-am mâncat vreodată.

El râse în părul ei.

– Am să-ți aduc din nou când vin data viitoare.

– Nu se poate să mai existe o dată viitoare. Șoapta cu inima strânsă a Elizei se pierdu în zumzetul albinelor care zburau printr-un pâlc de buberic sălbatic. Privi florile brune prin ochii întredeschiși, urmărind scânteierile minuscule de galben strecurându-se printre tulpinile lungi și subțiri. Asta îmi spui – că nu se poate să mai existe o dată viitoare.

– De fapt semnificația bubericului este „Acordă-ți șansa la fericire", spuse Gryff.

Elizei i se strânse inima. „Da, și pentru a face asta, domnule, drumurile noastre trebuie să se despartă. Cât mai devreme posibil."

– Oricum ai formula-o, mesajul e cam același pentru mine. Eliza se foi în brațele lui. Chiar trebuie să insist să mă lași jos, Lord Haddan. Suntem aproape de conac, și mi-aș dori mult să nu fiu văzută într-o poziție atât de compromițătoare.

De data aceasta marchizul se înclină în fața dorințelor ei fără a se mai opune.

– Mulțumesc. Eliza își scutură fustele, conștientă că aerul din jurul ei părea brusc cu vreo câteva grade mai rece, acum că pierduse căldura trupului lui. Hai să facem dreapta la bifurcația din față. E cel mai scurt drum până la curtea din față.

El îi oferi brațul, având grijă să păstreze distanța.

Ea veni șchiopătând pe lângă el, cufundată într-o tăcere stinghere, cu privirea ațintită asupra picioarelor ei. Suprafața cândva lucioasă a cizmelor lui era acum pătată de noroi, iar spinii de orz sălbatic lăsaseră zgârieturi adânci pe pielea acestora.

Orz sălbatic. Cu siguranță avea și acesta o semnificație. Una înțepătoare, fără îndoială, în ciuda florilor de un galben vesel.

– Cum de știi atât de multe despre limbajul florilor? întrebă ea, dorindu-și să umple ultimele câteva clipe împreună și cu altceva decât cu sunetul scârțâit al pietrișului.

– Am în bibliotecă o cărticică foarte interesantă din secolul trecut, replică el.

– Nu cumva cea de Mary Wortley Montague? exclamă ea.

– Ba chiar aceea.

– O, am auzit despre ea de la membrii societății mele de horticultură.

– Tu nu ai un exemplar?

Eliza clătină din cap.

– Sunt destul de rare.

„Și destul de scumpe." Dar acest lucru nu explica în nici un fel cum se făcea că un tânăr din înalta nobilime se obosise să citească volumul. Tocmai voia să îl întrebe, când un strigăt al menajerei le întrerupse conversația.

– Ah, iată-vă, Lady Brentford! Chiar mă întrebam pe unde rătăciți...

Doamna Hillhouse se opri brusc când coti pe după bolta de trandafiri și ochii i se bulbucară ușor la vederea marchizului.

– Am fost la ruinele abației și am făcut neghiobia să cad de pe pietre. Lordul Haddan mi-a oferit cu generozitate ajutorul. Îi plac florile, știi. Rușinea o făcu să bâiguie ca o gâsculiță. Și copacii, adăugă ea penibil.

– Leete a fost bun și mi-a oferit permisiunea să vizitez moșia și să-mi iau câteva notițe privind amenajarea ei peisagistică, îi explică Gryff netulburat. Din fericire, eram prin apropiere și am putut sări în ajutorul lui Lady Brentford.

Doamna Hillhouse rămase impasibilă, în afară de o tresărire minusculă a sprâncenei drepte.

Era, după cum știa Eliza pe baza unei experiențe îndelungate, expresia prin care menajera își trăda bănuieli necurate.

– Mare noroc, comentă doamna Hillhouse după ce le cântări din nou din priviri hainele aflate în ultimul hal. Vă pregătesc o zeamă de arnică pentru gleznă. Punându-și o mână pe șold,

întrebă: Doriți o cârpă să vă ștergeți urmele de cremă de ou de pe pantaloni, milord?

– Mulțumesc, dar nu, s-ar putea să mi se facă puțin foame pe drumul de întoarcere la han.

Privirea sfredelitoare a menajerei se îndulci puțin.

– Aveai vreun motiv anume să mă cauți? se grăbi Eliza să întrebe, înainte să se ajungă la alte întrebări culinare.

Faptul că se pomenise de crema de ou o făcuse să se înroșească.

– Da. Tocmai v-au sosit două scrisori. Având în vedere că una este de la fratele dumneavoastră, m-am gândit că v-ar plăcea să o vedeți imediat.

Știau amândouă că Harry nu îi scria niciodată, decât când era la mare strâmtoare.

Eliza luă misivele cu inima strânsă.

– O, Doamne, oare în ce bucluc s-a mai băgat de data asta? bombăni ea, încruntându-se spre mâzgăliturile aproape ilizibile ale fratelui ei.

Vederea scrisului îngrijit al domnului Watkins îi trezi sentimente ceva mai plăcute.

– Lady Brentford, mă tem că am abuzat suficient de ospitalitatea ta, spuse Gryff. Am să mă retrag pentru a-ți permite să te ocupi de problemele de familie.

Oricare ar fi fost veștile de la Londra, puteau să mai aștepte câteva clipe. Îndesând în buzunar scrisorile nedesfăcute, dădu scurt din cap.

– Da, cred că așa ar fi cel mai bine. Doamnă Hillhouse, fii bună și cere-i lui Jem...

– Jem încă nu s-a întors de la ce avea de făcut pe câmp, replică menajera.

– Mă ocup eu de calul meu, spuse Gryff încet.

– Iar eu mă ocup să vă pregătesc ierburile pentru gleznă, spuse doamna Hillhouse. Doar dacă nu cumva aveți nevoie să vă ajut să urcați scările până în cameră.

– Nu, nu, mă descurc, murmură Eliza.

Poate că ar fi fost mai înțelept să îl lase pe marchiz să plece fără a mai schimba câteva cuvinte cu el între patru ochi. Formalitățile banale păreau absurde – nu era ca și cum ar fi putut să-i spună

pe nerăsuflate: „Oh, mulțumesc pentru minunata zbenguială sexuală din pavilionul neghiobiilor de lângă lac."

Neghiobie.

Eliza se grăbi să împingă gândul deoparte.

– Ți-ai satisfăcut toate curiozitățile? dădu ea să spună – apoi își dori imediat să fi putut înhăța cuvintele din aer și să și le îndese înapoi pe gât.

„Până aici ți-a fost cu încercarea de a părea la fel de calmă și sofisticată precum o mondenă londoneză."

– Da, mulțumesc, replică Gryff, ignorând cu bunăvoință aluzia evidentă din spatele întrebării ei. Desigur, mi-ar plăcea să descopăr întreaga moșie, dar trebuie să mă întorc la Londra mâine-dimineață la prima oră. Am alte obligații de care trebuie să mă ocup.

Degetele ei trecură ușor peste bucățile tari de hârtie împăturită din buzunarul ei. Și ea avea probleme urgente de rezolvat. Nu putea permite ca acea poveste atât de nebunească să îi dea planurile peste cap.

Pas cu pas. Se chinuise să depășească toate obstacolele de care se lovise în timp. Dar insistase, se sacrificase, îndurase.

– Da, firește că da, răspunse Eliza, hotărând să nu menționeze faptul că era posibil ca problemele lui Harry și propriile ei activități să îi impună și ei să plece spre capitală la prima oră. Ferească sfântul să ajungă să creadă că îl urmărea. S-ar fi săturat de așa ceva, și încă rapid. O scurtă aventură cu o văduvă din provincie era una. Orașul era o cu totul altă lume. Zâmbete de mătase și râsete de satin. Totul era atât de fin și de lustruit în cele mai înalte cercuri ale nobilimii. Un set de rotițe întrepătrunse, poleite toate cu aur.

Eliza își abătu privirea. Nu voia să se gândească la acest lucru. Mai bine ca după-amiaza aceea fermecată să îi rămână întipărită în amintire ca fiind... perfectă. În fond, nu era cu nimic mai reală decât un basm.

Îngrijorarea lui îi întrerupse reveriile.

– Tu vei fi bine? întrebă Gryff.

Ea se forță să zâmbească vesel.

– Firește. Sunt o tânără de la țară și sunt suficient de călită, Lord Haddan. Am avut destule cucuie și vânătăi. Până mâine vor trece. Voi uita de ele.

– Scrisorile tale...

– Cel mai probabil Harry se ține ca de obicei de prostii, îl asigură ea. Nu e nimic ce să nu pot gestiona.

Fruntea lui se încreți într-o încruntare.

– Nu ar trebui să te ocupi tu de asta.

– Dar asta fac, spuse ea pragmatic.

Însă doar pentru scurtă vreme.

Gryff își trase mânșeta și își netezi o cută de pe mânecă.

– La revedere, atunci.

– Da, la revedere. Eliza încercă să zâmbească în timp ce își scutură glezna accidentată. Ar fi bine să pleci înainte să îți mai distrug vreun articol de îmbrăcăminte.

El studie lavaliera acoperită de praf și chicoti.

– Am să îl informez pe Prescott că s-a îndreptat spre moarte semeață și deosebit de curajoasă.

„O, cât o să-mi lipsească umorul lui ciudat." Își înăbuși zbaterea din piept inspirând adânc.

– Mulțumesc pentru picnic.

– Plăcerea a fost de partea mea.

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, iar Eliza încercă să memoreze nuanța întunecată a ochilor lui căprui cu pete aurii. *Verde Haddan*. O nuanță de adăugat în cutia ei de vopsele, chiar lângă culoarea standard numită Verde Hooker.

– M-am simțit minunat, Lord Haddan, continuă ea. Îi urez prietenului tău mult succes în reamenajarea moșiei. Sper că până la sfârșitul după-amiezii te-ai ales cu o serie de idei bune.

El îi ridică mâna la buze.

– Natura e o sursă infinită de inspirație.

– Așa e.

Gryff ezită o fracțiune de secundă, apoi își duse mâna la frunte în semn de salut înainte de a se întoarce spre grajd.

Eliza porni șontâc-șontâc spre terasa din spate, dar un impuls irezistibil o făcu să zăbovească în spatele gardului viu de lemn-câinesc.

La scurt timp după aceea auzi tropot de copite pe pietrele de pavaj și îl privi îndepărtându-se călare, așteptând până când, odată ajuns la cot, dispăru complet de sub privirile ei, și abia apoi întorcându-i spatele.

Simți un nod uriaș, fierbinte și amar ca fierea, urcându-i în gât când porni încet pe scările de piatră.

– Nu fi gâscă. Se șterse cu mâneca pe obraji. Cel puțin nu va trebui niciodată să mă întreb cum ar fi fost. M-am ales cu o amintire, nu un regret.

Și avea să păzească strașnic acea amintire și să o țină lângă sufletul ei pentru a o încălzi în numeroasele nopți vântoase din ținutul singuratic al mlaștinilor.

Capitolul 13

Gryff traversă în grabă strada aglomerată, urmând cu grijă drumul curățat de măturători. Se schimbase de hainele și de cizmele pătate de apă când ajunsese înapoi la Londra, cu câteva ore în urmă – un act însoțit de mai multe priviri prelungi de reproș mut din partea valetului său –, dar fusese prea agitat pentru a face mai mult decât o scurtă oprire la reședința sa din oraș.

Pe tot drumul înapoi spre oraș își amintise singur că aventurile trecătoare nu mai erau importante în viața lui. Avea acum ocupații mai serioase care cântăreau mai mult decât plăcerile frivole. „Gândește-te la munca ta, nu la o ispititoare văduvă cu spiritul liber."

Grăbi pasul, încercând să fugă de amintirea unei glezne grațioase, a unui râs muzical, a unei guri generoase.

– Pe toți dracii, bombăni el. Este timpul să mă rup de vechile obiceiuri.

Cel mai important fiind să învețe să gândească folosindu-și creierul, nu mădularul.

Și astfel, pentru a se concentra în continuare pe ceea ce avea de făcut, hotărâse să facă o vizită la Watkins & Harold în loc

să trimită un mesager să întrebe dacă sosise vreun răspuns de la eluzivul Linden.

Da sau nu.

Era ușor derutant cât de neliniștit se simțea. „Nu" era un cuvânt care de obicei nu apărea în răspunsurile oferite marchizului de Haddan. Titlul înalt și averea strălucitoare erau stimulente eficiente care atrăgeau un răspuns afirmativ. Un lubrifiant care făcea ca rotițele vieții să se învârtă aproape fără nici un scârțâit, își spuse el cu mâhnire, ferindu-se din calea unei căruțe de bere care trecu greoaie pe lângă el.

Pe de altă parte, Linden nu știa că avea să lucreze pentru un membru al înaltei societăți. Artistul avea să decidă strict pe baza meritelor eseului.

Ceea ce era în același timp și înspăimântător, și minunat.

Cotind pe o străduță laterală, Gryff inspiră scurt pentru a se calma înainte de a intra în modesta clădire de cărămidă a editurii.

– Linden a răspuns afirmativ, spuse Watkins fără nici o altă introducere odată ce Haddan închise ușa biroului său.

Acesta se așeză destul de greoi în scaunul din fața mesei de scris.

– Excelent! Bătu din palme, încercând să nu pară că fusese măcinat de îngrijorare. Excelent.

– Chiar e. Însă avem de respectat un program foarte strict, remarcă editorul. După cum vă spuneam, aș dori să văd volumul publicat la timp pentru a fi disponibil la simpozionul botanic care va avea loc primăvara viitoare la Oxford.

Gryff înghiți un nod. Proiectul devenise brusc mai mult decât o idee plutindu-i prin minte, mai mult decât o serie de notițe mâzgălite pe o hârtie. Începea să se contureze ca un lucru real. Tuș și hârtie, legate în piele de vițel, cu un titlu scris cu aur și cu numele autorului.

Un nou pas. Un nou vis. Era cu adevărat pregătit să pășească într-o nouă viață?

– Termene limită, milord – vom avea termene limită, continuă Watkins. Știu că toate acestea sunt noi pentru dumneavoastră, dar eu gândesc ca un om de afaceri.

– Și mă întrebi dacă îmi pot face treaba cu profesionalism? spuse Gryff.

Watkins păru ușor stânjenit, dar încuviință din cap.

– Pe scurt, da.

– Poți să te bazezi pe asta, răspunse el. Cum rămâne cu Linden?

– Cum am mai lucrat cu acest artist și în trecut, sunt convins că nu vom avea motiv să regretăm alegerea.

– Bun, atunci, colaborarea ar trebui să decurgă impecabil.

Editorul își permise să afișeze un zâmbet ușor pe chipul aspru.

– Nu sunt sigur dacă m-aș exprima chiar așa, milord. Creativitatea nu se revarsă întotdeauna maiestuoasă în același pas precis precum un vals elegant in Mayfair. Artiștii – și autorii – tind să danseze după propria muzică. M-am obișnuit să mă aștept la câte o poticnire sau scăpare din când în când. Ceea ce e important e să reușești să te sincronizezi până la final, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

– Sunt un dansator excelent, glumi Gryff.

– Nu mă îndoiesc, Lord Haddan. Dar în calitate de autor trebuie să fiți pregătit să improvizați.

Să improvizeze. Se trezi gândindu-se la tarte cu cremă de ou și la un zâmbet punctat de soare.

– Acum, dacă tot sunteți aici, să discutăm despre eseurile pe care mi le-ați adus până acum, milord...

„Nu fi proastă!" Probabil propriii ochi îi jucau feste. Strecurându-se în umbra arcadei unei uși, Eliza privi o siluetă înaltă și îmbrăcată elegant ieșind cu pași mari din editură și cotind înspre Piccadilly Street.

„Încetează să mai vezi fantome", se mustră singură. Sau, în cazul de față, să îl mai vadă peste tot pe Gryff.

Marchizul Nebunie părea să se fi făcut stăpân peste mintea ei. Chiar la prima geană de lumină a zorilor îi văzuse silueta în umbrele pâlpâitoare ale copacilor și ale gardurilor vii ce mărginiseră drumul spre Londra. Crezuse că doar praful de pe geamul trăsurii învechite îi tulburase vederea...

Dar nu, această apariție care se apropia nu era o scornire a închipuirii ei. Profilul de sub jobenul înalt era în mod cert făcut din carne și oase. Nasul acvilin, buzele sculptate, scânteierea de verde...

Ascunzându-se și mai adânc în refugiul ei, Eliza se rugă ca marchizul să treacă pe lângă ea fără a arunca vreo privire în lateral.

Spre ușurarea ei, Gryff nu păru să observe că avea companie pe străduța cufundată în liniște. Ținându-și capul plecat și fruntea încrețită, păru a fi cufundat în gânduri când trecu în grabă pe lângă ea.

Eliza așteptă până nu mai auzi sunetul cizmelor lui pe pavaj înainte de a îndrăzni să iasă din ascunzătoare. Ce ciudat, își spuse ea, aruncând o privire scrutătoare peste umăr înainte de a-și continua drumul. Marchizul menționase că avea obligații urgente. Atunci de ce venise în vizită la o editură care nu îi era nicidecum în drum? Watkins & Harold nu oferea romane populare sau cărți de sport.

Poate că venise să cumpere una dintre elegantele cărțulii de poezii marcate cu aur pentru a o oferi în dar vreunei doamne, ca să își facă iertată absența din sala de bal. Și din budoar.

Își înăbuși fiorul de gelozie. Gândul la așternuturi boțite și membre dezgolite îi provocă alte idei obraznice. Poate că adusese un set de gravuri erotice pentru a fi legate în piele moale și fină de vițel. Își simți pielea de pe brațe făcându-i-se ca de găină. Nu, chiar nu și-l putea imagina pe scorțosul domn Watkins acceptând să execute o asemenea comandă. Nu ar fi fost de acord să participe la nimic imoral.

Clopoțeii de deasupra ușii scoaseră un clinchet care îi aminti că nu venise până aici să viseze la lordul Haddan. Avea de lucru.

– Bună ziua, doamnă, o întâmpină funcționarul. Aveți programare la domnul Watkins?

– Nu tocmai. Eliza presupunea că primise acceptul ei de a se angaja în proiect. Dar aș fi recunoscătoare dacă și-ar putea face o clipă să mă primească.

Editorul nu o lăsă să aștepte prea mult.

– Lady Brentford! Intrați, vă rog, exclamă el, făcându-i semn să pășească în birou. Ăăă, ce surpriză!

– Nu una neplăcută, sper, replică ea.

– Câtuși de puțin, câtuși de puțin. Și totuși, în pofida răcorii din biroul lui, în partea de sus a frunții îi apăruse un șirag de broboane de sudoare. Vă rog, luați loc.

În timp ce acesta se grăbi să își rearanjeze hârtiile, Elizei i se păru că vede pentru o clipă una dintre schițele ei.

– Mulțumesc, murmură ea. O problemă de familie mi-a impus să fac o vizită neașteptată în capitală. Dar dacă e un moment nepotrivit pentru dumneavoastră, pot să revin altădată.

– Câtuși de puțin, repetă acesta, însă cu un zâmbet ce părea ușor chinuit. Printr-o coincidență eu tocmai alcătuiam, ăăă, un pachet cu ultimele eseuri de ilustrat, pentru a vi-l trimite.

– Ne-am sincronizat perfect, remarcă ea.

El își tamponă fruntea cu o batistă.

– Chiar așa.

Eliza se abținu să comenteze purtarea lui bizară, hotărând că orice observație nu ar fi făcut decât să îi sporească stingherealа. Bietul om probabil avea o febră ușoară sau poate era chinuit de un început de gută, ceea ce ar fi explicat tresărirea ușoară nefirească a piciorului său pe covor.

– Dacă tot veni vorba de sincronizare, acesta este motivul pentru care mă aflu aici. Sunt nerăbdătoare să termin această comandă cât de repede posibil.

Agitația editorului păru să se calmeze oarecum.

– Mă bucur să aud asta. Am stabilit un program de producție foarte strâns pentru a avea cartea în forma ei finală la timp pentru un simpozion botanic important. Fața lui brăzdată de vreme căpătă brusc o expresie alarmată. Nu vreți să sugerați că s-ar putea să apară probleme în finalizarea ilustrațiilor, nu-i așa?

– Nu, se grăbi ea să răspundă, având grijă să pară încrezătoare. Nu intenționez nicidecum să vă dezamăgesc.

Watkins expiră zgomotos.

– Asta e o mare ușurare. Autorul ar fi deosebit de dezamăgit. Și știți cât pot fi de temperamentali artiștii – cu excepția dumneavoastră, desigur. Își tamponă din nou fruntea. Nu e niciodată ușor să cârmești un proiect ca acesta prin diversele etape.

– Și presupun că nu vă ușurăm nici noi munca prin încăpățânarea de a ne păstra identitățile secrete deocamdată.

Watkins se întinse după paharul de apă.

– Asta, zise el încordat, e puțin spus.

– Recunosc, sunt destul de tentată să renunț la secret și să cer o întâlnire. Din câte am citit până acum, pare că persoana care a scris acele eseuri are un încântător simț al umorului. Eliza ezită. Eu presupun că autorul e femeie.

Se auzi un croncănit zgomotos când Watkins aproape se înecă în mijlocul înghițiturii. Chipul lui, de la bun început inundat de sânge, se coloră într-o nuanță înspăimântătoare de roșu.

– Fe... femeie? spuse el înecat. De... de ce ați crede asta?

– Scriitura are o notă ușor fantezistă. În general bărbații nu au un stil fantezist chiar dacă există, firește, excepții de la regulă.

Faptul că îi venea în minte o excepție chiar în clipa aceea era un detaliu irelevant care nu merita menționat.

– În general v-aș da dreptate, spuse Watkins cu grijă.

– Dar judecând după reacția dumneavoastră, presupun că de data aceasta mă înșel, încercă ea să îl tragă de limbă.

Sudoarea acoperi acum cu o peliculă fină și obrajii editorului.

– Nu am spus asta, protestă el.

– Iertați-mă. Nu am vrut să vă stânjenesc, își ceru scuze Eliza. Sunt curioasă, atâta tot.

– La fel este și autorul, mărturisi Watkins cu o grimasă de om hărțuit. V-am promis și dumneavoastră, și autorului că voi păstra secretul asupra identităților voastre reale. Dar se dovedește a fi o promisiune al naibii de greu de respectat.

– Îmi pare rău. Am să încetez să vă mai cicălesc. Își ridică săculețul de mână în poală. De fapt, nu vreau să vă mai răpesc din timpul prețios. Dar dacă tot sunt aici, pot să iau cu mine aceste eseuri terminate? În felul acesta aș putea să lucrez la ilustrații.

Watkins mută hârtiile cu un foșnet ușor peste sugativa pătată de cerneală.

– Din păcate, nu am apucat încă să îi pun pe băieți să vă facă niște copii. Dar ar trebui să fie gata până la sfârșitul zilei. Dacă rămâneți, ca de obicei, la domnul și doamna Frampton, pot să pun să vă fie trimise în Hart Street imediat ce sunt gata.

– Mulțumesc. Nu... nu sunt sigură cât timp rămân în oraș, așa că ar fi bine dacă ar reuși să ajungă azi.

Eliza se ridică. Amânase cât de mult posibil să se gândească la convocarea îngrijorătoare trimisă de Harry, dar din păcate nu mai

putea fi evitată. Simplul fapt că îi ceruse să se întâlnească era neobișnuit. Faptul că stabilise întâlnirea tocmai la ceainăria Gunter, faimoasă pentru dulciurile înghețate pe care le servea, era și mai bizar. Având în vedere celelalte locuri pe care le frecventa, un local atât de respectabil ar fi trebuit să fie bine-venit. În schimb, îi stârnea fiori pe șira spinării.

Oare Harry încerca să se gudure pe lângă ea?

Nu putea să nu i se pară de rău augur.

– Vă conduc până la ieșire, Lady Brentford, și las hârtiile astea la biroul de copiere, îi spuse domnul Watkins. Lăsați-mi doar o clipă.

Cât timp strânse hârtiile și le puse în ordine, Eliza observă pentru o clipă scrisul de mână înclinat cu îndrăzneală.

Nu! Ideea era absurdă.

Clipind, își apăsă podul palmei pe frunte. „Încetează să îl mai vezi pe Haddan în orice fâlfâit, orice linie, orice umbră." Nu putea permite ca fantoma lui Gryffin să îi bântuie gândurile.

– Gata, anunță Watkins, răsfoind pentru ultima dată teancul. Totul e în ordine.

Când Eliza se uită din nou, nu văzu nimic care să semene cu scrisul din carnetul de notițe al marchizului. Nu era sigură dacă să se simtă dezamăgită sau ușurată.

– Apropo, spuse ea, urmându-l spre ușă, cumva cel pe care l-am văzut mai devreme ieșind de aici era lordul Haddan?

– Haddan? Vocea editorului răsună înăbușită de hârtiile pe care le ținea în față. Poate că a venit să ia vreo carte de la unul dintre secretari. Uneori gentlemenii vin la noi să comande o legătură specială.

În mod cert nu era nimic ieșit din comun în așa ceva. Eliza se simți relaxându-se. Era cu nervii întinși la maximum, atâta tot. Da, marchizul avea cunoștințe de amenajare peisagistică, dar îi oferise o explicație perfect plauzibilă. Era un administrator atent al pământurilor sale și ar fi fost o prostie să vadă și altceva în interesul lui.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Watkins, spuse ea. În viitor mă voi strădui să nu dau buzna peste dumneavoastră neanunțată.

– Aștept cu nerăbdare să vă văd primele ilustrații, Lady Brentford. Editorul își netezi absent părul, care se ridicase în mici smocuri

țepoase argintii. Sunt ferm convins că, la sfârșit când se va trage linie, rezultatele acestei colaborări vor face să fi meritat tot efortul.

– Pe toți dracii, Cameron, de când ai devenit șoarece de bibliotecă? Gryff se opri în pragul bibliotecii sale, un vag mârâit de iritare colorând tonul salutului său când văzu sfeșnicul cu lumânări așezat periculos de aproape de un volum rar de gravuri din secolul șaptesprezece. Și pe toți dracii, insist să îndepărtezi blestematele de flăcări de hârtie. Nu ții minte că la Oxford ai făcut un jurământ solemn să nu arzi cărțile?

– Uiți că eu nu am studiat la școlile tale prețioase. Și din câte am auzit, nici tu, nici Connor nu v-ați sinchisit de regulile și legile universității, așa că oprește-te din lătrat, rosti Cameron tărăgănat.

Însă mută sfeșnicul în colțul mesei de lucru.

– Atunci ce naiba ți-a stârnit un asemenea interes în colecția mea de cărți de artă? Sau să nu îndrăznesc să întreb?

– Am fost întotdeauna interesat de artă, răspunse acesta enigmatic.

Abandonând orice încercare de a smulge mai mult de la el, considerând-o inutilă, Gryff se duse la masa de scris.

– Te rog să observi că folosesc un felinar cu glob de sticlă pentru a ilumina... Cuvintele îi fură curmate de un șuierat tăios. Drace, chiar trebuie să încetezi să îți mai bagi nasul în corespondența mea privată, Cam.

– Nu credeam că ai nimic de ascuns.

– Nu asta contează, se răsti el. Posomorându-se, ridică atent o scrisoare de pe colțul unei schițe în acuarelă realizate de Linden. Am artă valoroasă aici, ceea ce, aparent, tu nu ai observat.

– Chiar dimpotrivă, m-am uitat foarte atent la ea. Făcu o pauză. Și îndrăznesc să spun că și artistul știe să îi aprecieze valoarea.

– Ce vrei să spui cu *asta?*

– Ajung și acolo imediat, răspunse Cameron. Ce știi despre acest Linden?

Pentru o clipă Gryff fu tentat să îi spună prietenului său să se ducă dracului. Era și așa destul de țâfnos în privința acestui aspect din viața lui, fără să aibă nevoie ca remarcile usturătoare ale lui Cameron să îl facă să se simtă și mai stingherit.

– Există un motiv pentru care întreb. Prietenul lui părea mai serios decât de obicei. Dar aș prefera să lămuresc câteva detalii înainte să mă explic.

Flăcările lumânărilor tremurară, iar Gryff privi o picătură minusculă de ceară topită alunecând pe una dintre ele. Mirosul vag de miere se adăugă mirosurilor mai masculine de pergament și piele.

– Nu știu nimic despre Linden, recunoscu el. În afară de faptul că persoana respectivă e un artist al naibii de bun.

– Un talent rar, din puținul pe care l-am văzut. Cameron se ridică și veni să mai arunce o privire. Mai ai și alte exemple din creațiile lui Linden?

– Nu, nu încă. Dar are Watkins.

– Mi-ar plăcea să le studiez mai îndeaproape.

– Aș putea să rezolv asta, cred. Gryff netezi colțul ce începea să se curbeze al hârtiei vărgate groase. Presupunând că sunt de acord cu motivele care te fac să ceri asta.

– Aș putea, știi, să îmi rezolv singur accesul la ele.

– Ce te face să crezi că Watkins te va lăsa să le vezi?

– Ce te face să crezi că l-aș întreba? replică imediat Cameron.

– Ești... *Pac.* O pacoste... *Pac.* Nenorocită. *Pac.*

Plesnitura palmelor lui în lemnul de păr lustruit îl ajută să își descarce o parte din frustrarea acumulată. Aluziile tăioase făcute de prietenul lui avuseseră darul de a-i exacerba propriile emoții furtunoase.

– Nu am dispoziția necesară pentru a intra în micile tale jocuri glumețe de ghicit.

– Constat. Cameron își pusese o mână pe umărul lui Gryff, iar acum îl apăsă ușor pentru a-l face să se așeze din nou. Ți-am spus că îți voi explica.

– Atunci te rog să o faci. Înainte să te trezești nevoit să îți culegi dinții din propriul gâtlej.

Așezându-se pe brațul capitonat al fotoliului de piele din fața mesei de scris, Cameron își inspectă rapid unghiile bine pilite.

– Cine și-ar pierde dinții e sub semnul întrebării. Dar vom lăsa discuția asta pentru o altă zi.

– Da. Gryff coborî privirea spre trăsăturile de penel care transmiteau încredere, spre detaliile realizate cu delicatețe, spre laviurile subtile. Să rămânem la subiectul artei.

Pendula marcă trecerea câtorva momente prelungi până să înceapă prietenul lui să vorbească.

– Constat că ți-ai format ochiul în a desluși nuanțele stilului artistic. Bănuiesc că ți-ai petrecut ore bune studiind lucrări de peisagistică și botanică atât din trecut, cât și din prezent.

– Ai dreptate, răspunse Gryff scurt. Mă consider destul de bun cunoscător în materie de ilustrații și acuarele. Poate că nu sunt chiar expert, dar sunt destul de aproape.

– Și eu mă consider temeinic educat pe această temă anume. Așa că atunci când am văzut scoasă la vânzare o acuarelă originală realizată de Maria Sibylla Merian – la un preț foarte piperat – am fost în mod firesc interesat să arunc o privire mai atentă la tehnica maestrei.

În ciuda focului care ardea dogoritor în spatele lui, Gryff simți un fior coborându-i pe șira spinării. Foarte puține dintre picturile originale ale artistei elvețiene supraviețuiseră din secolul șaptesprezece, iar cele care totuși o făcuseră intraseră în colecții private. Știa, căci se interesase recent cum ar fi putut să obțină și el una, însă dealerul îi spusese că nu era nici una disponibilă în acel moment.

– Chiar nu-mi dau seama unde vrei să ajungi, Cam, bombăni el, sperând că presimțirea lui era greșită.

– Ai răbdare, Gryff. Mă apropii. Prietenul lui se mută într-o poziție mai confortabilă pe fotoliu. După cum știi, Merian este în prezent recunoscută drept unul dintre primii adevărați maeștri ai ilustrațiilor botanice.

– Precum și a reprezentărilor de insecte, reflectă Gryff. Abilitatea ei de a reda detaliile exact ca în realitate e cât se poate de uluitoare.

– Într-adevăr. Talentele lui Merian sunt cu atât mai extraordinare cu cât, să nu uităm, a fost femeie. La început de secol șaptesprezece femeile nu prea erau încurajate să își dezvolte harurile oferite de Dumnezeu.

– Nici în prezent nu sunt, mârâi Gryff.

– Ai dreptate, dar nu e relevant în discuție.

– Și *totuși* ce încerci să spui?

– Că pictura pe care am văzut-o scoasă la vânzare era un fals. Cameron ridică o mână pentru a împiedica replica sarcastică a lui Gryff. Știu, știu, lucrurile care se vând într-un cuib de pungași nu provin din surse foarte de încredere. Se întâmplă frecvent să se vândă falsuri. Însă ceea ce mi-a atras atenția a fost faptul că pictura respectivă făcea parte dintr-un grup de obiecte care conținea și o carte rară din biblioteca lordului Leete. Și înainte să mă întrebi de unde știu asta, e grație însemnului ex-libris.

Gryff își îndreptă spatele în scaun.

– Bun, nu e ieșit din comun ca un gentleman să vândă astfel de lucruri pe sub mână, cum ar veni, mai ales dacă biblioteca respectivă și conținutul ei fac parte dintr-o moștenire fără drept de înstrăinare. Dar faptul că a fost scoasă la vânzare alături de un fals mi-a atras atenția. Se ridică și se duse la masa de scris. După cum știi, sunt întotdeauna curios în privința activităților ilegale care se desfășoară aici în oraș. Așa că am împrumutat falsul...

– De fapt, vrei să spui că l-ai furat, se răsti Gryff.

Cameron se strâmbă îndurerat.

– La drept vorbind, nu a fost cazul. Proprietarul cuibului de pungași îmi este prieten. A avut încredere în mine că i-l voi da înapoi. Văzând chipul lui Gryff întunecându-se, se grăbi să continue: Ca să scurtăm povestea, întâmplarea a făcut să observ schița lui Linden pe masa ta de scris și m-a izbit similaritatea de stil între aceasta și tabloul fals. Bănuiala mea este că ambele picturi au fost realizate de același artist.

– Crezi că Linden e un infractor? Dintr-un motiv de neînțeles, Gryff se simți ca și cum ar fi încasat un pumn în stomac. Arta ilustratorului îi atinsese o coardă sensibilă și ajunsese să îl considere prieten pe acel artist necunoscut. Nu pot să cred. Tu nu ești expert în artă.

– Am mai multă experiență decât ai putea crede, replică prietenul lui. Însă ai dreptate. Nu doresc să mă pronunț categoric pe baza unei singure schițe. De asta aș dori să văd mult mai multe exemple.

Când Gryff nu răspunse, Cameron adăugă:

– Nu că m-ar interesa câtuși de puțin dacă cineva e jecmănit la cumpărarea unui tablou. Când cumperi dintr-un cuib de pungași, o faci pe riscul tău. Puse un deget pe schița semnată de Linden. Ceea ce mă interesează e ca prima ta carte să nu fie pătată de nici un scandal, Gryff.

Se scurse o clipă până să se risipească nodul de emoții contradictorii care i se pusese în gât.

– Îți sunt recunoscător pentru asta, Cam. Dar pe toți zeii, ăsta este un șoc blestemat. Admir foarte mult stilul lui Linden și consider că se potrivește perfect cu textele mele. Lăsă să-i scape un râs lipsit de veselie. Știu că pare ridicol, dar nu pot să nu mă simt trădat.

– Tocmai de asta vreau să fiu foarte sigur cum stau lucrurile, spuse Cameron. Dacă poți să obții de la Watkins și restul schițelor lui Linden, voi putea să mă lămuresc mult mai bine dacă am avut sau nu dreptate. Apoi putem decide ce să facem.

– Mă duc acum înapoi la biroul lui.

Cameron ridică o mână în semn de avertizare.

– Ți-aș recomanda să nu pomenești nimic despre adevăratul motiv pentru care le dorești. Hai să păstrăm toată povestea asta sub tăcere până suntem siguri cu ce avem de-a face.

Ceva din tonul prietenului său declanșă o nouă alarmă în mintea lui.

– Ce altceva nu mi-ai spus?

Cameron flutură vag din mână, ignorând întrebarea.

– Nimic mai mult decât o simplă bănuială. Să spunem doar că, în locul tău, eu aș evita să îmi fac de lucru cu Leete sau cu oricine asociat cu el.

– Leete nu e suficient de inteligent pentru a fi infractor, bombăni Gryff.

Cât despre sora lui...

Imposibil.

– Sunt de acord, răspunse Cameron. Dar mai mulți dintre acoliții lui sunt ticăloși cu acte în regulă.

Gryff se ridică din scaun.

– Atunci hai să lămurim situația asta înainte să compromită tot blestematul de proiect. După spusele lui Watkins, este esențial să ne mișcăm rapid. Aruncând o privire piezișă spre schița de pe birou, expiră șuierat, constatând că nu se putea hotărî ce să simtă. Dacă ai dreptate, ce naiba o să ne facem?

– Am câteva idei, răspunse Cameron. Dar să luăm lucrurile pe rând. Sunt nerăbdător să pun mâna pe schițe cât mai curând posibil, căci trebuie să îi dau falsul înapoi prietenului meu înainte să plec din oraș. Ce-ar fi să ne întâlnim undeva aproape de birourile editurii, iar tu ai să-mi poți da portofoliul.

Gryff dădu posac din cap.

– Grosvenor Square e la mică distanță de Watkins & Harold...

Capitolul 14

Eliza își ciupi neliniștită tivul mânușii.

– Să vă aduc un pahar de limonadă, milady? întrebă servitoarea prietenei ei din copilărie, care o însoțise la ceainăria elegantă.

– Mulțumesc, dar nu, răspunse ea tăios, simțindu-și stomacul prea tulburat pentru mâncare sau băutură. Fratele meu ar trebui să sosească din clipă în clipă. Presupunând că nu era prea cherchelit să își amintească de întâlnire. Am să aștept.

Nu fu nevoită să se agite prea mult, căci, dovedind o punctualitate care nu îl caracteriza, Harry intră agale în Gunter la ora stabilită.

– Ah, Liza, o salută el cu o jovialitate forțată. Arăți deosebit de bine în după-amiaza asta. Ai o bonetă nouă?

Nu numai că venise la timp, ci îi și făcea complimente privind felul în care arăta? Își simți măruntaiele încleștându-se... apoi strângându-se într-un nod tare când văzu că nu venise singur.

Fratele ei și lordul Brighton se așezară la masă.

– Te rog du-te și cumpără-ți un șerbet, Symonds. Te caut eu când termin aici. Eliza îi întinse cameristei mai multe monede și aștepta ca fata să se îndepărteze înainte de a-l saluta scurt pe fratele ei.

Ce *vești importante* ai să îmi dai? întrebă ea, accentuând cuvintele intens subliniate din scrisoarea lui.

Harry își dezgoli dinții în ceva ce aducea vag a zâmbet.

– Ei, haide, să îți oferim mai întâi câte ceva din specialitățile înghețate ale ceainăriei. Dulciurile de aici sunt foarte apreciate de doamne.

– Nu mi-e poftă de dulciuri, Harry. Privirea îi alunecă spre Brighton care, spre deosebire de fratele ei, părea complet relaxat în scaun, ocupat să își șteargă un fir de praf de pe pălăria din poală. Aș prefera să îmi explici motivul pentru care m-ai chemat urgent în oraș.

– Haide-hai, nu poate omului să i se facă dor de sora lui frumoasă?

Eliza se holbă la el fără a clipi și, după o clipă, Harry plecă ochii.

– Vezi tu, Liza, am o veste excelentă.

Sentimentul ei de rău augur deveni și mai intens.

– Anume? întrebă ea încet.

– Nu poți să vii la Gunter și să nu guști din faimoasele lor înghețate și prăjiturele, spuse Harry pe neașteptate. Dă-mi voie să merg să îți aleg câteva, precum și o farfurie de șerbet de alune coapte. Știu cât de mult îți plac alunele.

Se ridică și se duse – sau mai degrabă fugi – la vitrina bogat decorată din fața ceainăriei.

– Presupun că dumneata ai habar care e vestea cea mare a lui Harry, domnule, îi spuse Eliza lui Brighton.

Gura lui se curbă într-un zâmbet la auzul acestei sugestii.

– Așa e, Lady Brentford. Dar să nu stricăm din grabă plăcerea acestei după-amiezi.

– A trecut multă vreme de când nu am mai asociat cuvântul „plăcere" cu numele lui Harry, spuse ea.

Spre deosebire de fratele ei, Brighton nu se temu să o privească în ochi.

– Poate că asta urmează să se schimbe în curând.

O tresărire de neliniște făcu să i se accelereze respirația.

– Nu văd cum.

Harry se întoarse cu o farfurie de tarte cu lămâie și un pahar mare plin cu șerbet ticsit de nuci.

– Având în vedere că e o după-amiază superbă, ce-ar fi să facem o plimbare prin scuar până îți mănânci bunătățile, spuse Brighton cu finețe luând două linguri și arătând spre fereastra mare de la intrare. După cum vezi, e o practică foarte populară.

Eliza se ridică fără un cuvânt. Oricât i-ar fi displăcut că fusese manipulată să accepte propunerea, dacă ar fi protestat nu ar fi reușit decât să provoace o scenă jenantă. Ieșind, traversă în grabă strada largă și intră în grădina din mijloc înainte de a se întoarce să îl înfrunte pe Harry și prietenul acestuia. Spre consternarea ei, văzu că doar Brighton o urmase.

– Dă-mi voie. Îi oferi brațul și începu să se plimbe, nelăsându-i Elizei altă opțiune decât să își pună mâna pe mâneca lui. Chiar ar trebui să guști din desertul acesta înainte să se topească, Lady Brentford.

Ea acceptă dulcele.

– Sunt sigură că e delicios. Însă în momentul de față nu sunt dispusă să înghit dulcegării. Harry mi-a poruncit să vin aici la Londra, ceea ce a presupus un deranj și o cheltuială considerabilă pentru gospodăria lui, dă-mi voie să-ți spun. Iar acum stă ascuns în spatele unei farfurii de tarte cu lămâie, în timp ce te trimite pe dumneata să mă scoți la plimbare și să mă îndopi cu dulciuri.

Paharul era rece în mâna ei înmănușată, iar când coborî privirea spre desertul cremos nu se putu abține să nu se gândească la crema de ou caldă.

Înghițind un nod, Eliza inspiră scurt pentru a-și calma emoțiile și continuă:

– Presupun că ai să-mi spui de ce.

– Ai o limbă ascuțită, Lady Brentford, îi spuse Brighton pe un ton vag batjocoritor. Poate ți-ar prinde bine să te cenzurezi puțin mai mult în a-ți exprima opiniile. Asta te-ar face mai atrăgătoare.

– Vrei să presar zahăr pe sentimentele mele ca acestea să poată alimenta orgoliul unui gentleman? Eliza încercă să își țină în frâu mânia ce stătea să izbucnească. Mulțumesc, dar cum nici că-mi pasă să câștig aprecierea sexului opus, am luxul de a spune ce gândesc.

El râse scurt.

– Într-adevăr vorbești fără ocolișuri. Arcui o sprânceană. Deci nu dorești să te recăsătorești?

– Nu, răspunse ea sec. În mod cert nu îmi doresc asta.

Continuând să zâmbească, Brighton coti pe una dintre aleile pietruite și continuă plimbarea la același pas relaxat. În loc să se simtă ofensat de obrăznicia ei fățișă, o trase puțin mai aproape.

Ea se crispă, regretând faptul că cineva care i-ar fi privit din depărtare ar fi putut să creadă că între ei exista o oarecare intimitate.

– Mare păcat că așa simți, având în vedere că eu speram să accepți să devii soția mea.

Eliza se poticni și ar fi scăpat șerbetul dacă nu ar fi prins-o el de mână, ținând-o în echilibru.

– Ai grijă.

Se aplecă și linse pata mică de șerbet care sărise pe încheietura ei.

Din partea lui, gestul se dovedi vag scârbos. Încercă să se îndepărteze, dar strânsoarea lui era surprinzător de puternică.

– Îți sugerez să nu faci o scenă, o avertiză el. Nu ar da bine pentru nici unul dintre noi.

Eliza încremeni.

– Asta e un fel de glumă, Lord Brighton? Un rămășag pus în cartea de pariuri a clubului White și în care ar trebui să-ți fac jocul?

– Te asigur că vorbesc cât se poate de serios.

– Dar *de ce?* Eliza se simți gâtuită. Nu, stai, nu e nevoie să îmi răspunzi la asta. Motivul nu contează pentru că, indiferent care ar fi, răspunsul meu e nu.

Brighton o privi cu ochi opaci, lipsiți de emoție.

– Unii bărbați s-ar putea simți ofensați de un astfel de răspuns.

– Dar e absurd, protestă Eliza. Aproape nu ne cunoaștem deloc și... nu văd să avem ceva în comun. Nu există nici un motiv imaginabil pentru o căsătorie între noi. Așa că, te rog, oricare ar fi jocul dumitale, hai să îi punem capăt. Nu am nici cea mai vagă intenție de a-ți accepta cererea în căsătorie. Inspiră lacom. Iar ăsta e răspunsul meu final.

– Ai terminat să îți exprimi sentimentele? întrebă el încet.

Ea dădu din cap, nesimțindu-se în stare să mai adauge ceva.

– Excelent.

Brighton o trase la umbra unui tei. Umbrele lungi proiectate de frunze accentuau unghiurile tăioase ale chipului lui și urmele de desfrânare din jurul gurii lui cu buze pline.

– Excelent, repetă el. Acum e rândul meu să fiu franc, Lady Brentford. După cum știi, fratele tău a adoptat o mulțime de obiceiuri depravate aici în oraș și s-a vârât adânc în bucluc cu banii. Are datorii imense, în special către mine. Brighton o lăsă să reflecteze o clipă la aceste cuvinte înainte de a continua: Sunt dispus să îi iert împrumuturile și datoriile acumulate din jocuri de noroc. Însă doar dacă accepți să devii soția mea.

Eliza avu brusc impresia că picioarele îi deveniseră de gelatină. Teama i se strecură în brațe și picioare și, pentru a nu-și lăsa mâna să tremure, strânse paharul cu atâta forță încât se temu să nu îl spargă.

– Nu... nu înțeleg. Nu are nici o logică. De ce m-ai vrea tocmai pe mine, dintre atâtea femei? Nu sunt o frumusețe năucitoare, nu sunt o moștenitoare bogată.

– Nu, dar ești o artistă deosebit de talentată.

Observându-l pe Cameron așteptând lângă poarta de est a scuarului, Gryff se strecură printre două trăsuri și traversă în grabă strada acoperită cu piatră de pavaj.

– Ai avut probleme? îl întrebă prietenul său, ridicându-se din poziția relaxată în care stătuse, sprijinit de gardul de fier forjat.

– Poate ar trebui să-ți devin partener la fărădelegi, bombăni el, urmându-l pe Cameron în grădină. Par să am talent la înșelăciuni mincinoase.

– Te pricepi să obții favoruri prin seducție, consimți Cameron. Dar în ceea ce privește aspectele mai întunecate... În loc să termine fraza se mulțumi să ridice enigmatic din umeri. Câte exemplare ai reușit să obții?

– O jumătate de duzină, fiindcă doar atâtea avea Watkins. Îi dădu micul portofoliu de picturi. Drace, ai grijă să nu le pierzi.

– Voi fi extrem de atent. Păstrându-și privirea ațintită în față, prietenul lui ocoli fântâna centrală și se retrase pe una dintre aleile

laterale cufundate în umbră. Nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să descopăr că m-am înșelat în bănuielile mele.

– Dar nu crezi asta, spuse Gryff după ce făcură câțiva pași în tăcere.

– Nu, nu cred.

Doi câini mops mârâiră și dădură să muște din cizma lui Gryff când piciorul acestuia lovi pietrișul, făcând să sară câteva pietricele.

– Scuze, își ceru el iertare de la stăpâna furioasă, care mormăi și ea ceva.

– Hm! Voi tinerii sunteți mereu *atât* de grăbiți. Împunse cu bastonul tufele de pe margini. Ar trebui să înveți să te oprești și să miroși trandafirii.

„Măcar dacă printre aceștia s-ar fi numărat și spânz de iarnă, care însemnau „«calmează-mi neliniștea»".

Gryff trase adânc aer în piept, dar așteptă până se îndepărtară suficient cât să nu fie auziți înainte de a spune:

– Când vei avea ocazia să compari lucrările și să ajungi la o concluzie, Cam?

– Greu de spus. Persoana mea de contact e uneori cam dificil de găsit. Iau legătura cu tine imediat ce pot. Prietenul lui se opri la o bifurcație de alei. Între timp... Cameron ezită, lăsându-și privirea să alunece peste curba tufelor atent tunse de la capătul îndepărtat al grădinii. Eu aș evita să interacționez cu Leete și cu acoliții lui, dacă aș fi în locul tău. Nu ai nimic de câștigat în afară de riscul unei reputații pătate dacă te asociezi cu de-alde Brighton.

Gryff urmări privirea prietenului său până la un pâlc de copaci care își proiectau umbra peste alee, unde, pe jumătate ascunși de crengile joase, se afla un cuplu ce părea prins într-o discuție intimă. Când bărbatul ridică o mână pentru a da la o parte o buclă de pe obrazul femeii, Gryff lăsă să-i scape un șuierat grav.

– Să înțeleg că o recunoști pe însoțitoarea blondă a baronetului?

– Poate, replică Gryff, însă nu îi dădu detalii.

Cameron studie gânditor desenul viu de lumini și umbre preț de încă o clipă sau două înainte de a-și abate privirea.

– Eu o iau spre est, deci aici mă despart de tine.

Gryff dădu din cap cu un aer absent, cu atenția în continuare concentrată asupra jocului de umbre. Vocea lui Cameron păli până dispăru complet, la fel și zăngănitul roților de trăsură și chelălăitul câinilor. Nu mai auzi decât vuietul bizar din urechi.

Își strânse pumnul, chinuindu-se să își țină în frâu impulsul de a înșfăca mâna lui Brighton și a o smulge de pe fața Elizei.

Stăpânindu-și izbucnirea de mânie, se răsuci pe călcâie și porni pe aleea ce înconjura grădina. Fusese hotărât să se întoarcă acasă să scrie, dar brusc i se păru mult mai tentant să se oprească pe la clubul lui pentru o porție din faimosul brandy franțuzesc ce se servea acolo.

De ce naiba nu îi spusese Lady Brentford că venea și ea în oraș?

De-abia apucase întrebarea să i se formeze în minte că o și alungă cu o grimasă tristă. Nu avea nici un drept să se simtă gelos. Micile lor momente nebunești de intimitate nu fuseseră nimic mai mult de atât – episoade minunat de fericite în care își pierduseră temporar mințile. Dacă ar fi insistat să continue relația nu ar fi făcut decât să și-o caute cu lumânarea.

– Belele, murmură el în barbă.

Încruntându-se, două doamne în vârstă îl ocoliră pe departe.

– Belele, repetă Gryff, sperând că dacă rostea avertizarea suficient de tare avea să fie mai eficientă decât mustrarea spusă în minte.

Înăbușindu-și impulsul de a arunca din nou o privire spre copaci, își continuă drumul.

– O artistă talentată? Eliza fu complet năucită de cuvintele lui Brighton. Nu-mi pot imagina de ce ar conta asta pentru dumneata. Am impresia că preferi să te ocupi de activități mult mai lumești decât contemplarea în tăcere a unor desene sau acuarele, domnule.

– Ai dreptate, Lady Brentford. Îmi plac activitățile din care câștig bani. De preferat, mulți bani. O privi răbdător. Iar tu mă vei ajuta să obțin un profit generos cu o investiție delicios de mică.

– Ești beat? întrebă ea. Sau pur și simplu ți-ai pierdut mințile?

– Nici una, nici alta, replică Brighton, rânjetul batjocoritor de pe chipul lui începând să pălească. Gata cu flecăreala, Lady Brentford. Să discutăm treburi concrete.

Ea aşteptă.

– Ascultă-mă şi fii foarte atentă. Fratele tău îmi datorează o avere şi te-a oferit pe tine drept răscumpărare. Ai dreptate, nu găsesc nimic atrăgător în silueta ta deşirată sau firea de scorpie. Pe de altă parte... Buzele i se schimonosiră într-un zâmbet disprețuitor. Nu am nevoie de o soție pentru plăcerile trupești.

Eliza păstră o tăcere stoică, încercând din răsputeri să nu îi arate că o înspăimânta.

Brighton păru uşor dezamăgit de lipsa ei de reacție. Tonul îi deveni mai aspru:

– Fă ceea ce ți se cere şi am să te las în pace să te retragi la țară odată ce obțin un plod sau doi de la tine.

Pielea Elizei se încreți de scârbă la acest gând.

– Şi ce anume vrei să fac? întrebă ea încet.

– Ceva foarte simplu pentru o doamnă cu talentele tale extraordinare. Îi făcea plăcere să o chinuie. Răutatea intensificase culoarea ochilor lui, adăugând o scânteiere vag roşcată nuanței de maro-deschis. Tot ce-ai de făcut e să copiezi câteva picturi vechi şi plicticoase reprezentând flori şi gângănii.

– Refuz. Eliza pricepu imediat la ce se referea. Refuz să fiu complice la planurile tale.

– O, eu totuşi cred că o vei face.

– Falsificarea de tablouri e o fărădelege. Nu am de gând să ajung la închisoare.

– Atunci eu m-aş gândi de două ori înainte să îmi fac un dușman în persoana mea, Lady Brentford. Vezi tu, prima ta tentativă a ajuns deja pe piață.

– Imposibil! şopti Eliza.

Apoi îşi muşcă încheieturile degetelor acoperite de mânuşă când îşi aminti o pictură cu titlul de exercițiu realizată cu mult timp în urmă...

– Exact, spuse Brighton plesnind de satisfacție. O copie minunată a unei picturi botanice semnată Maria Sibylla Merian, realizată cu atâta măiestrie încât i-a păcălit chiar şi pe experți.

– Dar am făcut-o ca exercițiu de *învățare*, protestă ea. Copierea e o practică de când lumea în artă. Are rolul de a învăța un artist despre tehnică şi stil pictural.

Râsul lui o tăie ca o lamă de ras.

– Poate că magistrații vor aprecia o lecție de istoria artelor. Dar mă cam îndoiesc.

Dumnezeule! Pentru o clipă Eliza fu năucită de şoc. Fusese o greşeală să îl ignore pe baronet şi tentativele lui siropoase de a o fermeca, considerându-l pur şi simplu un pierde-vară dezagreabil. Aparent, îi subestimase capacitatea de a pune la cale intrigi viclene.

– După cum ziceam, gândeşte-te la asta, Lady Brentford. Dacă mă refuzi, fratele tău va sfârşi în închisoarea pentru datornici, iar tu.... ei bine, în cel mai bun caz te vei trezi în sărăcie lucie, cu numele familiei tale târât în noroi. Dar e mult mai probabil să ajungi la închisoarea Newgate.

– Iar dacă accept voi fi prizonieră într-o căsnicie în care voi fi forțată să fac fărădelegi, fără a avea cel mai mic control asupra propriei mele persoane sau a propriilor mei bani.

El îi rânji malefic.

– Alege răul mai mic.

O prinsese între ciocan şi nicovală, şi oricum ar fi încercat să o scalde, părea că cele două bucăți de fier aveau să o zdrobească fără milă.

„Nu, nu am să mă las înfrântă", îşi promise Eliza, deşi când întâlni privirea lui Brighton îi fu greu să nu permită hotărârii să slăbească.

Înăbuşindu-şi un val de panică, se forță să se concentreze.

– Cât... cât îți datorează Harry?

Întrebarea păru să îl ia prin surprindere. Sprâncenele i se împreunară într-o expresie încruntată când mârâi:

– De ce întrebi?

Expresia lui circumspectă o încurajă să insiste.

– Cât? repetă ea, puțin mai apăsat.

Brighton ezită, apoi numi o cifră care aproape o făcu să leşine.

„Stai calmă, stai calmă." Eliza se forță să gândească.

– E o sumă foarte mare de recuperat prin vânzarea de falsuri. Nu-mi închipui că ți-ai asuma riscul de a scoate la vânzare copia

realizată de mine apelând la o casă de licitații legitimă, așa că sunt curioasă – unde îți cauți cumpărător?

– Nu văd cu ce te-ar privi o astfel de informație, răspunse el lent.

– Chiar din contră, domnule. Îmi ceri să accept un contract de afaceri pe toată viața, așa că am dreptul să știu dacă are sau nu șanse de a fi profitabil. Ultimii câțiva ani în care avusese de-a face cu Harry o învățaseră să facă pe curajoasa. Nu sunt nici pe departe la fel de proastă ca fratele meu. Dacă este să ajung sub papucul tău, vreau o oarecare garanție că mă voi alege cu ceva la schimb.

El își îngustă ochii într-o expresie calculată.

– S-ar putea să te dovedești chiar mai folositoare decât am crezut. Prea bine, nu văd nimic rău în a-ți satisface curiozitatea. Își recăpătase aroganța. Pictura e în momentul de față scoasă la vânzare într-un cuib de pungași de aici, din Londra.

Eliza își aduse aminte că îl auzise întâmplător pe Harry când acesta discutase cu prietenii lui despre o serie de tâlhării comise în Mayfair.

– Adică un loc aflat în grija unei persoane lipsite de scrupule, care vinde bunuri furate pe care le primește de la tâlhari.

– Un magazin privat, confirmă Brighton cu un rânjet. Deschis doar unei clientele atent selectate.

– Înțeleg. În minte începuse să i se formeze o idee – chiar dacă una vădit nebunească. Însă situația critică nu putea fi rezolvată prin mijloace convenționale. Coborând genele, învârti linguriță în înghețata acum topită. Te rog, domnule, e foarte mult de judecat. Am... am nevoie de puțin timp să reflectez.

– N-ai decât. Dar ține minte că nu ai decât o singură opțiune care te va salva și pe tine, și pe fratele tău de ruină.

– Harry știe de oferta ta? îl întrebă ea.

– Firește. Și și-a acordat cu mult entuziasm binecuvântarea.

Eliza nici nu se așteptase la altceva, dar tot fu rănită. Având grijă să nu lase ca durerea din sufletul ei să i se reflecte și în voce, spuse:

– Dacă nu mai avem nimic altceva de discutat, doresc să mă întorc la ceainărie.

Baronetul se înclină spre ea când Eliza îi acceptă brațul.

– Zâmbește, Lady Brentford. N-ai vrea ca oamenii să creadă că nu suntem un cuplu fericit, așa-i?

Un grup mic de petunii mov-deschis îi atrase atenția lui Gryff. Blesteme! Natura părea să îi trimită mesaje confuze în privința lui Lady Brentford, își spuse el. Florile spuneau „prezența ta mă alină", în timp ce creierul îi comunica trupului exact mesajul opus. Încercă să alunge senzația bizară de furnicături de pe piele lărgindu-și nodul de la lavalieră. Praful și nisipul strânse de pe drum începuseră să îl jeneze și, cu cât se întorcea mai repede acasă la o baie și haine curate, cu atât mai bine.

Văzând că Eliza și însoțitorul ei plecaseră de la umbră, Gryff coti pe o alee paralelă și își moderă pasul.

– Nu o spionez, bombăni el încet. Doar observ.

Și nu prea îi plăcea ceea ce vedea.

Fața ei arăta ca o mască de marmură, o bucată de piatră palidă și fără viață, în afară de două pete fierbinți de culoare pictate pe pomeții înalți. În pofida luminii soarelui, ochii îi erau stinși, reflectând o scânteiere tăioasă din care lipsea orice urmă de foc interior.

O cunoștea deja suficient de bine cât să își dea seama că ceva era în neregulă.

Privirea lui alunecă spre Brighton, care, prin contrast, părea deosebit de satisfăcut de ceea ce tocmai se petrecuse între el și doamnă.

Cei doi ieșiră din grădină și traversară înapoi la cafenea. Gryff se opri înainte de poartă și, sub pretextul că își consulta carnețelul de notițe, aruncă o privire piezișă printre barele de fier forjat. Câteva clipe mai târziu, atât Brighton, cât și Leete ieșiră rânjind din clădire și se îndepărtară în pas vioi, având exact aerul a doi școlari care tocmai se îndopaseră cu dulciuri.

Amintindu-și de noaptea când o cunoscuse pe Eliza și gluma ei cu jumătate de gură că și-ar fi dorit să îi dea fratelui ei câteva șuturi care să-i bage mințile în cap, Gryff fu tentat să îi urmeze și să le împartă câteva picioare în fund. Dar apoi clinchetul clopoțeilor de pe ușa ceainăriei îi atrase din nou atenția asupra intrării bogat decorate și o văzu pe Eliza plecând, însoțită de o servitoare tânără.

„Las-o în pace." Pe toți dracii, avea și așa destule probleme și fără a-și mai căuta altele.

– Da, dar un gentleman nu îi întoarce spatele unei domnițe la ananghie.

Odată ce termină de bombănit, buzele lui se ridicară într-un zâmbet. Iar a o salva *anume* pe această domniță începuse să cam devină un obicei.

Strecurându-se pe poartă, Gryff se grăbi să și ajungă din urmă ținta.

– Lady Brentford! Ce surpriză să te întâlnesc! Își duse mâna la borul pălăriei. Nu știam că intenționezi să vii în oraș.

Salutul lui îi atrase o privire piezișă. Nu îi văzu decât pentru o clipă genele cufundate în umbră, apoi privirea ei se întoarse imediat și se ațintă din nou în față. Graba ei lipsită de eleganță făcea ca fundele bonetei să îi fâlfâie pe obraz, ascunzându-i și mai mult profilul.

– De ce ai fi știut? răspunse ea cu răceală. Nu obișnuiesc să îmi discut planurile personale cu străinii, domnule.

Gryff îi aruncă o privire tăioasă servitoarei, care înțelese imediat să rămână în urmă la o distanță discretă.

– Sper sincer că nu suntem doar doi străini, Lady Brentford, murmură el, sperând să îi îmblânzească puțin poziția semeață a bărbiei.

Cuvintele lui nu stârniră nici măcar o umbră de zâmbet. În schimb, expresia de pe chipul ei deveni și mai aspră și lungi pasul, chiar dacă șchiopăta puțin.

– O, și ce anume suntem, Lord Haddan?

Vizita la ceainăria Gunter părea să îi fi lăsat un gust amar.

Fără a-i lăsa răgaz să răspundă, Eliza continuă pe nerăsuflate:

– Din câte văd eu, bărbații obișnuiesc să vadă într-o femeie doar o alta dintre nenumăratele lor jucării, având rolul de a fi folosită până se strică sau până nu mai e amuzantă.

Botina îi scrâșni pe trotuar când vagul șchiopătat o făcu să se împiedice într-o ridicătură din pavajul neregulat. Gryff întinse o mână să o prindă, dar ea se dădu în spate cu un gest smucit, ca el să nu o poată ajunge.

Pasul greșit păru să îi încingă și mai tare mânia.

– O jucărie poate fi pur și simplu aruncată, cumpărând o alta nouă care să-i ia locul.

Leete probabil făcuse ceva care o călcase rău de tot pe bătături.

– L-am văzut pe fratele tău plecând de la Gunter, spuse el. Înțeleg că a făcut ceva ce te-a supărat.

Ea merse mai departe.

Gândul că poate baronetul intervenise în încercarea de a o alina nu reuși cu nimic să îi îmbunătățească dispoziția.

– Poate că nu e nicidecum treaba mea, dar ți-aș recomanda să nu cauți alinare la Sir Brighton. Reputația lui e de așa natură încât nu ar trebui să stârnească prea multă încredere din partea unei doamne.

În timp ce rosti aceste cuvinte, Gryff deveni stânjenitor de conștient de ironia cuprinsă în ele.

Eliza nu i le aruncă în față. Se mulțumi să răspundă:

– Ai dreptate, domnule. Chiar nu e nicidecum treaba ta.

Gryff refuză să se lase dat la o parte.

– Lady Brentford, ești în mod evident tulburată. Pot să te ajut cu ceva?

Satinul fâlfâi zgomotos în bătaia brizei, fundele încâlcindu-se între ele și trăgându-i boneta într-o poziție ușor piezișă. Ea expiră zgomotos, îndepărtându-le din fața buzelor ei strânse.

– Iartă-mă dacă am părut dezagreabilă, Lord Haddan, răspunse ea după o clipă. Apreciez grija ta, dar e o problemă privată de familie.

Nu prea avea ce replică să îi mai dea la așa ceva, în afară de a-și înclina politicos capul.

– Eu sunt cel care ar trebui să-și ceară scuze. Nu am vrut să te mâhnesc și mai tare.

– Nu tu ești de vină.

Își punctă răspunsul cu o ridicare nonșalantă din umeri, dar când trecu pentru o clipă prin lumina soarelui, Gryff surprinse o scânteiere fulgerătoare de umezeală atârnându-i pe gene.

Străduindu-se să nu se încrunte, Gryff se prefăcu a nu observa. Ridicând privirea spre cornișele sculptate și zidăria cu mortar a clădirii din fața lor, își petrecu următorii câțiva pași bătându-l în gând pe fratele ei pentru că o supărase. Eliza părea învăluită

într-un aer sumbru ce îi înăbușise până la ultima scânteie focul viu al spiritului ei.

Și ce era cu Brighton? În mod cert, o parte din vină îi revenea acestuia, căci, indiferent ce i-ar fi spus lui Lady Brentford, nu îi adusese alinare. Gryff se gândi la mâinile ei încleștate în jurul paharului în care se topea șerbetul și își aminti brusc comentariul lui Cameron cum că baronetul era un ticălos cu acte în regulă.

Scrupulele de gentleman îi impuneau să onoreze rugămintea doamnei de a-i respecta intimitatea. Dar baronetul nu cădea sub incidența unui cod similar. Fu suficient să privească încă o dată pasul apăsat al Elizei și spatele împietrit ca Gryff să se hotărască.

Brighton trebuia cercetat mai îndeaproape.

– Eu o iau pe aici, Lord Haddan. Eliza se opri doar cât să îi permită servitoarei să o ajungă din urmă. Așa că îmi voi lua rămas-bun de la tine.

– Mai rămâi mult în oraș? întrebă el politicos. Dacă da, poate că tu și prietenii tăi ați dori să veniți la teatru?

– Nu, mi-am terminat treburile aici, spuse ea brusc. Intenționez să mă întorc acasă mâine.

– Ah. Altă dată, atunci.

– Da, altă dată. Se răsuci pe călcâie, fustele ei de culoare închisă fâlfâindu-i ca niște nori de furtună în jurul picioarelor. Adio, domnule.

Reverberând de pe pietrele din jurul lor, cuvintele căpătară un ecou de finalitate.

Gryff o urmări din priviri până când cele două siluete se pierdură în umbrele piezișe.

– Adio, repetă el. Însă doar deocamdată.

Capitolul 15

În întunericul înecat în ceață al orei târzii din noapte, planul ei părea chiar mai absurd decât păruse în lumina zilei. Eliza zăbovi în fața ferestrei, desenând ceva la întâmplare pe sticla aburită.

Măcar de ar fi putut vedea o sclipire cât de mică de lumină prin lințoliul de fum de cărbune ce plutea peste acoperișurile Londrei. O stea care să o ajute să își găsească drumul.

Ticăitul ceasului de pe polița căminului nu o încurajă prea mult. Amplificat de tăcerea nocturnă din dormitorul de oaspeți, sunetul căpătă un ritm plângăreț. *In-util. In-util.*

– Poate că e inutil, șopti ea. Dar trebuie să încerc.

Ridică lumânarea pâlpâitoare și desenă cu grijă cifra 2 prin aburul argintiu care se formase din nou pe sticlă. Planul ei era alcătuit din două părți. Mai întâi trebuia să strângă suficienți bani pentru a-i plăti datoriile lui Brighton. Apoi trebuia să descopere unde se afla pictura incriminatoare și să reușească să o recupereze cumva.

– O, dacă tot fac asta, ce-ar fi să și invoc un duh cu turban care să mă încoroneze Regina din Saba și să mă ducă pe sus pe un tărâm de lapte și miere?

Preț de o clipă prelungă, se lăsă învăluită de imaginea unui erou magic ca într-un rotocol de fum dulce parfumat. Acesta avea păr lung și întunecat, ochi verzi și un râs muzical care îi făcea inima să îi danseze între coaste...

Eliza alungă gândul cu un râs lipsit de veselie. A spera că Haddan avea să se repeadă să o salveze era la fel de nerealist ca a visa la lămpi magice. Faptul că, în ciuda rațiunii și în ciuda întregii ei hotărâri, își lăsase emoțiile, precum și propriul trup să cedeze în fața farmecelor lui, nu făcea decât să o avertizeze și mai vârtos că era o distracție periculoasă pentru ea.

– Nu-mi pot permite visuri copilărești, șopti ea. Nu când pentru a înfrunta realitatea am nevoie de întreaga mea forță.

Dificultățile care o așteptau erau înspăimântătoare, ceea ce era puțin spus.

Economiile ei strânse cu greu ar fi acoperit poate jumătate dintre datoriile lui Harry. Cât despre cealaltă jumătate... Lumina reflectată surprinse zâmbetul mâhnit de pe buzele ei. „Presupun că aș putea să realizez alte falsuri și să le vând singură", își spuse ea cu voce tare, desenând o altă mâzgălitură pe sticlă. „Cel puțin aș profita de pe urma fărădelegilor mele și mi-aș păstra controlul asupra propriului destin."

Din păcate, cunoștințele ei practice despre desfășurarea de activități ilicite erau ridicol de modeste.

– Bani, murmură ea, concentrându-se pe problema din fața ei mai degrabă decât pe dorul fără nume care îi flutura în piept. Nu sunt multe moduri prin care o femeie poate să câștige câțiva bănuți...

Flacăra tremură sub răsuflarea ei șuierată când se gândi brusc la cineva care ar fi fost poate dispus să îi ofere un sfat.

În fond, bătălia nu avea să fie câștigată de cei slabi de înger.

Gryff se plimba pe marginea cu franjuri de mătase a covorului turcesc, picioarele lui încălțate în papuci stârnind o șoaptă fină, sinuoasă. Abandonat în umbră, scaunul gol de la masa de scris îl întâmpină cu un reproș mut când trecu din nou pe lângă el. El îi aruncă o privire vinovată și continuă să se învârtă în cerc, prea agitat pentru a sta jos cu penițele și hârtiile sale.

La naiba. Știa că ar fi trebuit să fie obsedat de textele lui, nu de o văduvă din provincie ale cărei probleme nu îl priveau cu nimic. Ea nu voia ca el să intervină și i-o spusese cât se poate de limpede.

Și totuși, ochii ei îi transmiseseră un mesaj cu mult mai ambiguu.

Furia ei nu reușise să ascundă complet tresărirea de dor, ca și cum, pentru o clipă, fusese tentată să își pună încrederea în el.

– *La naiba.* Din obișnuință, pașii îl purtară spre bufet, unde își turnă un pahar mare de brandy. Cu multe luni în urmă, soluția pentru orice dilemă dificilă fusese la îndemână – nu avea altceva de făcut decât să își bea mințile consumând mai multe sticle de alcool tare. E mult mai ușor să fii derbedeu decât bărbat cu coloană vertebrală, bombăni el, închinând un toast trist spre bustul de marmură a lui Socrate așezat deasupra dulapului de manuscrise.

Sprijinindu-și un șold pe colțul biroului, plimbă paharul între palme. Culoarea lichidului, trecând de la bronz-închis la auriu de chihlimbar în lumina felinarului de argint, îi aminti de buclele rebele ale lui Lady Brentford, dansând libere în aerul proaspăt și însorit de la țară. Un spirit îndrăzneț și luminos nu ar fi trebuit să fie stins sub umbre întunecate. Acestea atârnaseră sub ochii ei ca niște vânătăi.

Privirea lui se mută asupra acuarelei în ramă de aur semnată Redouté, care era sprijinită de dulapul de colecție. Era încă pe jumătate împachetată, dezvăluind doar un fragment minuscul din trandafir.

– Ai să-mi oferi vreun sfat în situația dată? mârâi el. Un trandafir ar trebui să simtă o anumită afinitate față de o domniță aflată în bucluc.

Frunzele continuară să zacă moi și fără viață.

Un oftat – sau să fi fost un mârâit – îi scăpă de pe buze. După o clipă de reflecție întunecată, puse paharul jos și optă pentru cerneală în loc de brandy.

Inspirat de amintirea reacțiilor ei neinhibate față de peisajul de la Leete Abbey, începu să scrie, cuvintele revărsându-i-se grăbite și furioase. Timp de aproape o oră singurele sunete din bibliotecă fură scârțâitul rapid al vârfului de peniță și șuieratul vag al cărbunilor incandescenți, transformându-se încet în tăciuni întunecați în vatră. Când, într-un sfârșit, puse jos penița și își împinse scaunul în spate, teancul asimetric de hârtii de pe biroul lui conținea un eseu finalizat.

– Ea e Muza mea, murmură el, trecându-și încet ochii peste paginile mâzgălite. Precum Linden, Lady Brentford mă ajută să văd lucruri care altfel mi-ar scăpa.

Acest eseu era cel mai bun pe care îl scrisese vreodată, tonul în același timp liric și pragmatic. Îl mâhnea faptul că din vocea ei dispăruse râsul, iar el se simțea neputincios în a o ajuta cumva.

– Ce te-a apucat să stai ascuns ca un călugăr făcându-și penitența în chilia sa? Cameron aprinse sfeșnicul de lângă ușă, în care se afla o singură lumânare conică. Pe toți zeii, nu ți se pare deprimant să stai aici în întuneric aproape deplin?

– Sunt cufundat în gânduri negre, îi aruncă Gryff în replică. Deci atmosfera e potrivită.

– Oh? Prietenul lui ridică o sprânceană. Legate de ce anume? Linden?

– Și de o doamnă.

– Ah, ar fi trebuit să ghicesc că va fi vorba și de o femeie. Cameron se apropie de șemineu și își sprijini o cizmă de grătarul de alamă. Cea pe care o priveai în fața ceainăriei Gunter? Cu o privire,

dacă îmi dai voie să adaug, care ar fi topit o găleată de ciocolată înghețată?

– Nu pot să îți explic. Parcă m-am tâmpit, recunoscu Gryff. Sunt topit precum un băiețandru.

– Tu, care ai rezistat farmecelor tuturor frumoaselor și seducătoarelor din oraș? Prietenul lui păru amuzat. Înțeleg că doamna din Grosvenor Square era sora lui Leete – cea cu care ai avut acea aventură delicioasă.

Un mârâit îl avertiză pe Cameron că orice aluzie obraznică ar fi fost prost primită.

– Da, era Lady Brentford, adăugă Gryff. Și mă tem că s-ar putea să aibă probleme.

– Având în vedere că fratele ei e Leete, nu mă îndoiesc.

– Las-o baltă cu glumele. Ăsta nu e un subiect de luat în râs, se răsti el. Când și-l aminti pe Leete râzând cot la cot cu baronetul simți nevoia să întrebe: Ce știi despre Brighton?

– Nu prea multe, în afară de faptul că el și vărul lui sunt considerați indivizi foarte dezagreabili de câteva dintre cunoștințele mele.

– De ce?

Cameron se mulțumi să ridice in umeri.

– Nu am întrebat niciodată. Dar pot să fac niște cercetări, dacă dorești.

– Mulțumesc, asta m-ar ajuta, replică Gryff. Strângându-și buzele gânditor, bătu cu degetele în birou. Că tot veni vorba de Linden, ai mai aflat ceva?

– Prietenul meu s-a retras pentru scurtă vreme în provincie. Dar am o altă idee despre cum să obțin informații, spuse Cameron.

– Cred că aș prefera să nu știu despre ce e vorba, spuse Gryff.

– Cred că ai dreptate, glumi prietenul lui.

Imediat ce râsul grosolan se stinse, Gryff își ațintì posac privirea asupra cărbunilor care de-abia mai scânteiau.

– Mă simt atât de al naibii de inutil. Nu pot să fac nimic în afară de a sta aici și a aștepta ca tu să acționezi?

– *Chiar* ești într-o dispoziție bizară. Cameron se apropie de masa de scris și privi paharul de brandy. Văzând că era neatins, îl ridică la buze. Pot?

Gryff dădu scurt din cap.

– Pot să-ți mai pun o întrebare? Fără a aștepta un răspuns, Cameron continuă: De ce îți pasă atât de tare de Lady Brentford și de problemele ei?

Gryff nu prea știa cum să își exprime sentimentele.

– Ei bine, ar fi cazul să mă apuc de treabă, spuse prietenul lui după ce goli paharul dintr-o singură înghițitură rapidă. În mod cert ești o companie mai plăcută când nu ești cu fundul în sus.

– Apreciez grija ta înduioșătoare față de starea mea de spirit, spuse Gryff posac. Apropo, există vreun motiv pentru care ai trecut totuși pe la mine?

– S-a întâmplat să fiu prin zonă și am văzut lumină la fereastra bibliotecii, răspunse Cameron vag.

– Pentru a vedea biblioteca ar fi trebuit să fii în trecere pe una dintre aleile din spate.

Prietenul lui se mulțumi să zâmbească.

– Am să trec din nou pe la tine imediat ce am vreo informație să îți împărtășesc.

– Cu fundul în sus, bombăni Gryff, când ușa se închise cu un țăcănit.

Poate era din cauză că ochii minții îl torturau cu scânteierea unui safir pur, a cărui strălucire fusese pătată de umbra bărbaților...

Bărbați. Brusc se ridică mai drept în scaun. Cumva comentariul sarcastic al lui Lady Brentford despre bărbați și jucăriile lor se referise și la *el*, nu doar la fratele ei? La momentul respectiv fusese prea preocupat de chipul ei mâhnit pentru a fi atent la cuvintele ei. Dar acum, în profunzimea întunecată și tăcută a nopții, nefiind distras de nimic altceva în afară de propriile lui gânduri introspective, afirmația ei se întoarse să îl bântuie.

– O, doar nu își închipuie că *eu* o privesc ca pe un simplu obiect de amuzament.

În replică, tăcerea apăsătoare din încăpere păru să devină mai pronunțată.

Gryff făcu un efort să își amintească întâlnirile dintre ei. Și de fiecare dată nu putea nega că se purtase precum un animal nestăpânit, atingând-o, atâtând-o, iscodind-o – totul strict pentru plăcerea lui.

Nu, nu strict pentru plăcerea lui, se corectă el. Păruse să se bucure și ea de momentele lor de intimitate.

Chiar și așa, în ciuda platitudinilor care l-ar fi putut scuza, se simți pentru o clipă copleșit de rușine.

Luându-și carnețelul de notițe, răsfoi încet paginile, recitind ceea ce mâzgălise în grabă despre comentariile ei din după-amiaza aceea.

– Trebuie să lămuresc anumite lucruri între noi, Lady Brentford, murmură el. Indiferent dacă vrei sau nu să o fac.

Eliza adăugă puțină apă pe paleta de amestecat și își udă cu grijă pensula.

– O urmă de siena arsă, murmură ea, trecând perii moi de samur peste un pătrat de pigment uscat, va mai atenua din luminozitatea albastrului ceruleuan...

Ajunsese înapoi la abație la puțin după prânz și, pentru moment, nu avea ce altceva să facă pentru a-și pune planul în aplicare. A doua zi intenționa să meargă până la Gussie pentru a-i cere să convoace un consiliu de război. Bătrâna ei guvernantă avea să fie nerăbdătoare să o ajute în bătălia împotriva lordului Brighton și a oribilului ultimatum al acestuia.

Cu mintea ei ageră, desigur, își spuse Eliza cu amărăciune, și nu cu trupul ei fragil.

Deși acum că se gândea mai bine și-o putea imagina pe Gussie încercând să reteze scârbavnicul mădular al baronetului cu foarfecile ei de grădină.

Imaginea o înveseli considerabil.

La fel și laviul care începea să se contureze pe coala groasă de hârtie pentru acuarelă. Pictura îi permitea să se refugieze din fața grijilor ei lumești, chiar dacă doar pentru scurtă vreme. Actul de a crea forme și texturi, de a amesteca tonuri și nuanțe, de a adăuga linii și detalii, îi oferea satisfacții supreme.

– Dându-se în spate, studie specimenul pe care îl culesese din grădina căsuței. Era un fir de căldărușă violet, al cărei mesaj era „intenționez să câștig". Poate că mai târziu am să îmi tai un buchet de crizanteme, îi spuse ea lui Elf, când pisica sări pe masa ei de lucru. Care înseamnă „abundență și bogăție".

Miau.

– Ai dreptate, căldărușa asta pare puțin ofilită. Mergem să culegem una proaspătă?

Miau.

– Ce plăcut e să mă aflu în compania unui mascul atât de agreabil, glumi ea, privind coada portocalie dispărând pe ușă. Harry și prietenii lui sunt niște bestii.

Cât despre Haddan Cerberul...

Își strânse cutia de vopsele, carnețelul de schițe și borcanul de apă, hotărând că ziua era mult prea frumoasă pentru a rămâne închisă în casă. În plus, Haddan o ducea cu gândul la soarele strecurându-se printre frunze ca o miere lichidă, la brize blânde ca un râs șoptit, la firuțe dansând pe notele de libertate ale triluri-lor de păsări.

În mod cert marchizul avea un farmec drăcesc, dar porecla de „cerber" nu prea i se potrivea bărbatului pe care ajunsese ea să îl cunoască. Haddan *al ei* nu era un prădător cu inima de piatră, nici un derbedeu rapace. Era amuzant, sensibil, milos și...

Drăguț. Astfel l-ar fi putut descrie pe scurt.

– E drăguț, spuse Eliza cu voce tare. Dar nu am să-l mai văd vreodată.

Trase adânc aer în piept și îl ținu acolo, așteptând o clipă ca durerea din inima ei să pălească.

– Pot să accept asta, murmură ea, punându-și jos lucrurile și apropiindu-se de straturile de flori. Forțându-se să uite oferta lui generoasă de a o ajuta, culese o frunză de stejar proaspăt căzută – care simboliza curajul – și și-o băgă în părul împletit și răsucit în coadă. Nu pot să mă bazez pe nimeni altcineva pentru a-mi purta bătăliile. Dacă e să îl înfrâng pe Brighton, trebuie să găsesc o cale de a o face singură.

Gryff smuci frâiele calului și îl făcu să se oprească lângă căsuța de piatră, unde descălecă, având grijă să nu zdrobească buchetul împachetat în hârtie din belșug. Fusese nevoit să facă mai multe opriri până să găsească zambile violet, care însemnau „iartă-mă, te rog" în limbajul florilor. Avea să adauge propriile înfloriturii la mesajul elementar – aruncă o privire spre stejarul înnegrit de vreme – dacă nu cumva Eliza avea să îi trântească ușa în față.

Lăsându-și calul să pască la umbra copacilor, se apropie de ușă și bătu încet.

Nu primi nici un răspuns.

Încruntându-se, Gryff așteptă câteva clipe, nefiind prea sigur ce să facă. Nevoind să o facă să se simtă stingherită la conac, hotărâse să îi facă o vizită discretă în ascunzătoarea ei, sperând să o găsească singură. Având în vedere ce avea să-i spună, o întâlnire între patru ochi ar fi fost ideală. *Doar ei doi.*

Dregându-și vocea pentru a se scutura de o senzație bizară de teamă, bătu in nou.

Tot nu se clinti nimic înăuntru.

– Pe toți dracii din iad, bombăni el. Probabil că ceva pui de drac conspiră împotriva mea...

Miau.

Că tot pomenise de drac. Ridicând privirea, Gryff văzu pisica făcută covrig deasupra porții cu arcadă.

– Bună, mă mai ții minte?

Pisica strâmbă din mustăți.

– Vai, mulțumesc pentru invitația amabilă, spuse el, încercând zăvorul de fier.

Acesta se deschise cu un clinchet răgușit.

Deschise poarta doar atât cât să se strecoare prin ea, apoi o închise în urma lui. Zidurile înalte, măcinate de vreme, acoperite cu licheni pământii și corzi de iederă verde cenușiu, nu lăsau să se ghicească nimic din ceea ce se ascundea dincolo de pietrele lor. Gryff se opri brusc și clipi în fața exploziei de texturi și culori, simțindu-se ușor ametit, ușor dezorientat. Din doar câțiva pași mici fusese transportat din plicticosul Oxfordshire într-o exotică grădină a plăcerilor de pe un tărâm necunoscut.

Impresia fu accentuată de vederea unei siluete feminine exaltate, învârtindu-se în cercuri pe iarba moale. Purta în păr o ghirlandă de frunze de stejar și margarete, iar buclele eliberate din agrafe i se revărsau pe umeri în valuri superbe de culoarea mierii. Capetele ondulate dansau pe spatele unei bluze țărănești albe, al cărei borangic diafan era brodat din abundență cu flori viu colorate.

Privirea lui alunecă mai jos, la pantalonii stacojii ce fluturau în vânt, strânși la glezne cu funde turcoaz, și la picioarele ei goale.

Ea probabil îl auzi când inspiră șuierat, căci se opri din fredonat și se răsuci pe călcâie.

– Ești remarcabilă în rol de vrăjitoare țigancă, Lady Brentford.

Gura ei se deschise și se închise de mai multe ori înainte să reușească să scoată vreun sunet.

– Am... Ești... Ci... cine naiba ți-a dat voie să îmi încalci intimitatea?

– Un pui de drac m-a poftit înăuntru, replică Gryff. Deși recunosc, se poate să fi interpretat eu greșit invitația.

Ea își mușcă buza de jos.

– O, nu contează. Mai important e, *de ce* te afli aici?

Foșnetul îi aminti de țârâitul greierilor când îi întinse pachetul de formă ciudată învelit în hârtie maro groasă. Oricât ar fi fost de ciudat, se simțea ușor fâstâcit, așa că se mulțumi să spună:

– Pentru a-ți aduce asta.

Ea nu se clinti să ia pachetul.

– Nu mușcă, murmură el.

Suflecându-și mânecile, Eliza îl luă cu grijă din mâna lui întinsă.

– Scuze, e oarecum ca și cum i-ai aduce castraveți grădinarului, continuă el, când ea începu să desfacă ambalajul. Dacă aș fi știut, ți-aș fi adus brățări de aur și o eșarfă înflorată pentru păr. Dar asta nu ar fi transmis exact mesajul corect.

– Care este?

Hârtia se dădu la o parte, dezvăluind un superb buchet de flori mov-deschis.

– Iartă-mă, te rog, spuseră amândoi deodată, recitând limbajul secret al zambilelor de culoarea lavandei.

O briză veni să înfioare firele de zambile, umplând aerul cu parfumul lor dulce. Gryff îi privi pieptul ridicându-se și coborând când inspiră și expiră.

– Pentru ce anume să te iert? întrebă ea încet.

– M-am gândit că poate... adică mi-am făcut griji dacă nu cumva... Fu rândul lui să se bâlbâie. Tunete și trăsnete, mă port ca un idiot desăvârșit, nu-i așa? Își mută greutatea de pe un picior pe celălalt. Nu m-am mai simțit atât de stingher de când eram un băiețandru cu fața pătată încercând să îi cer lăptăresei un sărut.

Buzele ei tresăriră amuzate.

– Pun pariu că nu a trebuit să o rogi prea mult.

– De fapt, m-a refuzat sec, răspunse Gryff. Eram scund pentru vârsta mea și o idee cam rotofei.

Eliza își arcui sprâncenele, nevenindu-i să creadă.

– Asta cam sfidează imaginația.

– La fel și asta. Cu un gest larg din mână arătă spre marea de flori colorate. E remarcabil de unic – într-un mod minunat.

„Așa cum ești și tu", ar fi vrut să adauge.

– Mulțumesc. Dar...

– Dar tot nu mi-am explicat prezența, o întrerupse Gryff. Umbra de zâmbet de pe chipul ei îi dezlegase limba. Da, așa e. Ei bine, vezi tu, m-am gândit la ce-ai spus ieri despre bărbați și jucăriile lor.

Genele ei coborâră, ascunzându-i ochii.

– Și voiam să te asigur că eu nu te-am considerat niciodată astfel, adăugă el pe nerăsuflate. Dacă ți-am lăsat vreodată impresia greșită... Arătă din bărbie spre buchetul din mâinile ei. Te implor să mă ierți.

Eliza atinse cu un deget una dintre petale.

– Mă refeream la bărbați în general. Există întotdeauna excepții de la regulă. Ridică în sfârșit privirea. Majoritatea oamenilor ar spune că purtarea *mea* e de neiertat. M-am purtat ca o târfă nerușinată, ca o desfrânată.

El dădu să protesteze, dar ea îl întrerupse:

– Și știi ceva – nu-mi pasă! Își ridică fața spre soare. Nu-mi pasă că fața mea are pete neelegante sau că dansez desculță în pantaloni de țigancă, sau că mi-am permis săruturi scandaloase cu un crai notoriu. Toate astea mă fac fericită.

Gryff simți un zâmbet înflorindu-i pe buze.

– Mă bucur. Nu ai nici un motiv să te rușinezi, Lady Brentford.

– Ei da, un Cerber *chiar* ar spune asta.

– Nu am vorbit ca un Cerber, replică el blând. Ci doar... *Cine era cu adevărat?*... ca un bărbat blazat de viață care încă mai crede că își poate schimba obiceiurile.

Eliza clipi, ca și cum ar fi încercat să îl vadă mai limpede.

– Ar trebui să pun în apă florile astea superbe, spuse ea pe neașteptate. Mă scuzi, te rog, pentru o clipă?

Răsucindu-se într-o învolburare de culori prețioase, porni în grabă spre ușa din spate a căsuței.

Continuând să zâmbească, Gryff își dădu jos pălăria și haina, dorindu-și să simtă aerul parfumat jucându-i-se prin păr și razele soarelui inundându-i pielea. Toate simțurile i se păreau brusc mai ascuțite – conștientiza într-un mod intim culorile, mirosurile, texturile, sunetele.

Atras de zumzetul unei albine din apropiere, se lăsă pe vine pentru a studia dispunerea artistică a florilor plantate pe margini. Grădina fusese amenajată cu o atenție la detaliu demnă de un maestru. Efectul era fermecător.

Ridicându-se, Gryff porni agale pe alee, savurând întreaga priveliște. În colțul îndepărtat al zidului se afla o bancă de piatră, iar pe aceasta un carnet de schițe și o cutie de lemn cu vopsele. Amintindu-și comentariul Elizei că nu avea deloc talent artistic, Gryff nu își putu înfrâna curiozitatea. Grăbind pasul, decise să arunce o privire rapidă înainte să se întoarcă ea.

Din păcate, pe hârtie nu se afla decât un fundal sec într-o nuanță spălăcită de albastru-deschis.

– Lord Haddan!

El puse carnetul jos.

– Secretele tale sunt în continuare în siguranță, Lady Brentford. Nu e nimic aici care să îți trădeze talentele. Chicoti. Sau lipsa lor.

Capitolul 16

– Chiar și așa. Eliza încercă să își calmeze bubuitul inimii. Nu avea nici un motiv să fie alarmată. Chiar dacă lordul Haddan ar fi văzut o schiță terminată, nu ar fi însemnat nimic pentru el. Însă nu ai dreptul să îmi scotocești printre lucrurile personale fără permisiunea mea.

Gryff primi mustrarea dând solemn din cap.

– Ai dreptate, desigur. Cum recent mi-am dojenit un prieten pentru exact același păcat, ar trebui să fiu sensibil la astfel de abateri.

– Nu s-a întâmplat nimic rău, murmură ea. Era ciudat cum spațiul închis între ziduri al grădinii, care părea destul de mare când

era singură, o făcea brusc să se simtă înghesuită când era și el prezent. Umerii lui largi ascundeau aproape totul în afară de vârfurile celor mai înalte tufe, iar mirosul vag de lămâie al apei lui de colonie acoperea toate parfumurile florale. Ți-aș servi o gustare, dar mă tem că nu am nimic în afară de o carafă de apă și un bol de nuci.

– Mulțumesc, dar cu mare plăcere aș rămâne pur și simplu aici să mă desfăt cu minunatele priveliști și parfumuri pe care le-ai creat. Privirea lui cuprinse tot spațiul, apoi se întoarse asupra ei. Înțeleg că tu ai conceput toate astea.

– Elementele botanice de bază au fost aici de secole. Eu doar le-am înfrumusețat pe alocuri.

– Ești mult prea modestă, Lady Brentford. Gryff aruncă o nouă privire relaxată în jur. Doar un artist adevărat poate folosi cu atât de multă imaginație culorile, formele și texturile. E evident că ai un ochi expert în a crea frumosul.

Complimentul lui îi stârni o tresărire de căldură în suflet.

– Mulțumesc. Majoritatea oamenilor nu observă cu adevărat cum pot fi aranjate și combinate florile pentru... a transmite ceva, cum ar veni.

El rânji.

– Poate din cauză că majoritatea oamenilor nu înțeleg limbajul secret al florilor. Arătă spre un grup de cale grațioase. Acelea spun „frumusețe magnifică", iar eu le dau dreptate din tot sufletul.

Eliza se opri și îl studie gânditoare.

– Știi, domnule, de fiecare dată când am petrecut timp afară, aici la abație, te-ai dovedit un foarte bun cunoscător în materie de plante, forme și nuanțe subtile ale naturii. Asta denotă mai mult decât o cunoaștere superficială a conceptelor de amenajare peisagistică.

Poate fusese doar umbra de moment a unei frunze sau a unui nor, dar avu impresia că fața lui se întunecă ușor pentru o clipă.

– A, da? Sunt flatat că ai impresia asta, replică Gryff evaziv. Ah, nuci! exclamă el o clipă mai târziu, văzând bolul din mâinile ei. Ce drăguț.

– Da, dar se pare că Elf a târât spărgătorul de nuci până în ceva ascunzătoare felină.

– Nu te teme, știu un vechi truc soldățesc. Se așeză pe iarbă și întinse un picior. Fii bună și ajută-mă să-mi dau jos cizma, Lady Brentford.

Ea îl privi întrebătoare.

– Cizma?

Arătând spre dalele de piatră decorative aranjate în jurul cadranului solar, schiță un gest de spargere cu ciocanul.

– Pui pur și simplu nuca pe o piatră plată și *pac!*

– Cu o cizmă?

– Hobby creează tocuri excelente.

Eliza îl prinse de gleznă și trase cu forță.

– Te taxează în plus?

– O, nu, nu pentru nuci englezești, spuse Gryff cu o expresie perfect serioasă. Doar pentru migdale spaniole și alune franțuzești.

Un hohot de râs i se puse în gât, și brusc își simți toate grijile dispărând.

– Cum rămâne cu nucile pecan americane?

– Pentru alea e dublu.

În timp ce rosti aceste cuvinte, cizma se desprinse brusc, făcând-o pe Eliza să cadă pe spate în iarbă.

Gryff izbucni în râs.

– Ah, bărbat odios ce ești! Ai făcut-o intenționat, nu-i așa?

Se ridică în capul oaselor și se prefăcu a-i ținti capul cu cizma de piele lucioasă. Însă izbucni în chicote care îi compromiseră amenințarea.

Gestul îl făcu pe Gryff să râdă și mai tare.

– Arăți ca o zeiță a Pământului furioasă, născută dintr-un strat de flori. Ridică mâinile în semn de falsă predare. Ce jertfă trebuie să îți aduc pentru a-ți potoli mânia?

Cizma ateriză lângă el.

– Nuci, porunci Eliza. Curățate de coajă și servite pe un platou în timp ce eu mă lăfăi pe tronul meu de iarbă.

Sprijinindu-se în coate, închise ochii și lăsă căldura pământului împestrițat de soare să îi inunde tot corpul. Un șuvoi de parfumuri dulci îi gâdila nările, serenada blândă a păsărilor din grădină și a albinelor plutea în bătaia brizei. Ar fi fost minunat, reflectă ea, dacă

unele momente magice ar fi putut fi închise într-o sticlă și păstrate pentru totdeauna.

– N-ai decât să visezi, șopti ea.

Sunetul bocăniturilor lui Gryff o readuse brusc în prezent și, cu un zâmbet melancolic, își aminti o veche zicală. „Mâncați, beți și vă veseliți, căci mâine..."

Mâine – refuza să se gândească la ziua de mâine.

Ridicând o pleoapă, îl privi strângând nucile sparte și venind să se așeze lângă ea.

– Întinde-te pe spate și deschie gura, maiestate.

Un miez de nucă o atinse pe limbă.

– Hmm. Mestecă încet și înghiți. Ambrozie. Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Gryff își bagă și el o bucată în gură.

– Înaltul Servitor al Pieii de Pantof îți stă la dispoziție oricând ai dori.

– Mmm. Eliza acceptă încă o îmbucătură. Ai grijă, Lord Haddan. S-ar putea să te trezești prizonier încătușat în serviciul meu pentru tot restul vieții. Dându-și seama prea târziu de implicațiile cuvintelor ei, roși. Voiam să spun, adică...

O altă bucățică îi reduse la tăcere bâlbâielile.

– Îmi pot imagina și sorți mai rele, spuse el glumeț. Scoțându-și ciorapul, Gryff își îndoi degetele de la picioare în iarbă. Înțeleg de ce vii aici. E o oază de liniște.

– Tu îți petreci mult timp pe moșia din provincie, domnule? îl întrebă ea.

– Nu, răspunse el. Am neglijat-o prea mult timp. Inspiră adânc și expiră foarte lent. Dar Londra începe să își piardă farmecul.

– Cred că ai fi fericit la țară.

El își înclină capul.

– Și nu ți se pare că aș fi fericit acum?

Ea nu îi răspunse imediat.

El arcui întrebător o sprânceană brunetă.

– Ei bine?

– Mie mi se pare că ai fi mult mai fericit în momentul ăsta dacă te-ai descălța și de cealaltă cizmă. Și ea era capabilă să se eschiveze

în fața întrebărilor inconfortabile. Piciorul tău stâng e probabil chinuit de toate flăcările iadului.

El își scutură piciorul.

– Piciorul ți-ar fi foarte recunoscător dacă ai binevoi să îl ajuți.

Din câteva smucituri scurte reuși să îi descalțe cizma fără alte incidente.

– Acum Piciorul îmi datorează o tartă cu cremă de ou.

Gryff chicoti.

– S-a făcut.

Rămaseră așezați o vreme cufundați într-o tăcere agreabilă, cu umerii atingându-li-se, cu degetele de la picioare jucându-se în același petic de iarbă parfumată. Apropierea lui era surprinzător de confortabilă. Părea să i se potrivească precum un pantof familiar.

– De ce zâmbești? întrebă Gryff.

– Mi te imaginam cu toată solemnitatea ca pe un pantof îndelung purtat.

El se întinse ca o felină.

– Și eu care mă credeam întruchiparea Splendorii Masculine.

– Întotdeauna ești așa caraghios cu doamnele?

– Nu. Cunosc foarte puține care îndrăznesc să își dea voie să râdă. Din tonul lui răsună o notă ciudată. Sau care poartă pantaloni de țigancă, sau care mănâncă tarte cu cremă de ou în natură.

– Suntem un cuplu foarte neobișnuit, reflectă ea.

El scoase un sunet imposibil de interpretat. Ar fi putut fi un hohot de râs sau o simplă tuse pentru a-și drege vocea.

– Apropo, cum ai ajuns să ai o costumație atât de fermecătoare în garderoba ta? o întrebă Gryff.

– În fiecare vară prin Harpden trece o caravană de țigani. M-am împrietenit cu una dintre femei, o vindecătoare care se pricepe să folosească plante și ierburi medicinale, răspunse Eliza. Ea mi-a oferit aceste haine în dar, în schimbul unor picturi pe care le-am făcut pentru ea.

– Ah. Și totuși, mi-ai spus că talentele tale în mânuirea pensulei sunt regretabil de modeste.

La naiba.

– Nu... nu erau foarte reușite.

El coborî privirea spre ea preț de o clipă prelungă, reflectând atent.

– Cred din nou că ești mult prea modestă, Lady Brentford. Și nu pot să nu mă întreb ce secrete îmi ascunzi? Și de ce?

– Cu toții avem secrete, Lord Haddan. Își aduse aminte de carnetul lui și cât de mult ezitase să îi dezvăluie conținutul acestuia. Ai de gând să îmi spui că viața ta privată e ca o carte deschisă?

– Nu, n-am. Făcu o grimasă. Deși o bună parte din ea a fost expusă în primele pagini ale fițuicilor de scandal.

Eliza nu voia să se gândească la acele fapte, dintre care multe fuseseră legate de șampanie spumoasă și femei voluptuoase. Se simți brusc foarte plicticoasă și nerafinată.

– Mai dă-mi o nucă, Înalt Servitor al Pieii de Pantof.

Era mai bine să savureze fantezia cât încă mai dura. Iluziile aveau prostul obicei de a se risipi într-o trombă de fum urât mirositor.

– Cum doriți, Maiestate. Se auzi zgomot de coji spărgându-se. Închide ochii și deschide gura.

– Dacă îmi bagi o râmă în nucă am să te transform într-un broscoi, îl avertiză ea.

– Atunci am să cerșesc un sărut de la o prințesă frumoasă și am să mă transform într-un prinț chipeș.

– Nu-ți forța norocul.

Stând puțin mai dreaptă, întredeschise cuminte buzele.

– Închide ochii! repetă el. Nu trișa.

– Oh, prea bine.

Eliza închise strâns ochii, renunțând la a mai privi pe furiș, deși se simți ușor stupid stând acolo ca o capcană pentru muște.

O bucată de nucă îi ateriză blând pe limbă, urmată de o alta.

– Foarte abil, spuse ea, după ce înghiți bucățelele.

– Am mâna bine formată la crichet, replică el. Să încercăm o aruncare cu boltă.

Următoarea bucată de nucă îi ateriză pe buză, iar de acolo îi căzu sub gulerul deschis al cămășii. Eliza deschise brusc ochii când nuca i se rostogoli în interiorul cămășuței.

– Hopa!

Fața veselă a marchizului era la doar câțiva centimetri de a ei. În ochii lui aurii-verzui scânteia o expresie poznașă, iar gura lui nobilă tremura de bucurie copilărească.

– Hopa, șopti ea.

Când râsul lui deveni mai zgomotos, pământul începu să se încline și să se rotească sub ea. Gândirea rațională se risipi în bătaia vântului, și brusc Eliza se aplecă în față, prinzându-l într-un sărut fără rușine.

– Mmm, ce gust bun ai, murmură ea, după ce se desfătă cu o îmbrățișare lungă, relaxată.

Gryff o mușcă mărunt de bărbie.

– Mmm, și tu. Prinzându-i fața între palmele încălzite de soare, îi dezmierdă cu dinții curba buzei de jos. Delicios. Un oftat o gâdilă pe obraz. Dar nu am venit aici să te seduc, să te folosesc pentru propria mea plăcere egoistă.

– E sub semnul întrebării cine pe cine seduce, murmură ea, petrecându-și brațele în jurul gâtului lui și urcându-se în poala lui. Dacă te temi pentru virtutea ta, Lord Haddan, îți dau permisiunea să te retragi.

– O, cred că virtutea mea va face față provocării, Lady Brentford.

O tresărire sub fundul ei veni să îi sublinieze răspunsul.

– A, da?

Se mișcă lent dintr-o parte într-alta.

– Ești, șopti el gâfâit, foarte... foarte...

Mișcările ei îl făcură să își piardă cuvintele într-un icnet.

– Rea? sugeră Eliza. Desfrânată?

– Atrăgătoare, răspunse el. Ispititoare. Fermecătoare.

Elizei i se opri respirația în gât.

– *Eu?*

Nimeni nu o mai considerase vreodată astfel.

– Da, tu. Și știi ce intenționez să fac în privința asta?

Ea își simți pielea cuprinsă de furnicături.

– Ce anume?

– Ascultă foarte atent, Lady Brentford. Veni puțin mai aproape de ea. Mai întâi am să pună mâna pe ciucurii cămășii tale și am să-i dezleg. Degetele lui desfăcură șireturile. Apoi am să-ți cer să-ți ridici brațele spre cer.

Mâinile ei se ridicară imediat. Foarte, foarte încet, țesătura brodată îi alunecă peste cap.

– Acum să trecem la cămășuță. Să mă gândesc. Gryff își înclină capul într-o parte, privirea lui studiindu-i sânii. Aș putea să îți sug sfârcurile perfecte prin țesătură. Frecarea materialului ud le-ar face să se încingă.

Eliza lăsă să-i scape un geamăt slab.

– Sau aș putea să sfâșii țesătura delicată chiar pe mijloc... Coborî cu degetul mare de la sternul ei până la buric. Și să o dau la o parte, precum un sclav din harem decojind o boabă rotundă și dulce de strugure ca sultanul să o poată devora.

Ea se înfioră, simțind o căldură ca mierea strângându-i-se între coapse.

El o tachină atingând-o foarte ușor pe sfârcuri.

– Atât de multe opțiuni. Par să nu mă pot hotărî.

– *Haddan*, icni ea într-un protest gutural. Oprește-te. Nu – adică, *nu* te opri.

El se lăsă pe spate până când trupurile nu li se mai atingeau.

– Ce anume îți dorești, dulceață?

– Vreau... vreau să faci dragoste cu mine, șopti ea. Pământul i se păru delicios de cald când își trecu degetele printre firele parfumate de iarbă. Chiar acum.

Un chicot răgușit îi stârni un fior de plăcere pe șira spinării.

– Atunci poate ar fi bine să-mi dai o mână de ajutor. Gryff își încrucișă brațele pe piept. Ce-ar fi să te dezbraci singură! Eu am să te privesc.

Eliza făcu ochi mari. Ceea ce îi propunea el era indecent de... interesant. Ezită, dar când surprinse focul dogoritor din privirea lui, începu încet să se dezbrace de cămășuță, dezgolindu-și sânii în adierea jucăușă a brizei.

– Continuă, spuse el gâfâit.

Eliza își desfăcu șiretul pantalonilor. O, era delicios de erotic să se dezbrace de haine în timp ce el o privea. Alunecarea mângâietoare a țesăturilor îi trezea la viață fiecare centimetru de piele, făcând-o să simtă totul mai intens – curenții brizei, moliciunea ierbii, fierbințeala privirii lui.

Își ridică șoldurile, lăsând pantalonii țigănești să îi alunece mai jos de genunchi. Își scutură ușor picioarele și îi dezbrăcă și de pe glezne. Gryff scoase un sunet slab și gutural când ea începu să își tragă încet în jos și pantalonașii, rămânând complet goală.

Întinzându-se spre el, prinse capătul lavalierei și îl trase ușor.

– Acum e rândul tău.

Zâmbind, el se supuse, prelungind momentul cu o grație leneșă, languroasă.

– Tu, îl mustră ea, ești un bărbat care mă scoate din minți. Poate că m-am răzgândit între timp.

– Atunci va trebui să recurg la puterile mele de persuasiune. Gryff o împinse pe spate în iarbă și îi acoperi trupul cu al lui. Și să te readuc la gândurile inițiale.

– Nu vreau să mă gândesc la nimic, spuse ea visătoare, în timp ce mădularul lui încercă să-și facă loc la intrarea în tunelul ei catifelat. Vreau doar să simt.

– Hmmm. O mușcă mărunt de lobul urechii. Ce simți acum? șopti el, penetrând-o dintr-o mișcare lentă și fină.

– Ceva divin, răspunse ea, ridicându-și privirea spre cer. Mi-aș dori să poată... „dura o viață întreagă..." să se poată prelungi toată după-amiaza.

– Prea bine – o vom lua foarte încet.

Adoptă un ritm relaxat, iar Eliza îi urmă exemplul, potrivindu-și mișcările cu ale lui, lăsându-și imaginația să plutească pe sclipirile razelor de soare. Era atât de scandalos să fie culcată afară, la lumina zilei, cu mâinile împletite în părul lui, explorându-i formele sculptate ale trupului, textura mușchilor, gustul gurii. *Și atât de palpitant.* Când îl sărută și îl mângâia își simțea întreaga ființă vibrând de plăcere.

Mutându-și greutatea, Gryff își strecură mâna între trupurile lor și atinse cârlionții moi dintre coapsele ei.

– Oh, Haddan.

– Gryff, o corectă el. Spune-o.

– Gryff, șopti ea, savurându-i numele ca o picătură de miere pe buze. E atât de *bine*.

Degetele lui se strecurară și dansară pe carnea ei.

Ea fu inundată de flăcări lichide, fierbințeala lor devenind insuportabilă.

– *Gryff!*

El o penetră profund, strigătul lui împletindu-se cu al ei.

Apoi... apoi se trezi plutind – plutind pe un pat cald și diafan, din aur tors mai ușor decât aerul, din scânteieri jucăușe de lumină chiar mai intense decât soarele.

Revenind cu picioarele pe pământ, Eliza deschise ochii după o toropeală vecină cu somnul și văzu că Gryff era încă profund relaxat, cu trupul lung și zvelt întins complet, cu fața în sus, în iarbă. Frunzele copacilor pictau jocuri de umbre și lumini peste abdomenul lui și peste dragonul tatuat.

Dintr-un impuls drăcesc, se furișă până la cutia ei cu vopsele și o puse pe iarbă lângă el. Alegând o pensulă ascuțită, din blană de samur, o udă în apă și o răsuci până deveni un vârf subțire.

El scoase un mârâit din fundul gâtului, dar nu se trezi.

Eliza își prepară un albastru azur intens și, cu mișcări rapide și îndrăznețe, începu să deseneze un al doilea dragon în jurul tatuajului.

El deschise brusc ochii.

– Nu tresări, îl avertiză ea. Altfel ai să strici botul.

– Nu bot e termenul pe care îl folosesc eu pentru... Ridică atent capul. O, înțeleg la ce te referi. O privi schițând un gât lung, curbat, și o pereche de aripi. Foarte reușit, murmură el. Ești deosebit de talentată în mânuirea pensulei.

– Arta necesită exercițiu constant, spuse Eliza, plecându-și capul pentru a-și ascunde zâmbetul.

Coborî și mai mult pensula, atingând ușor perii moi de samur de capul bărbăției lui.

Reacția lui fu imediată – și fizică.

– Cred că cei doi dragoni ai tăi au nevoie de încă un coleg de joacă, îl tachină ea, luând o pensulă mai mică și înmuind-o într-o baltă de vopsea stacojie. Din alte câteva trăsături abile desenă doi ochi oblici plini de fantezie și o gură cu dinți fioroși curbați.

Trezit din repaus, mădularul lui se ridică acum semeț.

Chicotind, Eliza începu să alterneze nuanțe de turcoaz și smarald pentru a desena un model complex de solzi sub capul cu guler.

Gryff devenea tot mai excitat cu fiecare clipă care se scurgea.

– Ai grijă. Noul tău animăluț pare să se trezească din somn și s-ar putea să simtă nevoia să se dezvăluie în întreaga sa splendoare proaspăt descoperită.

– Poate că animăluțul vrea să se joace doar cu dragonii, spuse ea.

– Animăluțul meu să fie pe invers? exclamă el, prefăcându-se scandalizat. Nu, te asigur, își flutură solzii doar în fața femeilor.

Râdeau prea tare pentru a auzi ușorul scârțâit din țâțâni al porții. Fu nevoie de o tuse zgomotoasă pentru a-i atrage atenția lui Gryff.

– Iertați-mă pentru întrerupere.

Gryff se ridică în capul oaselor și se întinse după pantaloni.

– Pe toți dracii, Cam, ar trebui să bați înainte să dai buzna într-un loc privat.

– Am bătut. De mai multe ori. Înclină scurt din cap spre Eliza. Milady.

Aceasta își ținea cămașa strânsă la piept.

– Aș putea să discut cu tine, Gryff? continuă Cameron. Afară, te rog.

Capitolul 17

– Ce naiba te-a apucat să dai așa buzna peste noi? vru să știe Gryff. Șocul inițial fusese înlocuit de o combinație în proporții egale de furie și rușine. De data asta blestematul tău simț al umorului a depășit orice limită.

Fața lui Cameron rămase bizar de lipsită de expresie.

– Sunt conștient că tu nu găsești nimic de râs în toată povestea asta. Luându-l pe Gryff de braț, îl trase departe de zid. Dar vezi tu, ai insistat să aflu anumite informații cât de repede posibil, așa că m-am gândit că vei dori să le auzi fără întârziere.

– Date fiind circumstanțele, încă o oră sau două nu prea ar fi contat, mârâi el.

– Îmi permit să te contrazic.

Privirea prietenului său devenise impenetrabilă.

Gryff simți perii mărunți de pe ceafă ridicându-i-se.

– De ce?

Cameron îi răspunse tot cu o întrebare:

– Cât ești de apropiat, mai exact, de sora lui Leete?

– Ce vrei să spui?

– Chiar *trebuie* să îți dau mură în gură? Oftă ca un martir. S-ar părea că ești mult mai adânc implicat în această aventură decât mi-ai dat de înțeles. Iar asta, mă tem, s-ar putea să reprezinte o mare problemă.

Gryff își încleștă fălcile.

– Treburile mele personale nu te privesc, Cam.

O tăcere tensionată se lăsă între ei pentru o clipă, apoi prietenul lui expiră din nou zgomotos.

– Lady Brentford e eluzivul tău Linden, spuse el fără nici o introducere.

– Imposibil, șopti Gryff. Fără îndoială te înșeli.

– Te asigur că nu. Am aruncat un ochi peste corespondența lui Watkins noaptea trecută și e totul trecut în scris – absolut toate detaliile legate de proiect.

– Dar ea susține că nu are talente artistice.

– Atunci înseamnă că nu e sinceră, răspunse Cameron. Conform scrisorilor, Watkins o consideră unul dintre cei mai buni ilustratori botanici din întreaga Anglie.

– Pe toți dracii, șopti Gryff.

– Îmi pare rău, spuse prietenul lui încet. Dar tu m-ai întrebat, iar eu mă simt obligat să îți împărtășesc toate detaliile, oricât ar fi de neplăcute. Făcu o pauză. Ești conștient că asta pune într-o altă lumină și ceea ce ai vrut să afli despre Brighton. Dacă Lady Brentford este Linden, asta înseamnă și că...

Lăsă fraza neterminată.

– Asta înseamnă că ea colaborează cu baronetul în vânzarea de tablouri false, încheie Gryff în locul lui.

– Așa s-ar părea.

În pofida picurilor de lumină ce îmblânziseră umbra proiectată de frunziș, Gryff se simți înghețat până în măduva oaselor. Încrucișându-și brațele peste pieptul gol, se întoarse să privească zidul grădinii. Pietrele acoperite de iederă nu mai păreau să îi transmită

o invitație prietenoasă. Acum păreau o barieră de rău augur, o fațadă falsă.

– Blesteme, bombăni el. De ce... de ce ar face așa ceva când talentele ei i-ar permite să își câștige onest existența? Plătesc o sumă foarte generoasă pentru ilustrațiile ei.

– Banii exercită o atracție puternică, spuse Cameron. Unii oameni pur și simplu nu au niciodată destul.

– Dar Lady Brentford pare a fi exact opusul unui nelegiuit lacom și fără scrupule.

Prietenul lui așteptă până se stinse și ultimul ecou al protestului înainte de a întreba:

– Cât de bine o cunoști cu adevărat?

– Aparent, nu o cunosc deloc bine, replică Gryff încordat.

Își simțea pieptul ca și cum ar fi fost încins cu un cerc de fier, apăsându-i-se peste mușchi și tendoane, forțându-l încet să expire tot aerul din plămâni.

Cameron își împreună mâinile la spate.

– Îmi pare rău.

Gryff se forță să inspire, o dată, apoi de două ori.

– Și mie.

Era un Cerber versat, un ticălos blazat care cunoscuse toate nuanțele de bine și rău. Era ridicol să se simtă dezamăgit sau deziluzionat.

– Mă îndoiesc că vrei să te întorci la Londra desculț. Vocea prietenului său reuși cumva să pătrundă dincolo de țiuitul brutal din urechile lui. Să îți aduc restul hainelor?

Cizme – cizmele lui încă zăceau în iarbă, alături de haina lui și de celelalte mărturii ale neghiobiei lui.

– Nu. Își frecționă brațele, descoperind că erau reci și fără viață ca două bucăți de marmură. Mulțumesc, dar nu sunt chiar atât de laș.

– Te aștept aici.

Gryff traversă aleea, ignorând apăsarea dureroasă a pietrișului pe tălpi. „Durerea este bună", își spuse el. Era o senzație fizică bine-venită, care reușea să îi distragă atenția de la lupta din sufletul lui. Deschise poarta, apoi o închise în urma lui.

– Vești proaste? Eliza stătea nemișcată ca o statuie la marginea ierbii. Era complet îmbrăcată, cu părul prins în grabă într-un

simplu coc răsucit la ceafă. Câteva bucle desfăcute îi dansau în bătaia vântului, fire subțiri de auriu împletindu-se cu nuanțele de verde-închis ale frunzișului de pe fundal când îi întinse hainele netezite cu grijă. Chipul îi era foarte palid, iar ochii îi erau umbriți de îngrijorare.

„E și o actriță desăvârșită, nu doar o artistă", își spuse el cu amărăciune. Se simțea sfâșiat. Confuz. Trădat. Deși poate că nu era tocmai corect. Ea habar nu avea că el era autorul eseurilor, așa că acuzația de înșelăciune intenționată nu era un păcat pe care să i-l poată arunca pe umeri.

Ridicând privirea din pământ, răspunse scurt:

– Da.

– Îmi... îmi pare rău, șopti ea. Pot să te ajut cu ceva?

Gryff își înăbuși impulsul de a râde.

– Nu. Cu nimic. Întinzându-se să-și ia cămașa, și-o îmbrăcă în grabă, îndesându-și poalele în pantaloni. Mă tem că situația îmi impune să mă întorc în oraș cât de repede. O pată de vopsea se întindea pe dosul palmei lui, ceea ce îl făcu să adauge sumbru: Bucură-te de arta ta. Judecând după exemplul pe care îl am pe propriul corp, ai fost mult prea modestă în privința talentelor tale.

O umbră de alarmă păru să treacă fulgerător prin ochii ei când Eliza îi întinse fără un cuvânt haina.

Evitându-i privirea, Gryff își îndesă lavaliera în buzunar și își încălță cizmele. Un nod de nesiguranță i se pusese în gât. O parte din el ar fi vrut să îi ceară socoteală, să îi ceară o explicație. Nu fusese niciodată genul care să își bage coada între picioare și să fugă din fața unei provocări, dar ce ar fi putut să îi spună? „Ești și o infractoare talentată, pe lângă că ești mincinoasă, Lady Brentford?"

La drept vorbind, ar fi preferat să nu audă răspunsul de pe buzele ei.

– Drum bun, Lord Haddan, spuse ea încet. Sper că, oricare ar fi problema, se va rezolva rapid.

Incapabil să-și deznoade limba, Gryff se mulțumi să dea din cap și să îi întoarcă spatele.

Elizei i se strânse inima în piept când se închise poarta. Oricât ar fi fost de vag, tăcănitul ei păruse să sugereze o finalitate de rău

augur. Sau doar își imaginase că ochii lordului Haddan deveniseră mai reci, mai aspri, în timpul scurtei întâlniri cu prietenul său?

– Dar de ce? șopti ea.

Ce ar fi putut determina o schimbare atât de bruscă a dispoziției lui?

Ciripitul câneparilor nu îi oferi nici un răspuns.

Încercând să se scuture de sentimentul funest, începu să își strângă vopselele și pensulele.

– Nu are nici o logică, bombăni ea doar pentru sine.

Nu demult se bucuraseră împreună de hohote de râs intime. Apoi o clipă mai târziu el o fixase cu o privire sumbră, împietrită.

„Ca și cum aș fi o infractoare."

Eliza se lăsă să cadă greoi pe iarbă și își strânse genunchii la piept. „Bucură-te de arta ta", îi spusese el. „Ai fost mult prea modestă în privința talentelor tale."

O, cu siguranță nu ar fi avut de unde să știe...

Un foșnet răsunând dintre plantele din apropiere o smulse din gândurile nedorite. Privi în jurul ei și văzu o coadă portocalie legănându-se printre gerberele roz. Apoi se ivi o labă, urmată de un șuierat și o bufnitură.

– Oh, Elf, ce ai acolo? Un șoarece de câmp mort? Oftând din tot sufletul, se duse la stratul de flori. Aș prefera de departe să fie un broscoi magic. Dacă am avut vreodată nevoie să apară un prinț din basme, acum e momentul.

Jucăria pe care tocmai o găsise motanul nu avea nici gheare păroase, nici picioare palmate. Era un caiețel legat în piele și închis temeinic cu o panglică verde familiară.

– Drace!

Probabil căzuse din buzunarul lui Haddan când își aruncase haina pe bancă. Îl văzuse mâzgălind în el suficient de des ca să poată ghici că avea să-i lipsească teribil conținutul caietului.

Elf toarse zgomotos, părând deosebit de încântat de el însuși.

– Creatură rea ce ești! Haddan ar putea să creadă că am făcut-o intenționat, pentru a-l atrage înapoi aici.

Un val de roșeață fierbinte i se ridică în obraji. În fond, rămăsese singură cu haina lui.

Pisica dădu cu laba în micuța fundă de culoarea smaraldului.

– Ar trebui să te trag de urechile alea ascuțite, bombăni ea. Doar din cauza ta s-a ajuns la situația asta complicată.

Elf scoase un șuierat iritat.

– O, ai dreptate. Vina îmi revine mai mult mie și impulsurilor mele nestăpânite. Ar fi trebuit să mă mulțumesc să îmi trăiesc viața în umbră. Dar nu, a trebuit să îmi deschid aripile și să încerc să zbor spre cel mai orbitor astru ceresc. Eliza își înăbuși un hohot de plâns. Și știm cu toții care a fost soarta lui Icar. Când visurile sunt construite doar din ceară și pene, ar trebui să te ducă mintea să nu te apropii prea tare de soare.

Miau.

Eliza era și ea puțin tentată să miorlăie. Oricât ar fi încercat să se convingă că plecarea bruscă a marchizului nu fusese legată de ea personal, nu se putea scutura de amintirea ochilor lui și de expresia, oricât de trecătoare, care făcuse să pălească nuanța lor minunată.

Dezamăgire? Nu, fusese ceva mai rău de atât. *Mâhnire. Dezgust.*

– Nu înțeleg, spuse ea din nou, mângâind cu un deget coperta de piele uzată a caietului. Pe de altă parte, ce știu eu despre bărbați și cum funcționează mintea lor? Își încleștă fălcile. În afară de faptul că, într-un fel sau altul, încă de la Adam și Eva încoace tot femeile sunt cele care au mai mult de suferit de pe urma mușcăturii veninoase a șarpelui.

Mâna ei se opri pe panglică și păru să o simtă tresărind sub palma ei pictată.

– La naiba, din moment ce oricum par să gonesc pe Calea spre Pierzanie, fără nimic care să mă încetinească, ce mai contează încă un păcat mic care să mă împingă înainte? Mai bine arunc o privire înăuntru. Nodul mic se desfăcu ușor. Ce secrete profunde și întunecate poate avea marchizul de Haddan?

După ce își liniști conștiința amintindu-și singură că el pretinsese că doar lua notițe despre peisaj, Eliza deschise încet coperta.

Dădu o pagină, apoi încă una.

– Oh.

O singură silabă fu tot ce reuși să rostească. Urmărind cu degetul scrisul în creion, își dori să fi putut nega adevărul. Dar îl avea sub ochi, scris limpede pe hârtie.

Haddan era autorul acelor eseuri lirice?

Nu, nu era o întrebare, era o realitate dură și rece. Singura dilemă era de ce și-ar fi dorit Haddan să își ascundă talentele de ochii publicului. De ce își alesese un pseudonim?

De ce, de ce, de ce?

Făcu o grimasă.

– Eu, mai bine ca oricine, știu că există motive pentru a păstra secrete. Dar marchizul nu are de ce să-și facă griji pentru bani. El deține controlul asupra propriului destin, în timp ce eu...

Elf veni și se împinse în ea, frecându-și botul mustăcios de mâna ei.

– Da, știu – nu ar trebui să îmi plâng singură de milă.

Îi mângâie blana moale, căutând o doză de căldură care să îi alunge frigul din oase.

– Mi-aș fi dorit ca eu și Haddan să ne fi împărtășit...

Ah, dacă pentru fiecare dorință ar fi primit un bănuț, acum ar fi fost bogată precum Cresus.

– Și atunci aș putea să îi spun lui Brighton să se ducă dracului.

Miau.

– Da, și să îl ia și pe Harry cu el.

Pentru o clipă, și-l imagină pe fratele ei având sub fund o furcă încinsă în foc, iar gândul o înveseli puțin. Dar la fel de rapid scânteile sfârâiră și se stinseră, lăsând în urma lor doar cenușă rece.

Soarele începuse să apună, umbrele tot mai lungi întinzându-se ca niște lame de cuțit prin grădină. Sanctuarul ei i se păru brusc mai mult o închisoare decât un refugiu și, îndreptându-și privirea spre dungile întunecate, Eliza simți nevoia să evadeze.

Exista un singur loc în lume unde un zâmbet ar fi făcut-o să se simtă bine-venită. Dorită.

Coborî privirea spre mâinile ei, dar vederea picturii fanteziste aproape o făcu să cedeze nervos.

Deși își frecă mâinile pe pantaloni nu reuși să șteargă imaginea persistentă. Abătându-și privirea, aruncă micul caiet de notițe în cutia de vopsele și trânti capacul.

Ce bine ar fi fost dacă la fel de ușor ar fi putut pune lacăt și pe propria ei inimă rănită.

*

Se auzi clinchet de cristal pe argint.

– Arăți ca și cum ți-ar prinde bine ceva de băut, spuse Cameron, turnând două porții generoase de tărie și aducându-le lângă șemineu.

– Nu vreau brandy, bombăni Gryff. Vreau...

Se opri în mijlocul frazei, nefiind prea sigur cum să încheie gândul. Ce voia, *de fapt?* Să primească scuze? Era cam ipocrit din partea lui, având în vedere de câte ori încălcase el normele societății în privința a ceea ce era bine sau rău. Poate că ea nu considera acea înșelăciune artistică drept ceva rău – dacă pictura era deosebit de reușită, iar cumpărătorul găsea plăcere în ea, ce mai conta cu adevărat cine o crease?

O întrebare filosofică dificilă. Însă nu avea chef să reflecteze la întrebări abstracte de moralitate.

– Vreau niște răspunsuri despre ce învârte Brighton.

– Informația poate fi periculoasă, îi răspunse Cameron, ridicând paharul la buze. Scântei de auriu sclipind în foc se reflectară de pe sticla fațetată, amintindu-i în bătaie de joc de părul scăldat în soare al lui Lady Brentford. Ești sigur că nu ai aflat destule deja?

Gryff îi răspunse cu un mormăit.

– Nu sunt sigur dacă să iau asta drept da sau nu. Cameron sorbi prelung. Dar dacă îmi dai voie să îți ofer un sfat, pune-ți întrebarea de ce anume vrei să insiști pe treaba asta, Gryff. Pune-ți întrebarea ce încerci să obții. Ezită. În afară de belele.

– Nu e vorba de mine, se răsti el. *Sau da?* Nu doar de mine, se corectă el. Da, acuză-mă de egoism, dar aș vrea să văd proiectul ăsta dus la bun sfârșit. Lăsând deoparte toate aspectele de moralitate, Lady Brentford e un talent artistic extraordinar, iar ilustrațiile ei adaugă profunzime și frumusețe cuvintelor mele. Nu încape îndoială în mintea mea că rezultatul colaborării noastre ar fi mai mult decât suma celor două părți.

Cameron sorbi din nou din brandy fără să spună nimic.

– Însă acum nu mă refer doar la hârtie și cerneală. E ceva în asta ce pur și simplu... Gryff își puse mâinile pe polița de marmură a șemineului și făcu să răsune un răpăit scurt. Pur și simplu nu are sens.

Prietenul lui îl privi concentrat preț de o clipă prelungă.

– Dacă strângi mai tare de piatra aia o să se spargă în mii de cioburi mărunte.

Gryff răspunse cu o înjurătură în barbă.

– Ți s-a băgat zdravăn în suflet.

Gryff se zbârli.

– Pe toți dracii, Cam! Încă din prima clipă în care am cunoscut-o am detectat o oarecare prudență în ea – numește-o teamă, dacă vrei.

– O domniță la ananghie?

El își încleștă pumnul.

– Îți jur că dacă râzi de ea o să te fac să îți înghiți dinții.

– Având în vedere că țin la zâmbetul meu perlat, nu am să-ți pun la încercare îndemânarea. Apoi Cameron renunță la amuzamentul din tonul său. Nu cumva ești îndrăgostit de ea?

Îndrăgostit. Gryff inspiră adânc, neștiind prea bine cum să răspundă.

– Nu... nu sunt sigur cum să îi spun. Tot ce știu e că e prietena mea și are nevoie de ajutorul meu.

– Dacă intenționezi să mergi mai departe cu treaba asta, am să văd ce pot afla despre Brighton, îi spuse Cameron. Dar, din păcate, va trebui să aștepte câteva zile. Am o obligație contractată anterior care nu poate fi amânată.

– Stai liniștit că nu mi-e teamă să mă murdăresc pe mâini, replică Gryff. Nu ești singurul care poate săpa după informații. Am și eu câteva surse la care pot apela.

– Genul de informații pe care vrei să le afli nu se numără printre subiectele discutate în mod obișnuit la vreunul dintre cluburile tale.

– Poate te va surprinde, Cam, dar nu îmi irosesc chiar tot timpul în taverne de pariuri sau budoare. Poate că lista mea de contacte nu e la fel de variată ca a ta, dar câteva dintre cunoștințele mele nu sunt nici pe departe curate ca lacrima, replică Gryff.

– Nu îți puneam la îndoială îndemânarea, ci doar mijloacele de a decide cum să o folosești.

– Am o idee de unde să îmi încep căutările. Dacă javra aia de Brighton o amenință pe Lady Brentford, am să îi smulg ghearele, una câte una.

– Nu mă îndoiesc că ai ieșit victorios într-o bătaie. Cameron ezită doar o fracțiune de secundă înainte de a adăuga: Dar ține cont că s-ar putea să latri la cine nu trebuie.

– Mulțumesc pentru avertizare. Dar sunt oarecum ca un mastiff – odată ce am prins un os în colți, nu îmi vine să-i mai dau drumul.

– Ei bine, încearcă să nu te îneci cu el.

Gryff râse fără tragere de inimă.

– Poți să mă faci să îmi înghit cuvintele dacă voi sfârși prin a pica de prost. Dar nu cred că se va întâmpla asta.

Cameron îl privi gânditor, arătătorul îngrijit mângâindu-i absent cercelul ce îi atârna din lobul stâng. De data asta era un turcoaz persan întunecat, în montură de aur.

– Nu încerca să adulmeci de capul tău prin cuiburile de pungași. Fără mine nu vei afla nimic și riști să bagi spaima în potențiali informatori. Așteaptă și vom merge împreună după ce mă întorc.

– Presupun că nu m-ar ajuta la nimic să te întreb unde mergi.

– Nu contează, replică prietenul său. Deși intenționez să mă opresc pentru o scurtă vizită la Connor și la proaspăta lui mireasă. După ce plimbă pentru ultima dată prin pahar puținul lichid de culoarea ambrei rămas, îl puse jos. Lady K se va amuza fără îndoială să afle că un alt Cerber a fost îmblânzit de o vizitatoare neașteptată la Vizuina Lupului.

– Eu, unul, nu aș face atâta pe arogantul, îl avertiză Gryff. S-ar putea ca la un moment dat să se găsească ac și pentru cojocul tău.

Cameron ignoră replica lui tăioasă, răspunzându-i cu un râs sardonic.

– Cred că pot spune fără urmă de îndoială că șansele să se întâmple asta sunt practic nule.

– S-au întâmplat și lucruri mai ciudate.

„Cum ar fi transformarea lui Connor în crescător de capre și transformarea mea în autor de eseuri de amenajare peisagistică."

– Prea puține, spuse tărăgănat prietenul lui. Ar fi bine s-o șterg. Trebuie să ajung la eșafodul de lângă Tamisa la miezul nopții.

– Ai grijă de pielea ta, îl sfătui Gryff. Într-o bună zi...

– Tu păzește-ți spatele, ripostă Cam. Ține minte că i-ai promis lui Connor că te vei ține departe de belele.

– Vizuina e pe mâini capabile. Asigură-l pe Lup că nu este cazul să-și facă griji pentru acel stabiliment. Sara nu are nevoie de mine să o consilieze. Administrează Vizuina chiar mai eficient decât o făcea el.

– Cred că am să te las pe tine să îi transmiți mesajul.

Cameron îi aruncă un salut arogant, apoi dispăru, lăsând doar o scânteiere de moment de albastru și auriu ce zăbovi pentru o clipă în umbre.

– Belele, bombăni Gryff. De parcă *eu* sunt singurul din acest trio de nesăbuiți care ajunge vreodată să dea de naiba.

Capitolul 18

Pâlpâirea unui felinar răzbătea prin fereastră, lumina acestuia fiind ca un far ce o conducea la adăpost din fața furtunii.

Strângându-și mai bine șalul în jurul umerilor, Eliza intră în grabă pe poarta grădinii și bătu la ușa bucătăriei. Prin ochiurile de geam o văzu pe Augustina punându-și deoparte haina la care cosea și ridicându-se de la masă.

– Eu sunt, Gussie, îi strigă ea încet, și auzi zăvorul deschizându-se.

Sunetul păru să îi elibereze toate emoțiile acumulate până în acel moment, căci la prima geană de lumină aproape că se năpusti în aerul cald și dulce mirositor.

– Eliza!

– Îmi cer scuze că îmi fac apariția la o oră atât de nefirească. Aveam de gând să aștept până mâine, dar... dar...

Spre consternarea ei, descoperi că buzele îi tremurau prea tare pentru a continua.

Două brațe fragile se încolăciră în jurul umerilor ei și o traseră într-o îmbrățișare.

– Draga mea, știi că ești bine-venită aici la orice oră.

Eliza își trase nasul, simțindu-se ca și cum ar fi avut din nou opt ani.

– Nu... nu am știut unde altundeva să merg și... și nu am putut suporta să stau singură. Așa că am pus șaua pe Boadicia și am venit călare până la tine.

– Mi se pare normal! Acum stai jos și lasă-mă să îți prepar niște ceai și un platou de biscuiți scoțieni cu nucă, îi porunci Augustina pe cel mai convingător ton al ei de nu-îndrăzni-să-îmi-ieși-din-cuvânt. Apoi poți să îmi povestești.

Zăngănitul familiar o ajută să își calmeze nervii întinși la maximum. Punându-și palmele pe lemnul cerat, Eliza se lăsă învăluită în abur și în mirosul firelor de liliac din vaza de ceramică de lângă sobă, abandonându-se atmosferei de veselie confortabilă care domina căsuța cochetă.

Visase să se bucure și ea de exact același gen de ambient, iar acum i se părea un vis imposibil de realizat. Ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Bea asta. Augustina adăugă în ceașca de ceai câteva picături dintr-o mică ploscă argintie. E pentru urgențe medicinale, iar acum pare să fie cazul.

– Bleah! Eliza aproape se înecă sorbind din licoarea concentrată. Ce e?

– Scoțienii o numesc *uisge-beatha* – sau apa vieții. Ajută la tratarea a diverse rele.

– Dacă nu te ucide mai întâi.

– O picătură de miere o s-o facă mai ușor de înghițit. Augustina puse lângă ceașca de ceai o farfurie plină ochi de biscuiți scoțieni. Odată ce te-ai întărit cu whisky și nuci, discutăm.

Nuci. Buzele Elizei începură să tremure când își aminti de sărutările senzuale ale lui Haddan.

– O, vai. Trebuie să fie ceva cu adevărat grav, dacă simplul fapt de a pomeni de nuci îți aduce expresia asta pe chip.

Clipind pentru a-și stăpâni lacrimile, Eliza mai luă o înghițitură din ceaiul dres cu whisky.

– O, Gussie, după toate învățăturile tale înțelepte, cum se face că în ultima vreme am fost atât de al naibii de neghioabă?

Augustina se întinse peste masă pentru a-i strânge mâna.

– Haide, șterge-ți ochii și spune-mi ce s-a întâmplat. Îți promit că nu îți va părea nici pe jumătate la fel de rău odată ce îmi povestești și mie.

Locul lacrimilor fu luat de un zâmbet ezitant.

– Sau s-ar putea să mi se pară de două ori mai oribil odată ce îl rostesc cu voce tare.

– Dă-i drumul și descarcă-ți sufletul, spuse prietena ei.

Eliza inspiră adânc, apoi expiră zgomotos.

– Haddan mă urăște! spuse ea pe nerăsuflate, lăsându-și temerile să se reverse talmeș-balmeș. Iar acum își închipuie că sunt și infractoare, nu doar o stricată. Probabil că prietenul lui a aflat... și... e și mai grav de-atât.

– Mai grav? murmură Augustina.

– Da, mult mai grav! Am descoperit că el e autorul acelor eseuri superbe.

– Hm. Urmă o pauză de reflecție. Deci nu e doar chipeș ca o întruchipare a păcatului, ci și diabolic de inteligent? întrebă prietena ei cu un zâmbet strâmb. Mie ăsta mi s-ar părea motiv de dansat pe masă, nu de plâns în ceașca de ceai.

Eliza își trase nasul.

– Mă urăște! Se smiorcăi din nou. Am văzut-o în ochii lui. Asta doar din cauza lui Brighton și a planului lui ticălos de a realiza falsuri de artă – o, și baronetul vrea să mă căsătoresc cu el.

Fu rândul Augustinei să clipească șocată. Scoțându-și o batistă din buzunarul șorțului, i-o întinse Elizei.

– Suflă-ți nasul, draga mea, apoi să o luăm de la început și să lămurim toată treaba ceva mai încet.

Eliza îi povesti despre cum o chemase Harry la Londra și despre propunerea cu două tăișuri a baronetului.

– Ce mizerabil, mârâi Augustina. Degetele i se încleștară în jurul cuțitului de unt. Cât despre Harry, ar trebui să i se taie boașele. Un frate ar trebui să își apere sora de prădători, nu să o arunce în mijlocul lupilor.

– Da, ei bine, știm amândouă că de la Harry nu mă pot aștepta la nici un fel de ajutor. Lăsându-și umerii să cadă, Eliza se aplecă în față și își apăsă palmele pe frunte. Mă simt prinsă între ciocan și nicovală, spuse ea cu o voce pierită. Nu pare să existe nici o salvare,

Gussie. Indiferent în ce direcție îmi îndrept privirile nu văd decât dezastre la orizont.

O pală de vânt făcu să zdrăngăne tocul ferestrei, iar ploaia începu să răpăie pe geam.

– E atât de derutant totul. Să îl las pe Harry să ajungă la închisoarea datornicilor? Să las Leete Abbey și toți oamenii care depind de mine să cadă în ruină? Sau să accept propunerea odioasă a lui Brighton și să sper că nu mă va zdrobi ca pe o gânganie? În liniștea bucătărie picăturile de ploaie răsunau ca niște gloanțe ricoșând din sticlă. Nu pot nici măcar să decid care e cel mai mic dintre aceste rele.

– Vom găsi o soluție să ieșim din strâmtoarea asta, spuse Augustina cu fermitate, însă chipul îi trădă o urmă de îngrijorare. Dar înainte să ne ocupăm de asta, spune-mi ce rol are Haddan în toate astea.

Eliza îi explică despre întâlnirea din Grosvenor Square și cum venise marchizul la Leete Abbey în după-amiaza aceleiași zile.

Prietena ei observă urma vagă de culoare când Eliza își coborî mâinile de pe față.

– Ce ai acolo în palmă?

– Un dragon, mărturisi ea.

– Ah. Să înțeleg că păsările cântătoare nu au fost singurele ființe înaripate fâlfâind în lumina soarelui în grădina ta.

Obrajii ei deveniră stânjenitor de fierbinți.

– Par să uit de orice urmă de bun-simț când sunt în preajma lui.

– Nu pot spune că nu te înțeleg, draga mea, glumi Augustina. *Chiar* e un bărbat foarte atrăgător.

– Da, iar eu nu am reușit să rezist ispitei, spuse Eliza cu un râs sec. Așa că acum m-am trezit alungată din mica mea grădină a raiului – cum ar veni. De fapt, Haddan a fost cel care a plecat furtunos și, reflectând la comentariul lui tăios despre pictură, mă tem că e din cauză că a aflat despre păcatul meu.

– Brighton este cel care a păcătuit, draga mea, nu tu, obiectă Augustina.

– Dar în ochii lui Haddan fapta mea e la fel de odioasă precum cea a baronetului, remarcă ea. Și așa o va vedea toată lumea.

La aceste cuvinte, prietena ei nu putu să îi răspundă nimic.

– E teribil de ironic să descopăr acum că avem și altceva în comun în afară de dorință fizică, continuă Eliza, încercând să nu își lase vocea să se frângă. Eu și Haddan prețuim amândoi natura. Își mușcă buza. Dar asta nu mai contează cu adevărat acum.

– Nu ai de unde să știi, insistă Augustina. Din ce mi-ai descris tu, s-ar putea ca vestea proastă primită de Haddan să nu fi avut nici o legătură cu tine. „Bucură-te de arta ta" ar fi putut să însemne... bucură-te de arta ta.

– O, știu sigur că de mine a fost legată, spuse Eliza, amintindu-și umbrele care îi întunecaseră ochii verzi-aurii. Iar „bucură-te de arta ta" a avut o semnificație mai sumbră. Am văzut-o în privirea lui. Indiferent ce ar fi aflat, a fost ceva foarte personal. Își ațintă privirea asupra mâinilor ei, nereușind să își smulgă gândul de la ce făcuseră cu doar câteva ore în urmă. Acum că știu că el e autorul eseurilor, pot să ghicesc că are impresia că a fost păcălit să cumpere bunuri stricate.

– Ei bine, atunci va trebui să îi arăți pur și simplu că se înșală.

– Nu știu cum. Eliza auzi ecoul gol al înfrângerii din tonul ei. Nu îi stătea în fire să se dea bătută fără luptă, dar în momentul acela ar fi vrut pur și simplu să se ascundă sub masă. Oh, Gussie, mă simt cam disperată. Am impresia că singurul mod în care aș putea să scap din prăpastia asta ar fi făcând ceva drastic. *Ceva periculos.*

– Nu e cazul să intri în panică încă, o sfătui Augustina. O să ne gândim la ceva.

Eliza nu o contrazise, dar realitatea era că situația părea foarte sumbră. Drumul călare îi lăsase timp din belșug să reflecteze la toate posibilitățile. La început, ideea de a-și strânge pur și simplu lucrurile și a o lua spre nord pentru a dispărea undeva în Lake District i se păruse o soluție viabilă. Dar fără comanda de ilustrații de la Haddan nu avea fondurile necesare pentru a-și cumpăra o căsuță. Mai grav, dacă scandalul i-ar fi pătat numele în ochii lui Watkins și ai celorlalți editori din Londra – ceea ce era o probabilitate reală – nu ar fi avut în viitor cum altfel să își câștige existența.

Săracă lipită pământului. Ar fi fost săracă, fără un sfanț și tăvălită în noroi. Gussie s-ar fi oferit să o adăpostească, dar gândul de a fi o povară pentru resursele financiare limitate ale prietenei ei era... de nesuportat.

Ridicând privirea, Eliza o văzu pe Augustina studiind-o cu o expresie tulburată.

– Poate va trebui să iau în calcul și propunerea lui Brighton, spuse ea încet. Cât de rău poate fi?

Prietena ei se întinse după whisky și luă o înghițitură mică direct din ploscă.

– Cum poți să întrebi asta? Ai trecut deja printr-o căsnicie forțată cu un bărbat pe care nu îl iubeai, nici nu îl respectai.

– Da, spuse Eliza. Și am supraviețuit.

– Hmm! Să te căsătorești cu nelegiuitul ăla! Doar peste cadavrul meu!

Eliza zâmbi, în ciuda îngrijorării.

– O, Gussie, ești ca un balaur aprig! Îți sunt foarte recunoscătoare că ești dispusă să îmi sari în apărare, scuipând flăcări și fum. Însă refuz să risc să te pârlești și tu în scandalul familiei mele.

– Dacă cineva va ajunge să se ardă, acela va fi Brighton, spuse prietena ei cu hotărâre. Deci hai să ne punem mințile la contribuție.

– Lord Haddan! Watkins ridică surprins privirea de la ceașca de ceai de dimineață. Ăăă, dacă ați venit să mă întrebați dacă nu cumva a mai trimis Linden vreo ilustrație finalizată, răspunsul este nu încă. Primul set de eseuri finale i l-am dat abia acum câteva zile.

– Nu, nu am venit să te întreb cum avansează Lady Brentford cu picturile. Gryff se așeză pe un scaun în fața mesei de scris a editorului și așteptă ca acesta să termine de șters de pe birou cele câteva picături de ceai pe care le vărsase. Am alte curiozități, dacă nu ai nimic împotrivă.

Fața editorului devenise ușor pământie.

– Milord, vă rog să înțelegeți că...

Gryff îl reduse la tăcere cu un fluturat tăios din mână.

– Nici nu am venit să te trag de urechi pentru că ai păstrat secretul asupra identității ei. Nu pot nicidecum să mă plâng de integritatea ta în a onora încrederea ce ți-a fost acordată.

Watkins își suflă peste degetele opărite, arătând vizibil ușurat.

– Cum ați ajuns să îi descoperiți secretul?

– Chiar nu contează, replică Gryff, pe un ton mai tăios decât intenționase.

Lipindu-și vârfurile degetelor, se uită în jur, încercând să decidă cum să înceapă. Venise aici hotărât să afle mai multe despre caracterul Elizei. Dar ceea ce i se păruse a fi o idee bună în orele de insomnie de dinainte de ivirea zorilor căpătă acum o cu totul altă culoare.

Dacă l-ar fi întrebat direct dacă era sau nu capabilă să comită un fals nu ar fi reușit decât să proiecteze o umbră de suspiciune asupra ei, indiferent dacă era sau nu vinovată. A-i păta astfel numele ar fi fost nu doar nedrept, ci și nedemn de un gentleman.

La naiba, Cameron avusese dreptate – habar nu avea cum să investigheze în mod discret.

– Sper că nu e o problemă sexul artistului? întrebă Watkins ezitant.

Sex. Gryff redeveni brusc atent.

– Mă refer la faptul că Linden e femeie, se corectă editorul.

– Nu... nu am decis, bombăni el, conștient că deteriora întreaga situație. Se ridică în picioare și își puse pălăria. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

– Milord...

Gryff se opri cu mâna pe clanță.

– Sper din tot sufletul că veți reflecta atent la această problemă și nu veți considera un cusur faptul că nu e bărbat. Watkins rosti cuvintele foarte lent, alegându-le atent. Nu se cuvine să vorbesc despre viața ei personală, dar am impresia că e captivă într-o situație de familie foarte dificilă. Nu că ar fi lăsat să îi scape vreodată cea mai mică văicăreală. În ciuda acestui lucru, e fără îndoială un om pe care mă pot baza întotdeauna. Tuși. O prețuiesc deosebit de mult.

– Mulțumesc, domnule Watkins, murmură Gryff.

Afirmația lui îi stârni un nou val de remușcări pentru că își imaginase tot ce putea fi mai rău despre ea înainte de a-i cere o explicație. Fără a mai spune nimic, ieși din editură și coti vest spre Bond Street, hotărât să se descurce mai bine la următoarea lui oprire.

Pași apăsați făcură să scrâșnească pietrișul de pe aleea îngustă ce înconjura căsuța.

– Ah, mă gândeam că s-ar putea să te găsesc aici, Liza.

Harry dădu la o parte o coardă de trandafiri cățărători ce îi stătea în cale și intră clătinându-se în grădina din spate a Augustinei. Era roșu la față, iar borul pieziș al jobenului său elegant dezvăluia o frunte lucind de sudoare.

– Ești cherchelit, spuse Eliza sec, și se întoarse să ude mai departe ierburile aromatice crescute în ghivece.

– Ba nu-s, protestă el. Și chiar de-aș fi, nu-i treaba ta.

Era bine că Gussie se afla în hambar. Altfel fratele ei s-ar fi ales și cu urechile înroșite de usturime, în completarea stomacului otrăvit de fiere.

Și ei îi venea să scuipe pe nări flăcări și pucioasă, însă se mulțumi să întrebe:

– Ce vrei?

Harry își lăți gura într-o imitație jalnică de zâmbet.

– Trebuie să schimb o vorbă cu tine. Între patru ochi.

– *Suntem* între patru ochi, Harry. Gussie s-a dus să își ia foarfecile de grădină și o stropitoare, așa că poți vorbi liber.

Nu că ar fi fost în stare să se exprime logic și coerent

– Uite care-i treaba, trebuie să te întorci la Londra cu mine. Azi.

– Nu pot, se răsti ea. Spre deosebire de tine, eu nu am cazarea asigurată la un hotel elegant, nici nu am permanent la dispoziție o cabrioletă scumpă.

– Dar stai de fiecare dată la Margaret, iar ea te primește oricând cu plăcere, scânci el. Mai ales acum, când soțul ei e plecat într-o misiune diplomatică la Sankt-Petersburg.

– Da, sunt norocoasă să am o prietenă din copilărie atât de generoasă. Dar în ultima vreme am abuzat de acest privilegiu. Nu pot să tot apar la ușa ei și să profit de generozitatea ei oricând vreau.

Expresia lui Harry deveni posacă.

– Dar asta e important.

– Întotdeauna e. Smulgând câteva frunze țepoase de rozmarin, le fărâmiță între degete și inspiră parfumul liniștitor. Mâine, poate.

Concesia se potrivea cu propriile ei planuri. Fusese nevoie de o discuție care se prelungise până târziu în noapte – precum și de câteva minciuni – pentru a o convinge pe Augustina că nu era cazul să intervină în forță deocamdată.

Draga și dârza Augustina. Bătrâna domnișoară fusese hotărâtă să pună mâna pe un vătrai și să dea buzna în reședința din oraș a lui Brighton, cerându-i să returneze pictura copiată. Acceptase cu inima strânsă să îi lase Elizei câteva zile să facă niște cercetări la Londra... teoretic discutând cu Watkins despre posibilitatea altor comenzi de artă.

Însă adevăratul motiv era pentru a...

– Ce-ți ia atâta, Leete?

Eliza își simți măruntaiele încleștându-se. Înțelese acum de ce era fratele ei atât de neliniștit. Întorcându-se, îl văzu pe odiosul văr al lui Brighton, domnul Pearce, trecând vioi pe lângă spalier.

– Serios, Eliza, ar trebui să porți bonetă când ești afară în soare, spuse el. Pistruii sunt atât de urâți la o doamnă. Pe de altă parte, tu ai avut dintotdeauna obiceiuri excentrice.

– Te rog să te abții de la a mi te adresa pe numele mic, domnule. Nu există nici o legătură între noi care să îți permită o astfel de intimitate, răspunse ea cu răceală, ridicând intenționat bărbia.

– Ah, dar urmează să devenim rude, rânji el batjocoritor. Cravașa lui îl atinse ușor pe umăr pe Harry. Du-te și ocupă-te de cai, Leete. Doresc să discut puțin cu fermecătoarea ta soră.

Fratele ei plecă pe furiș.

Pearce aruncă o privire prin grădină, apoi făcu un pas spre ea.

Eliza luă calmă un cuțit de grădinărit din coșul ei.

Ochii lui scânteiară de răutate când se răsuci pe călcâie pentru a-i întâlni privirea.

– Din câte țin minte, ai fost teribil de urâcioasă ultima dată când ne-am întâlnit.

– Sunt surprinsă că îți mai amintești întâlnirea, având în vedere cât erai de beat.

– O, îmi amintesc, Eliza, spuse el încet.

– Ce dorești?

Începu să își taie un buchet de lavandă pentru a nu-l lăsa să vadă cât de tare îi tremurau mâinile.

Pearce se mută, proiectându-și umbra asupra ei.

– Îți sugerez să începi să te porți mai frumos cu mine, Eliza. Eu și vărul Reggie suntem prieteni apropiați. Folosim în comun multe

dintre posesiunile noastre – cai, șarete, bastoane. Era evident că se distra. Dacă înțelegi ce vreau să spun.

Ea nu îi oferi satisfacția de a-i răspunde.

– Și că tot veni vorba de folosit în comun... Coborî ușor vocea: Eu și Reggie suntem parteneri și în micuța afacere profitabilă de care ți-a pomenit. Tocmai am pus mâna pe o altă pictură rară care trebuie copiată, așa că îți sugerez să nu amâni prea mult decizia de a deveni Lady Brighton.

– M-am tot gândit la ceva, spuse Eliza, forțându-se să se concentreze pe a obține informații, în loc să reacționeze la aluziile lui batjocoritoare. De ce insistă vărul tău pe șarada unei căsătorii? Mi se pare că i-ar fi de-ajuns să mă șantajeze cu datoriile lui Harry ca să mă facă să mă supun poruncilor lui.

Rânjetul lui Pearce se lăți și mai mult.

– O soție nu poate depune mărturie la tribunal împotriva soțului ei.

– Văd că v-ați gândit la toate detaliile. Dumnezeule, cei doi chiar erau mai scârboși decât niște melci de grădină. Ei bine, și eu m-am gândit. Eliza se forță să se prefacă sigură pe ea, chiar dacă pe dinăuntru dârdâia. Așa că am o propunere la care să vă gândiți tu și vărul tău. De dragul de a nu lăsa Leete Abbey și pe fratele meu să cadă complet în ruină, iau în calcul posibilitatea de a vă ajuta și a coopera cu voi la activitățile voastre nelegiuite. Însă singurul mod în care voi accepta asta va fi dacă vărul tău renunță la pretenția de a mă căsători cu el. Asta nu voi accepta niciodată.

– Nu ești în situația de a pune condiții, spuse Pearce.

– A, nu? Atunci n-aveți decât să vă găsiți un alt artist.

El își îngustă ochii.

– Imaginează-ți asta, Eliza. Fără bani, servitorii ar pleca, iar cămările ți s-ar goli. Leete Abbey ar deveni o ruină abandonată. Tu ai ajunge în scurt timp în stradă, iar cu numele pătat de rușinea fratelui tău și de bârfele despre propriile tale păcate care ar circula prin înalta societate, ce ai face ca să supraviețuiești, ei? Izbucni într-un râs dezgustător. Ți-ai vinde corpul sfrijit?

– Nu sunt atât de neputincioasă cum îți imaginezi.

Pearce aruncă o privire prelungă și relaxată în jur.

– E foarte drăguț locul ăsta. Dar, din păcate, astfel de căsuțe vechi iau foc foarte ușor. Mă îndoiesc că o fată bătrână ramolită care trăiește dintr-un venit minuscul ar reuși prea repede să își revină dintr-un astfel de dezastru.

Măsura depravării celor doi era cu adevărat înspăimântătoare.

Un val de greață îi invadă violent stomacul. Înghițindu-și șuvoiul acru de fiere, Eliza se sprijini de ghivecele ceramice.

– Îți place să joci dur, nu-i așa?

– Cu cât înțelegi asta mai repede, cu atât mai bine. Pearce își netezi manșeta mânușii scumpe. Câtă vreme cooperezi, totul va fi ușor pentru tine. Ba, la drept vorbind, s-ar putea să ajungă chiar să îți placă aranjamentul nostru.

Amenințarea lui, înțelese ea, nu avea nici o legătură cu faptul că i-ar fi dorit trupul. Voia doar să îi frângă spiritul.

Scrâșnind din dinți pentru a nu-i răspunde, Eliza își făcu de lucru aranjând lavanda tăiată într-un borcan cu apă până se calmă suficient cât să poată vorbi.

– Te-am înțeles cât se poate de limpede, domnule. În cel mai scurt timp am să îi ofer un răspuns vărului tău.

Pearce păru pe punctul de a mai spune ceva când apăru Augustina de după colț, cu brațele pline de ghivece cu flori.

– Nu știam că avem companie, spuse ea, mijind ochii spre vizitator și ațintind asupra lui o privire neprietenoasă.

– Domnul Pearce tocmai pleca, spuse Eliza încet.

Gura lui se subție, însă după o clipă de ezitare își duse mâna la borul pălăriei.

– O zi bună, Eliza. Vom discuta din nou cât de curând.

– Ce voia individul ăla lipicios? o întrebă prietena ei, privind coada redingotei acestuia dispărând dincolo de tufe.

– Să mă irite, răspunse ea încordată. Inspirând adânc parfumul ierburilor, Eliza își ațintă privirea asupra violetului-deschis al florilor, amintindu-și mesajul lor nerostit. „Fii calmă." Nu-l băga în seamă, Gussie.

Sculele de grădină țăcăniră și zdrăngăniră când prietena ei începu să le aranjeze pe masa de plantat.

În ciuda căldurii și a proprietăților vindecătoare ale plantelor, un val de răceală mortală începu să îi urce pe brațe, înghețându-i sângele.

– Draga mea, ești bine? Vocea Augustinei părea să vină de foarte departe. Arăți ca și cum ai fi pe punctul de a leșina.

Eliza își puse mâna streașină la ochi.

– Domnul Pearce avea dreptate – ar fi trebuit să îmi pun o bonetă. Probabil că soarele e prea puternic pentru capul meu. Scuză-mă o clipă până mă duc înăuntru după un pahar de apă.

– Ziua bună, milord. Valetul de la sala de box îl salută plecându-și capul. Aveți chef de-un meci? Nu e ziua dumneavoastră obișnuită, dar s-ar putea să vă găsesc un partener suficient de abil.

– De fapt, am trecut să te văd pe tine, Georgie, îi răspunse Gryff. Aici, la Salonul de Box al lui Gentleman Jack, se simțea mai în largul lui decât la Watkins & Harold. În decursul ultimilor câțiva ani, își construise o relație agreabilă cu băieții angajați la sală. Bărbații care lucrau aici ocupându-se de sacii de piele, făcând curat în vestiare și supraveghind meciurile de box erau toți foști pugiliști, dispuși să lase garda jos pentru un nobil care era generos cu glumele deocheate și berile gratis la taverna din apropiere.

Coborând vocea, Gryff întrebă:

– Nu cumva ați fi, tu și prietenii tăi, interesați să câștigați niște bani în plus?

Expresia lui Georgie deveni mai atentă.

– Vrei calule ovăz?

Gryff zâmbi.

– Excelent. Hai să mergem undeva unde să putem discuta mai între patru ochi, bine?

Dintr-o tresărire a obrazului lat, fostul boxer arătă spre un alcov de lângă colțul îndepărtat al salonului.

– Tocmai voiam să merg să împăturesc prosoapele, domnule.

Gryff îl urmă și intră după el într-un colț îngust din spatele unui dulap cu materiale. Aerul încă mirosea puternic a leșie, a săpun și a sudoare.

Mușchii lui Georgie se tensionară când acesta își trosni încheieturile masive.

– Aveți nevoie să spargem niște capete, milord?

– Poate, răspunse Gryff. Dar pentru a decide asta, trebuie mai întâi să strâng niște informații despre individul respectiv.

– Cine anume?

– Brighton.

Valetul scuipă pe podea.

– Doi ticăloși strânși la pungă, și el și lingăul de văr al lui cu care se tot afișează. Sunt prieteni la cataramă ei doi. Spre deosebire de dumneavoastră, domnule, nu lasă niciodată nici un sfanț pentru noi ăștia de muncim din greu.

– Da, ei bine, Brighton nu e doar un zgârie-brânză, dar am motive să bănuiesc că încearcă să îl strângă cu ușa pe un prieten de-al meu.

Pe drum de la biroul editurii, Gryff întorsese pe toate părțile întreaga situație. Watkins, un bărbat cu o inteligență foarte practică, avea instinctiv încredere în caracterul lui Lady Brentford. Și chiar dacă toate dovezile păreau să indice contrariul, pur și simplu nu și-o putea imagina în nici un fel de activitate ilegală, cu atât mai puțin una legată de artă. Dragostea ei față de pictură era prea sinceră, prea plină de bucurie. Nu ar fi pângărit-o niciodată cu ceva atât de sordid.

Și totuși, Cameron avea ochiul bine format și nu ar fi acuzat-o fără un motiv temeinic.

Exista o singură explicație care putea împăca faptele așa cum le știa el – Lady Brentford acționa forțată de cineva.

– Au. Georgie scuipă din nou. Nu-mi place când cineva încearcă să mă intimideze pe mine sau pe vreunul dintre prietenii mei.

– Nici mie. Gryff scoase din buzunar o punguță cu bani, clinchetul aurului dovedindu-se a fi un sunet mai apăsat decât cel făcut de monedele de cupru. Îmi imaginez că tu cunoști câțiva oameni care au habar de ce se petrece în cuiburile de pungași din oraș.

Georgie făcu ochi mari când banii aterizară în mâna lui.

– Da, milord. Așa e. Mângâie pielea moale. Și având asta la dispoziție pentru a dezlega niște limbi, ar trebui să reușesc să aflu tot ce doriți să știți.

– Vreau să știu ce învârte Brighton, replică Gryff. Rapid, dar discret. Aș prefera să nu aibă nici cea mai vagă bănuială că cineva își bagă nasul în activitățile lui.

Valetul își puse un deget pe lateralul nasului zdrobit.

– Nu vă faceți griji, milord. Voi păstra o tăcere de mormânt.

– Excelent. Vei mai primi ceva pentru tine și prietenii tăi odată ce terminați.

– Asta va fi de-ajuns, milord. Nu vreau să vă tâlhăresc. Nu când deja sunteți atât de generos în a vă cheltui banii cu de-alde noi.

– Nu-ți face griji, am să-i consider bani cheltuiți inteligent. Gryff îl bătu pe umăr. Îmi știi adresa. Dă-mi de știre la reședința din oraș imediat ce afli ceva.

Punga cu bani zdrăngăni când Georgie își strânse pumnul.

– Nici o grijă, domnule. Nu veți avea mult de așteptat.

Capitolul 19

Duhoarea descompunerii se ridica din apele fluviului în șuvoaie groase de ceață de un cenușiu murdar. Eliza se cuibări mai adânc pe bancheta trăsurii, tresărind la fiecare tropot al copitelor pe pod. Sunetele îi răsunau în urechi precum un fel de cântec funebru. Și, într-adevăr, avea impresia că spiritul ei traversa râul Styx, părăsind tărâmul viilor și pășind într-o lume de umbre posomorâte în care morții pluteau jelindu-și la nesfârșit păcatele.

– Și nu încape îndoială că am păcătuit, șopti ea.

Oricât ar fi fost de bizar, nu simțea că sufletul i se ofilise și murise. În ciuda întunericului ce o înconjura, momentele în care făcuse dragoste cu Haddan ardeau ca o flacără mică și veselă, o tresărire de căldură pe care o păstra vie în sufletul ei.

Chiar dacă părerea lui despre ea devenise întunecată precum cea mai adâncă beznă a nopții. O vizită la domnul Watkins îi confirmase că marchizul îi cunoștea identitatea. Editorul îi mărturisise și că întregul proiect era acum în pericol, căci Haddan păruse mânios și nesigur dacă să continue sau nu.

Motivul care îl făcuse pe marchiz să se răzgândească nu era greu de ghicit. Prietenul lui probabil auzise ceva despre planul lui Brighton. Bărbații discutau între ei – poate chiar mai mult decât femeile – în special când erau cherchelițți.

– Am ajuns, doamnă, o anunță vizitiul de pe capră, cu vocea înăbușită de întunericul dens precum cerneala. Îi auzi cizmele târșâindu-se pe scara din spatele trăsurii și coada biciului ciocnindu-se ușor de banchetă. Vă aștept aici.

Slavă Domului pentru curajoasa ei prietenă Margaret, care îi pusese la dispoziție cai și vizitiu fără să o întrebe nimic. Dacă i s-ar fi cerut să își explice misiunea, Elizei i-ar fi fost dificil să își exprime gândurile în cuvinte.

– Asta fiindcă ar trebui să mă duc singură la balamuc, în loc de un bordel, murmură ea cu amărăciune, pășind cu grijă în noroiul urât mirositor. E evident că mințile mele au alunecat până la granița unor halucinații periculoase.

Aleea era pustie, iar umbrele impenetrabile, cufundate într-o tăcere încremenită. Traversând în grabă mica distanță până la ușa cu inele de fier, Eliza își strânse toate rămășițele firave de hotărâre și bătu cu mai multă fermitate decât simțea.

„Nu știu dacă a existat vreodată misiune cu sorți mai mici de izbândă."

Portarul mătăhălos îi aruncă o privire neprietenoasă și îi deschise ezitant, conducând-o pe un coridor slab luminat și în același mic birou din spate în care fusese închisă și la vizita pe care o făcuse anterior la Vizuina Lupului.

– Așteptați aici, mârâi el.

Eliza își dădu pe spate capișonul pelerinei și își scutură picioarele, inspirând și expirând atent în timp ce privea flăcările lumânărilor din sfeșnic legănându-se în curentul dinspre ușă. Lumina vag roșiatică dansa peste gravurile erotice, infiltrându-se în gândurile ei și făcând-o să își amintească, fără să vrea, de prima ei întâlnire acolo cu Haddan.

El glumise pe tema falusurilor supradimensionate și a pozițiilor inventive. Apoi depusese un sărut ușor ca fulgul pe o bucățică de piele dezgolită chiar deasupra mânușii ei...

Frecționându-și încheietura, Eliza se grăbi să se apropie de bufet. Trandafirul lui Redouté nu se vedea pe nicăieri. Domnișoara Hawkins probabil îi urmase sfatul de a-l vinde.

O decizie înțeleaptă. În orice limbaj – secret, tacit sau rostit cu voce tare – iubirea era un sentiment foarte inconfortabil.

Clipi. *Iubirea.* O, da, iubirea era dureroasă. Precum spinii unui trandafir, putea să te înțepe dureros până la sânge. Dar, desigur, putea fi în același timp și tandru senzuală, precum atingerea unei petale catifelate sau adierea de dulceață diafană. Poate că acea contradicție făcea parte din farmecul ei.

Iubire. Ce loc bizar își găsise să reflecteze la acel subiect. Până în acel moment reușise să evite să se gândească prea în profunzime la ceea ce simțea. Ceea ce trăise alături de Haddan fusese dorință fizică, pur și simplu. Trupurile lor se întâlniseră preț de câteva clipe trecătoare, apoi se despărțiseră pentru a-și vedea fiecare de viața sa...

– Lady Brentford. Sara Hawkins închise încet ușa în urma ei. Dacă îl cauți pe fratele dumitale, pot să-ți spun că în noaptea asta nu e aici. La drept vorbind, nu l-am mai văzut cam de o săptămână.

– Nu, nu îl caut pe Harry, replică ea. Eu... speram de fapt să pot schimba două vorbe cu tine.

– Firește. Sara arătă spre unul dintre scaunele de lângă masa de scris. Vrei să luăm loc? Să nu te superi că îți spun, dar pari cam nesigură pe picioare.

– Presupun că îmi tremură genunchii puțin. Nu se întâmplă prea des să intru într-un stabiliment ca acesta.

Sara chicoti.

– Sper și eu.

Pumnii Elizei se încleștară și mai strâns în poala ei.

– Cum... cum îți găsești fetele? se bâlbâi ea, neîndrăznind să ridice privirea de la încheieturile degetelor ce începuseră să se albească.

Sunetul de amuzament încetă brusc.

– Și... și cât pot să câștige pe săptămână în... într-un loc precum Vizuina Lupului? Am... am auzit că bărbații sunt dispuși să plătească scump pentru plăcere la cele mai exclusiviste bordeluri din oraș.

Sara nu își permise decât o tresărire minusculă de surprindere înainte de a-și masca reacția printr-un acces scurt de tuse. Însă Eliza avea multă experiență în a urmări reacțiile faciale. Ceea ce văzu fu suficient pentru a o face să își dorească să se poată topi și prelinge printre scândurile podelei. *Ce nebunie îi împinsese pașii aici?*

– Doar nu te gândești să îți cauți de lucru aici, Lady Brentford? spuse Sara cu blândețe.

Nu, firește că nu – era o idee ridicolă. Eliza își feri privirea.

– Știu că nu sunt frumoasă...

– Ei, ia stai așa. Crezi că nu ești frumoasă? exclamă Sara.

– Știu *sigur* că nu sunt frumoasă.

– Ha! Crede-mă pe cuvânt, ai exact genul de frumusețe care scoate bărbații din minți.

Eliza deschise gura să protesteze.

– Nu, ascultă-mă până la capăt. În primul rând nu aspectul fizic face ca o femeie să fie dezirabilă. Uită-te la mine – nu sunt o frumusețe orbitoare, dar am fost înconjurată de gentlemeni care s-au întrecut să îmi intre în grații. Și vrei să știi de ce?

Eliza dădu din cap.

– Da... Aș vrea mult să știu.

– Gentlemenilor le place... ei bine, lordul Haddan îl numește spirit – acea scânteie interioară a unei femei care îi luminează întreaga ființă. E greu de descris, dar e ceea ce face un bărbat să își dorească să fie în preajma ei, știi? Nu îi interesează doar să își scuture pompița. Le place să discute. Să râdă.

– Oh.

Eliza își ațintì o privire gânditoare asupra dansului sinuos al flăcării felinarului.

– Dumneata ai un foc interior, Lady Brentford. Și arde dogoritor.

Gura ei făcu o grimasă.

– Iar ăsta e un lucru bun?

– Foarte, o asigură Sara.

– Atunci de ce nu pot lucra aici?

Sara se ridică și se duse la bufet, unde destupă o carafă și turnă vin de Xeres în două pahare.

– Ascultă, suntem amândouă femei inteligente, răspunse ea, odată ce puse un pahar în fața Elizei. Sinceră să fiu, chiar dacă aș fi tentată să te las să îți distrugi reputația, o astfel de mișcare ar face mult rău afacerii mele. Bărbaților li s-ar părea oribil de inconfortabil să interacționeze cu o doamnă din propria lor clasă socială – cineva care le-ar putea fi soră. S-ar duce altundeva.

După ce cântări cuvintele Sarei cât timp sorbi de mai multe ori din vin, Eliza oftă prelung.

– Înțeleg ce zici. Plimbă vinul prin pahar, iar spirala astfel formată păru să o târască și mai adânc în confuzie. Dar problema e că am nevoie de bani. Mulți bani. Tu ești în mod evident o femeie de afaceri eficientă. Ai vreo idee ce aș putea încerca în afară de-a mă lega cu lanțuri de o viață de activități ilegale – ceea ce, în momentul de față, pare a fi singura mea opțiune?

Sara își netezi fustele.

– Ar fi bine să îmi povestești totul de la început.

Eliza îi explică șovăitoare despre datoriile fratelui ei, despre cât de mult se luptase ea personal să economisească suficient cât să-și îndeplinească visul de-a fi liberă și despre ultimatumul teribil pe care i-l dăduse Brighton.

– Nu mă voi căsători cu el, firește. Prefer să mor de foame în stradă. Dar m-am gândit că dacă mi-aș găsi de lucru ceva care să se plătească bine, aș putea să plătesc datoriile lui Harry și să mai salvez puțin din reputația familiei mele având grijă să nu ajungă în închisoarea pentru datornici. Jumătate din fonduri le-am strâns din munca mea de artist și m-am gândit că poate Brighton va accepta să îi plătesc restul în rate, cum ar veni. Ori așa, ori deloc, și dată fiind lăcomia baronetului, mi se pare probabil că va accepta termenii mei. Oftă. Apoi poate voi putea să încep să economisesc din nou niște bani pentru acea căsuță în Lake District.

– Văd că te-ai gândit temeinic la asta, spuse Sara încet. Dar, din păcate, problema, ăăă, remunerației nu e chiar atât de simplă. Vezi tu, fără a intra prea mult în detalii, există o mare varietate de poziții în lumea demimondelor, precum și o gamă largă de recompense bănești.

Eliza veni mai în față pe scaun.

– Bănuiam acest lucru, dar, drept să îți spun, nu mi-e la fel de limpede care ar trebui să fie diferențele.

– Nu am să-ți descriu cele mai primitive aspecte ale activității – presupun că ți le poți imagina și singură. Să spunem doar că fetele de aici sunt bine îngrijite și câștigă decent. Însă doar cea mai scumpă curtezană poate spera să obțină suma pe care ai menționat-o.

– O curtezană? replică Eliza.

Seara se dovedea a fi foarte educativă, chiar dacă nu era și financiar un succes.

– O, *chère amie*, o damă de companie nobilă, având un singur protector, spuse Sara. Când văzu privirea întrebătoare a Elizei, lăsă să-i scape un oftat ușor, apoi continuă: Uite cum funcționează – un gentleman ia o astfel de femeie sub aripa sa protectoare. În sensul că o instalează într-o casă cochetă, îi plătește servitori, o copleșește cu haine scumpe și bijuterii. În schimb, ea îl amuză. Exclusiv pe el, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Înțeleg. Eliza strânse din buze. Deci curtezanele reprezintă pătura aristocrată a femeilor de moravuri ușoare.

– Da, e o exprimare potrivită. Și doar un bărbat bogat și-o poate permite pe cea mai bună.

Eliza își smuci marginea mânușii, amintindu-și un zâmbet arogant poleit în lumina fumurie a felinarului.

– Îmi închipui că un gentleman precum marchizul de Haddan are o astfel de prietenă nobilă instalată undeva în vreun tainic cuibușor de nebunii.

Sprâncenele Sarei se strânseră laolaltă.

– Haddan? Nu, la drept vorbind nu are. Un râs înfioră umbrele din jurul lor. Presupun că Vânătorul de Căprioare a fost dintotdeauna prea ocupat să se plimbe din oraș în provincie și înapoi. Vânând căprioarele, înțelegi. Își puse jos paharul. Deși, sinceră să fiu, nu a fost niciodată chiar atât de diavol pe cât l-au făcut să pară gurile rele. Dincolo de reputația de crai desfrânat, a avut dintotdeauna o inimă de aur. Faptele lui discrete de bunătate față de fetele de aici nu sunt pomenite niciodată în fițuicile alea cu pretenții. Sunt interesate să scrie doar despre scandaluri. Bătu meditativ cu degetele în masă. Și chiar și alea s-au stins. În ultima vreme pare să se fi săturat de toate. Susține că a îmbătrânit și a devenit mai înțelept.

Eliza își abătu privirea, sperând să reușească să își înghită nodul care i se pusese în gât fără a se face complet de râs izbucnind în plâns.

Sara aștepta înțelegătoare, fără un cuvânt, lăsând pâlpâirea discretă a flăcărilor și a umbrelor să danseze pe pereți până când Eliza își veni în fire suficient cât să îi ofere un zâmbet strâmb.

– Ce bine ar fi dacă vârsta ar aduce automat și mai multă înțelepciune! Din păcate, eu am impresia că gândirea mea a devenit din ce în ce mai stupidă cu fiecare clipă ce s-a scurs. Te rog să mă ierți că am venit până aici și ți-am răpit timpul.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, Lady Brentford, dar adevărul este că nu ai să poți câștiga banii pe care îi cauți doar ridicându-ți fustele. Ezită. Din câte mi-ai spus, înțeleg că ești o artistă deosebit de talentată. Nu ai nici un mijloc de a-ți folosi talentele pentru a câștiga fondurile de care ai nevoie – în mod legal, firește?

Eliza clătină din cap, nevăzând rostul în a-i pomeni de ilustrațiile pentru cartea lui Haddan. Vizita pe care i-o făcuse în după-amiaza aceea domnului Watkins aproape că îi confirmase că proiectul nu avea să vadă vreodată lumina tiparului. Marchizul fusese suficient de gentleman cât să sugereze că era din cauza sexului ei, nu din cauza activităților ei ilicite.

– Nu există prea multe oportunități pentru o femeie. Editorul meu e unul dintre puținii luminați la minte, dar chiar dacă lucrările mele sunt amplu lăudate, trebuie să îmi ascund identitatea reală în spatele unui pseudonim.

– Ce nedrept! Ar trebui să-ți fie recunoscute talentele.

– Când bărbații fac regulile, asta e puțin probabil să se întâmple.

Sara își trase nasul.

– Dar *știu* că ai dreptate.

– În orice caz, ilustrațiile pe care le fac pentru cărți îmi aduc în general doar sume modeste. Iar acum nici măcar această opțiune nu îmi mai este disponibilă, îi explică Eliza. Nu îi pot cere editorului meu să riște să aibă de suferit dacă voi fi aruncată într-un scandal, deci nu ar fi corect să-i cer să-mi dea în continuare de lucru. Își prinse paharul în palme, dorindu-și ca senzația de căldură a vinului să i se strecoare prin piele. Trebuie să existe o cale de a-mi păstra

viu visul la fericire. Trebuie doar să fiu suficient de deșteaptă să o găsesc.

– Lasă-mă să reflectez la asta. Sara ridică paharul pentru a face un toast. Pentru fericire. Și pentru femeile care îndrăznesc să viseze că fericirea e o posibilitate reală, dacă sunt suficient de curajoase să lupte pentru ea.

Clinchetul cristalelor răsună mai tare decât sfârâitul cărbunilor.

– Mulțumesc, spuse Eliza.

Se ridică și își încheie din nou pelerina, simțindu-se brusc rușinată de cât de mărunte erau propriile ei probleme. Cealaltă femeie avea probabil de înfruntat situații mult mai sumbre zi de zi. *Viață, moarte.* Suferințe reale. Iar ea stătea și jelea de inimă frântă.

– Repet, ai fost foarte generoasă – mai mult decât generoasă – să mă primești, adăugă ea.

– Ai unde să dormi la noapte? o întrebă Sara.

– Da, o prietenă dragă din copilărie a avut generozitatea de a-mi oferi găzduire de fiecare dată când vin la Londra. Soțul ei e plecat într-o misiune diplomatică, așa că ea susține că se bucură foarte mult când îi țin companie. Însă urăsc să abuzez de bunătatea ei mai mult decât e nevoie. Mă voi întoarce în provincie mâine și, ei bine... Oftatul ei stinse flacăra celei mai apropiate lumânări. Cumva o să mă dumiresc ce să fac mai departe.

– Dacă ai nevoie de ceva bani..., se oferi Sara.

Eliza zâmbi.

– Ești cu adevărat foarte bună, domnișoară Hawkins..

– O, te rog, spune-mi Sara. Toți prietenii așa mă strigă.

– Sara, atunci. Numele îi alunecă foarte firesc pe limbă. Ești foarte bună, dar pe moment am suficient să mă descurc.

– Prea bine. Dar dacă asta se va schimba, nu ezita să vii aici să-mi ceri ajutorul. În ciuda aparențelor, Vizuina Lupului e un refugiu sigur pentru femeile care dau de bucluc.

– Mulțumesc. Eliza se duse la ușă. Te rog nu te obosi să mai chemi portarul de la sarcinile lui. Mă descurc să ies singură.

Având grijă să stea aproape de lambriurile cufundate în întuneric, Eliza traversă coridorul, recunoscătoare că această parte a clădirii era pustie. Un fuior de fum gri metalic plutea deasupra capului ei,

singura altă tresărire de mișcare în afară de foșnetul propriilor ei fuste.

– Slavă Domnului că nu am avut nici un martor la neghiobia mea, șopti ea – apoi își mușcă limba în clipa în care ușa privată se deschise și lăsă să intre o siluetă întunecată.

Lipindu-se de perete, își puse capișonul și se rugă ca prezența ei să rămână neobservată.

O pereche de cizme grele tropăi pe covorul turcesc, pașii grăbiți răsunând ca un ecou al bubuitului propriei ei inimi. Învăluită în umbre, silueta ce se apropia nu era decât un contur vag de picioare lungi, pelerină fâlfâitoare, umeri lați, pălărie cu calotă înaltă... *Un bărbat*. Acest lucru deveni limpede chiar mai înainte ca Eliza să închidă strâns ochii și să înalțe o rugăciune mută.

„Mergi mai departe, mergi mai departe."

Tropăiturile deveniră tot mai zgomotoase, apoi Eliza avu impresia că pericolul era pe punctul de a trece. Însă în clipa următoare pașii se opriră brusc.

Ea își îngropă mai adânc capul în pliurile țesăturii.

– Lady Brentford?

Ea nu răspunse.

– Pe toți dracii din iad, ce cauți aici?

Nu avea nici un rost să bage capul în nisip. Îndreptându-și umerii, Eliza hotărî să își ascundă umilința făcând pe curajoasa.

– La drept vorbind, îmi căutam de lucru, Lord Haddan. Din moment ce comanda de ilustrații s-a anulat, trebuie să îmi găsesc un alt mijloc de a câștiga suficienți bani cât să pot supraviețui.

Gura lui Gryff se subție într-o linie aspră.

– Dacă asta ar fi trebuit să fie o glumă, nu e amuzantă.

– Nevoile elementare pentru hrană și un acoperiș deasupra capului nu sunt subiect de glumă, domnule, spuse ea încet. Încearcă să te lipsești de ele.

Zugrăvit în lumina șovăitoare, profilul lui păru să devină mai blând. Mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt, își drese vocea cu o tuse slabă.

– Dacă ai nevoie de fonduri, Lady Brentford...

– Plata pentru serviciile din trecut? Ridică bărbia, stârnind o foarte vagă adiere în aer. Mulțumesc, dar prefer să îmi păstrez

rămășițele de mândrie pe care le mai am și să refuz oferta, oricât ar fi de generoasă.

– Nu... nu am vrut...

– Să îmi insulți integritatea? Firește că nu. Tu consideri că nu am așa ceva.

Dădu să treacă pe lângă el, dar el i se puse în drum.

– Lady Brentford, aș dori să discutăm...

– O, scutește-mă, domnule. Eliza constată brusc că îi era greu să respire. Nu își dorea decât să scape din acele umbre sufocante și de mirosul mult prea familiar al apei lui de colonie cu rom și dafin. Înghițindu-și lacrimile, se îndepărtă de trupul lui masiv și cald. Nu consider că am avea nimic de discutat. Ba chiar cred că deja ne-am spus prea multe unul altuia. Am trecut pe la domnul Watkins și înțeleg că parteneriatul nostru s-a sfârșit. Ajunge așa.

Gryff ezită, doar atât cât să-i permită să se strecoare pe lângă el. Grăbind pasul până aproape o luă la fugă, Eliza se îndepărtă grăbită.

– *Bărbații*. Sara ridică privirea de la registrul ei contabil și se posomorî când Gryff intră în birou. Jur, ar fi mai bine dacă li s-ar da voie femeilor să conducă lumea. Voi, bărbații, nu meritați să faceți regulile.

– Ce nouă faptă necurată sau insultă ți-a stârnit mânia?

Scoțându-și pălăria, își trecu o mână prin păr și se așeză lângă masa de scris.

– O, nu mă întreba, bombăni Sara, întinzându-se după paharul ei de vin de Xeres.

Gryff privi lumina lumânării scânteind prin vinul brun roșcat și așteptă ca ea să continue. De regulă, era excesiv de limbută. Însă de data asta tăcerea păru să pună capăt oricărui alt comentariu. Sara se mulțumi să soarbă din băutură cu fruntea încrețită într-o cută gânditoare.

Gryff își încrucișă picioarele, apoi se ridică din nou și se duse la dulăpior pentru a-și turna o porție din whisky-ul ei scoțian special. Tăria acestuia îl izbi plăcut în stomac, însă căldura se risipi rapid, lăsându-i măruntaiele în continuare încleștate într-o gheară rece.

Târșâitul pașilor lui agitați o smulse în cele din urmă pe Sara din gândurile ei negre.

– Ai vreun motiv să fii agitat ca un mânz sălbatic? murmură ea.

– Nu mă întreba, replică el.

Ea arcui o sprânceană, însă, spre consternarea lui, îi onoră rugămintea.

Blesteme, blesteme, blesteme. A deschide subiectul misterioasei vizite a lui Lady Brentford se dovedea al naibii de dificil. Femeile, își spuse el, repetând în minte exasperarea ei de mai devreme. Poate că ar fi trebuit să caute sanctuar într-o mănăstire mai degrabă decât într-un bordel.

– Hmm. Sara scoase într-un final un nou sunet. Mă întreb...

Gryff se răsuci brusc pe călcâie de unde stătea studiind gravura. Își strânse buzele.

– Tu ești bogat, așa-i?

– Da, răspunse el.

– Cât de bogat?

– Foarte.

– Hmm.

Vârful creionului răpăi ușor pe pagina deschisă a registrului contabil, lăsând o dâră de urme minuscule.

– La dracu', Sara, mârâi el. Dacă ai nevoie de bani, cere-mi și gata.

– *Nu* sunt pentru mine, spuse ea pe un ton ușor defensiv. Adevărul este că după schimbările pe care le-am făcut aiciă, câștig acum chiar mai mult decât Lupul. Însă... Clătină din cap. Nu, nu, lasă. A fost doar un gând, dar mă tem că nu a fost unul prea bun. Ultimele guri de vin dispărură dintr-o înghițitură rapidă. Nu că ideea care mi-a venit mai devreme ar fi fost cu ceva mai bună.

El puse jos paharul cu grijă.

– Ce căuta Lady Brentford aici?

– Ah, o mai ții minte?

Oricât de mult ar fi ținut la vechea lui prietenă, erau momente când îi venea să o înșface de umerii frumos conturați și să o zgâlțâie până îi clănțăneau dinții.

– Da, o mai țin minte, replică Gryff scrâșnind. Acum fii bună și răspunde-mi la întrebare.

– Nu-i cazul să îmi sari la beregată.

Înclinându-și capul, îl fixă cu o privire care păru să îl dezbrace de toate hainele lui scumpe și să îi expună toate nenorocitele de cusururi în lumina proiectată de flăcările lumânărilor.

– Sara, insistă el.

– O, prea bine. Un râs scurt se sfârși cu un oftat. Lady Brentford a venit să mă întrebe cam câți bani ar putea spera să câștige o femeie lucrând la Vizuina Lupului.

Gryff simți brusc un val de greață întorcându-i stomacul pe dos. Luase răspunsul ei sardonic despre căutarea unui loc de muncă drept o simplă glumă veninoasă, o replică sarcastică. Sprijinindu-se cu un șold pe bufet, inspiră adânc.

– Dumnezeule, ce-ar împinge-o la o asemenea disperare?

– Bărbații, îi răspunse Sara sumbru. Bărbați care încearcă să profite de talentele ei pentru propriile scopuri oribile, să îi distrugă visurile pentru propriul lor câștig egoist, să îi frângă sufletul pentru propriul lor amuzament malefic.

– Cum așa? șopti el gâtuit.

– Fratele ei – care, dacă tot veni vorba, ar trebui fiert în ulei încins – a făcut un pact cu diavolul pentru a-și salva propriul hoit împuțit. Datorează o avere sub formă de datorii acumulate la jocuri de noroc, iar beneficiarii sunt doi ticăloși, Brighton și Pearce. Așa că acum încearcă să o forțeze să îi ajute la o activitate dubioasă legată de artă.

Gryff se ridică în picioare.

– Și se pare că o căsătorie forțată cu Brighton e inclusă în înțelegerea lor, având în vedere că o soție nu poate depune mărturie împotriva propriului soț.

Gryff se lăsă să cadă din nou pe bufet cu o bufnitură zgomotoasă.

– Arăți ca și cum ți-e rău, milord. Ai prefera să-ți torni un pic de brandy în loc de whisky? Spotted Dick tocmai ne-a adus o ediție excelentă, pe care a obținut-o ilicit din Franța.

– Ceea ce aș prefera, spuse Gryff lent, ar fi să storc tot sângele din corpul lui Brighton, până la ultima picătură. Eventual cu mâinile goale.

– O reacție cam intensă. Sara îl studie pe sub genele pe jumătate coborâte. Având în vedere că doamna respectivă ți-e aproape străină.

– Păstrează-ți glumele pentru mai târziu, te rog. Gryff își izbi pumnul în palmă. Povestește-mi tot ce ți-a spus. Faptul că el nu o întrebase niciodată despre visurile ei îi făcu măruntaiele să se răsucească într-un nod și mai strâns. Totul.

– Ai de gând să îi ucizi dragonul?

Gryff se crispă când auzi cuvântul „dragon".

– Să spunem doar că intenționez să le plătesc cu aceeași monedă.

Lumânările părură să se însuflețească și să danseze puțin mai vioi.

– Ei bine, a zis că intenționează să se întoarcă la Leete Abbey mâine...

Capitolul 20

– Nu. Eliza își încrucișă brațele peste piept. Și ăsta e răspunsul meu final.

Augustina lovi cu pumnul în aluat până se transformă într-o bilă mare, apoi începu să îl întindă într-un disc aplatizat.

– Nu văd de ce nu. Doar fiindcă sunt mai bătrână decât vremea nu înseamnă că nu pot să mă mut dintr-un loc într-altul fără să mă vestejesc din rădăcină.

– Nu e o problemă de cât ești de rezistentă, Gussie. Refuz să te smulg din mijlocul prietenilor tăi și al locurilor care îți sunt familiare, răspunse ea. Cu atât mai mult cu cât eu voi pluti ca puful de păpădie, dusă de vânt și așteptând să văd unde mă vor depune palele nestatornice.

– Ăsta este motiv în plus să nu zbori de capul tău, replică prietena ei.

Eliza răsuflă zgomotos, înduioșată de loialitatea neclintită a Augustinei, dar hotărâtă să o țină departe de primejdii. Nu îi spusese nimic despre amenințarea urâtă a lui Pearce, știind că nu ar fi făcut

decât să alimenteze hotărârea curajoasă a Augustinei de a le ține piept celor doi ticăloși. Luând-o spre nord și îndepărtându-se cât de mult posibil de căsuța cu acoperiș de stuf a prietenei ei, Eliza spera să atragă cât mai departe de ea și eventualul pericol. Cu puțin noroc, avea să își piardă urma printre dealurile bătute de vânt și văile regiunii Lancaster. Urma să înceapă o nouă viață.

„Tunete și trăsnete! Am cam dat-o în bară cu cea pe care o am acum."

– Te rog, vreau... vreau doar puțin timp cu mine însămi, răspunse ea. Singură, fără companie, pentru a mă lămuri ce îmi doresc.

Un nor subțire de făină se ridică în aer când Augustina își șterse mâinile și puse biscuiții scoțieni în cuptor să se coacă. O briză care intra pe fereastra deschisă îi umflă fustele, iar cu pudra delicată a părului ei argintiu arăta ca o figurină din secolul trecut. Delicată, fragilă.

– Dacă asta dorești, firește că nu voi mai spune nimic.

Zâmbetul nu reuși să ascundă durerea din ochii ei.

Secrete, neînțelegeri, jumătăți de adevăr. Nici nu era de mirare că singura prietenie care conta fusese pusă la grea încercare.

Eliza își feri privirea, temându-se că ar fi putut să cedeze și să admită că ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singură.

– Odată ce mă instalez, poți să vii în vizită, spuse ea neconvingător, știind că nu avea să aline astfel sentimentele rănite ale prietenei ei.

– Firește. Augustina începu să facă o curățenie metodică prin bucătărie. Încăperea răsună de zăngănit de vase și bocănit de oale, dând voce atmosferei discordante care se instalase în încăpere. Dar tot nu pot să nu mă întreb cum vei călători spre nord singură. Nu se cuvine ca o femeie de viță nobilă să călătorească neînsoțită cu poștalionul.

– De acum înainte intenționez să nu mai urmez rigorile înaltei societăți. O guvernantă sau o menajeră ar putea să călătorească singură și tot ar fi considerată respectabilă. Eu mă consider a fi în aceeași poziție – o femeie care trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența. Eliza luă tava de ceai și o duse la cămară. Aș prefera de departe să mă bucur de libertate mai degrabă decât să trăiesc într-o colivie de aur.

Căsnicia cu Brighton ar fi ținut-o închisă într-o cușcă. Văzuse bietul leu de la menajeria din Turn. Chiar și un animal nobil putea sfârși cu spiritul frânt în urma unei existențe interminabile petrecute în spatele gratiilor veșnic închise.

Bombănind pentru sine, Augustina puse pe podea o farfurioară cu smântână.

– Dar în situația de față am decis să mă retrag în stil mare, adăugă ea.

Șoarece, pisicuța portocalie, apăru imediat de după dulap. La mică distanță după ea veni și Elf, cu ghearele zgâriind scândurile în goana de a recupera întârzierea. Augustina se oferise să aibă grijă de el până reușea să se instaleze.

– Voi călători într-o trăsură privată care mă va duce până în Birmingham.

Prietena ei ridică privirea de la cele două cozi agitate.

– Știu că e o cheltuială mare, mai ales că nu mă lași să contribui cu nimic la fondurile tale. Dar sunt ușurată să aud asta.

Eliza își permise o umbră de zâmbet.

– Nu-ți face griji în privința banilor. Am decis să îmi ofer un cadou de adio, ajutată de Harry. A lăsat în grajduri falnicul cal de vânătoare roib, cel pe care moșierul Twining și-l tot dorește de o lună încoace. Așa că l-am vândut la un preț foarte frumos. Suntem amândoi extrem de fericiți. Făcu o pauză. Nu pot spune că și Harry va fi când va afla.

Vestea fu întâmpinată cu un hohot de râs.

– Ce ție nu-ți place altuia nu-i face, spuse Augustina. Măcar o dată lasă-l să fiarbă în suc propriu.

Miau. Cele două pisici loviră farfurioara goală, făcând-o să alunece pe podea.

– Da, în mod cert e cazul să sărbătorim! exclamă Augustina.

După ce îndreptă vasul și îl reumplu cu smântână, își luă plosca de whisky medicinal și turnă două porții minuscule.

Clinchetul paharelor făcu să se risipească aerul apăsător. Precum o furtună de vară, tensiunea păru să se risipească de la sine, lăsând în bucătărie prospețimea curată de după ploaie.

– O, Gussie. Când alcoolul o izbi în stomac cu o căldură plăcută, Eliza își petrecu brațele în jurul prietenei ei și o îmbrățișă strâns.

Nimic nu m-ar face mai fericită decât să vii să locuiești cu mine în Lake District. Dar hai să nu ne pripim. Trebuie să vedem ce se întâmplă cu Harry, apoi... putem lua o decizie mai bună.

Augustina își trase nasul și își șterse o lacrimă de pe obrazul palid.

– Încă din copilărie ai fost mereu atât de rezonabilă. Uneori mă întrebam cine pe cine învață.

– E evident că unele lecții nu le-am reținut prea bine, spuse Eliza, clipind pentru a-și scutura o perlă de umezeală de pe gene. În nici un caz nu aș putea spune că felul în care m-am purtat cu bărbații a fost rezonabil.

– Haddan este un neghiob pentru că nu ți-a oferit șansa de a te explica, spuse Augustina. Un individ chipeș și fermecător, dar totuși neghiob.

„Și care cel mai probabil mă crede o târfă intrigantă și vicleană", își spuse Eliza, dar a rosti gândul cu voce tare nu ar fi făcut decât să aprindă noi scântei. Era mai bine să lase tăciunii să se consume până nu mai rămânea decât cenușa din ei.

– Nu a fost niciodată nimic mai mult decât o pasiune trecătoare, Gussie. Pentru amândoi.

Augustina mută cu grijă borcanul cu flori tăiate aflat pe pervaz, mâinile ei zăbovind pe petalele galbene.

La naiba, oare de ce trebuia ca narcisele să însemne iubire neîmpărtășită?

– Tot nu știi să minți prea bine, spuse prietena ei cu un zâmbet amar.

– Nu cumva să arzi biscuiții, o avertiză Eliza. *Asta* în mod cert mi-ar frânge inima.

Slavă Domnului că râsul era un balsam pentru suflete. Tava fierbinte fu scoasă din cuptor și se așezară la masa mică pentru a-și rupe bucățele din prăjitura încă aburindă, ca niște copii neascultători, reușind și să se ardă pe limbă.

– Mmm, când ai de gând să pleci? întrebă Augustina, făcându-și vânt în fața buzelor.

– Poimâine. Am câteva lucruri la abație pe care trebuie să le împachetez. Dar acum că m-am hotărât, vreau să plec rapid, înainte ca Harry și Brighton să apuce să îmi pună bețe în roate.

– Ha. N-au decât să încerce, draga mea. Bătu un ritm marțial pe lemnul de stejar brăzdat de urme. N-au decât să încerce.

– Sper sincer că prietenii tăi mi-au lăsat și mie una dintre acele țigări de foi indiene nelegiuit de scumpe.

Gryff privi în jurul lui și văzu silueta întunecată a lui Cameron încadrată în ușa biroului.

– Te rog să te servești, replică el, punând pe o măsuță cutia din lemn de santal sculptat.

– Sărbătorim ceva?

Scuturând burnița de pe haină, Cameron studie cele trei siluete mătăhăloase care se lăfăiau lângă șemineu, fiecare dintre acestea savurând un pahar mare de brandy scump în completarea țigaretelor subțiri de tutun rar. Marmura sculptată era înconjurată de rotocoale de fum parfumat, care înăbușeau sunetul aspru al hohotelor de râs.

– Achiziționarea unei picturi. Gryff arătă spre o acuarelă mare sprijinită de perete. Metaforic vorbind.

Cameron se apropie șchiopătând pentru a arunca o privire.

– Ce-ai pățit la picior? îl întrebă Gryff.

– Am căzut. Prietenul lui își trase la o parte manșeta, dezvăluind o mână bandajată gros. De la o fereastră de la etajul doi.

Lumina proiectată de sfeșnicul cu glob de sticlă dezvălui o urmă de vânătaie întinzându-se pe jumătatea stângă a maxilarului.

– Ce stângăcie din partea ta. Încruntarea lui Gryff se accentuă când privirea i se mută asupra tăieturii subțiri de pe fruntea lui Cameron. Aia pare să fi fost făcută de un cuțit. Să înțeleg că ai fost împins pe fereastră cu o lamă de oțel?

Prietenul lui se mulțumi să ridice din umeri și se întoarse să studieze pictura.

– Se pare că nu era nevoie să mă grăbesc să mă întorc în oraș, murmură el după ce își petrecu minute bune studiind copia realizată de Eliza după acuarela semnată de Maria Sibylla Merian. Apoi aruncă o privire piezișă spre foștii boxeri. Pe toți dracii, sper că nu l-ați brutalizat prea tare pe Bursuc. Noi doi facem destul de des afaceri împreună, și nu-mi va fi recunoscător dacă i-ați creat orice fel de probleme în local.

– Nu au existat nici un fel de probleme. Gryff își lăsă colțurile gurii să se ridice într-un zâmbet și ridică vocea: N-au fost deloc probleme, nu-i așa, Georgie?

– Nu, milord. Bursucul a renunțat bucuros la mâzgălitură. Știți, încă nu îl plătise pe individul care i-o adusese și când a aflat că obiectul fusese furat de la proprietarul de drept a fost șocat – absolut șocat!

Prietenii lui hohotiră zgomotos spre paharele lor.

– Și s-a bucurat să afle că intenționăm s-o dăm înapoi.

– Firește, le-am cerut prietenilor mei să îi ofere ceva drept măsură a recunoștinței mele, adăugă Gryff. Pentru că a făcut ceea ce trebuia să facă.

Fața pătrățoasă a lui Georgie se schimonosi într-un rânjet larg.

– Dumnezeule, printre talentele tale ascunse pare să se numere și o înclinație deosebită spre viciu, spuse Cameron pe un ton admirativ. Poate ar trebui să inițiem un parteneriat.

– Mă simt flatat, dar după ce termin trebușoara din seara asta, nu prea mă mai interesează să îmi fac de lucru în măruntaiele sordide ale Londrei.

Cameron scoase un chibrit și își aprinse o țigară de foi.

– Mai ai de mers undeva?

– Da. La o întâlnire cu Brighton și cu vărul lui la Rața Neagră, care, din câte mi s-a spus, e una dintre speluncile lor favorite.

Auzind numele mizerabilei taverne de pariuri din Seven Dials, Cameron arcui o sprânceană neagră.

– Nu pari să ai nevoie de ajutoare suplimentare, dar cum întâlnirea promite să fie interesantă, poate voi veni și eu să urmăresc spectacolul.

– Ne întâlnim și cu altcineva în apropiere de taverna de pariuri, spuse Gryff. Cu magistratul.

Cameron expiră leneș, formând un rotocol de fum perfect. Îl privi risipindu-se lent înainte de a spune:

– Acum că mă gândesc mai bine, nu ar fi înțelept din partea mea să îmi fac apariția.

– N-ai fi în mare pericol. Autoritatea locală e domnul Bolt, care s-a ocupat și de investigația despre problemele recente ale Lupului, replică Gryff. Îl cunoscuseră amândoi pe individ când prietenul lor

Connor fusese bănuit de o infracțiune. Iar Bolt a decis că impresia lui inițială a fost greșită și că trăsăturile tale – precum și pietrele prețioase care îți atârnă de la ureche – *nu* îi sunt, de fapt, familiare.

– Cum ai reușit asta?

– Cu o donație generoasă spre fondul caritabil pentru orfani al soției sale, răspunse Gryff. Sunt întotdeauna dornic să ajut o cauză nobilă.

Cameron își înăbuși un zâmbet.

– Nu încetezi să mă surprinzi.

– Intenționez să le ofer baronetului și blestematului de văr al lui un șoc și mai mare asupra simțurilor lor. Le făcu semn celor trei bărbați strânși în jurul focului. Sunteți gata, băieți?

Paharele se așezară cu un clinchet pe polița de piatră, iar covorul Aubusson fu traversat de trei perechi de cizme țintuite.

– Da, milord, spuse Georgie, aruncând în foc chiștocul țigării. Să mergem să spargem niște capete.

– Nu vom folosi forța decât dacă va fi necesar, le aminti Gryff, deși își însoți cuvintele cu un rânjet malefic. Desigur, dacă vor încerca să fugă de brațul legii, va fi de datoria noastră să avem grijă să nu se poată sustrage justiției.

– O, promite să fie teribil de distractiv, spuse Cameron. Ia-o înainte.

– Ai ajuns exact la timp, Haddan. Bolt își închise ceasul de buzunar și studie siluetele învăluite în umbră din spatele lui Gryff. Și văd că ți-ai adus și tu întăriri.

– Doar în caz că ne-ar prinde bine forțe suplimentare. Țin neapărat să mă asigur că viperele alea două nu ne scapă printre degete.

– Da, mi-ai spus. Bolt arcui o sprânceană. Există vreun motiv anume?

– Datoria mea de cetățean responsabil, replică Gryff fără a clipi. Odată ce infracțiunea mi-a fost adusă la cunoștință, onoarea mi-a impus să iau măsuri.

– Foarte lăudabil, spuse magistratul sec. Privirea lui zăbovi pentru o clipă asupra trăsăturilor lui Cameron înainte de a se muta spre trioul de foști boxeri. Și să înțeleg că aceștia sunt alți cetățeni responsabili.

– Firește.

Magistratul fluieră ușor, făcând să apară alți patru bărbați la fel de mătăhăloși din spatele lui.

– Urmează-mă, milord.

Bolt se strecură printre două depozite din cărămidă ai căror pereți stăteau să cadă și îi conduse pe o alee îngustă.

– Brady și Miller, voi doi ocoliți clădirea și păziți ieșirile din spate. Restul veniți cu mine.

Un nor gros de fum plutea sub grinzile înnegrite ale încăperii cu tavan jos, înăbușind sunetele făcute de bărbații de la mesele de joc. Zarurile zornăiau, cei care pierdeau gemeau și își înecau amarul în halbe de bere.

Gryff miji ochii pentru a vedea prin pâclă.

– Acolo.

Arătă spre un alcov unde o jumătate de duzină de jucători erau strânși în jurul unei mese, jucând *21*.

În încăpere se lăsă brusc o tăcere nefirească, gemetele și bombănelile încetând în clipa în care Bolt își croi drum prin mulțimea încâlcită de scaune.

Brighton ridică privirea spre grupul ce se apropia, ochii lui înroșiți făcându-se mari de spaimă când tropotul cizmelor ajunse lângă el.

– Îmi pare rău, dar la masa asta nu mai e loc. Găsiți-vă un alt amuzament, spuse Pearce, încercând să afișeze un aer de bravadă.

Spre marea satisfacție a lui Gryff, fanfaronada lui nu convinse pe nimeni.

– Sir Brighton. Domnule Pearce.

Tonul lui Bolt se dovedi considerabil mai ferm.

Cei doi bărbați își împinseră scaunele în spate.

– Ce dorești? întrebă Brighton.

– Sunteți arestați.

Ceilalți jucători de la masă se grăbiră să își abandoneze cărțile și dispărură în întuneric.

Baronetul păli.

– Sub ce acuzație?

– Tâlhărie, vânzarea de falsuri, șantaj, agresiune. Bolt aruncă pe masă o coală de hârtie. Restul acuzațiilor sunt trecute aici. Poți să le citești pe îndelete în închisoarea Newgate.

– A... asta e absurd! Acuzațiile sunt false, exclamă Brighton. Nu poți dovedi nimic. Arată-mi un martor care să confirme o asemenea adunătură de minciuni mizerabile!

Gryff veni în față.

– Eu, în primul rând. Și mai sunt și alții care îmi vor susține mărturia. Trânti și el un pachet lângă hârtia prezentată de Bolt. Proprietarul cuibului de pungași la care apelezi de obicei a mărturisit totul și ne-a dat o listă detaliată cu toate potlogăriile cu care te ocupi. Și care sunt, dă-mi voie să adaug, destul de numeroase. Zâmbi în sinea lui când fața baronetului se boți de spaimă. Hârtiile erau goale, o simplă cacealma. În plus, acești gentlemeni aici de față... Arătă spre Georgie și cei doi însoțitori ai acestuia. Vor confirma totul.

– Cum... Cine...

În timp ce vărul lui se bâlbâia, Pearce se retrase pe furiș în spate și țâșni brusc pe o ușă îngustă. Gryff le făcu semn celor doi însoțitori ai lui Georgie.

– Mergeți după domnul Pearce și informați-l că ar fi extrem de nepoliticos din partea lui să îl facă pe gardian să aștepte.

Brighton se holbă la el cu gura căscată, chinuindu-se să respire ca un păstrăv prins în cârlig.

– Ha... Haddan, nu înțeleg. Cu... cu siguranță este vreo greșeală la mijloc.

– Singura greșeală e a ta.

– Dar ce rău ți-am făcut vreodată? Baronetul se aplecă în față, răsuflarea lui fierbinte duhnind a brandy. Haide, suntem amândoi gentlemeni. Spune-mi ce îți dorești și vei primi. Doar fă-l să plece pe gunoiul ăsta nespălat.

Gryff prinse între degete reverul redingotei lui Brighton. Era confecționat din cea mai fină lână merinos, moale precum un nor de vară. Trăgându-l pe baronet mai aproape, îi spuse:

– Poți să-ți iei oferta de gentleman... Coborî vocea până deveni o șoaptă vibrantă: Și să ți-o bagi unde nu bate soarele niciodată, șarpe dezgustător ce ești.

Dură o fracțiune de secundă până când zâmbetul arogant dispăru de pe chipul baronetului. Smulgându-se din strânsoarea lui Gryff, scoase un cuțit din cizmă și dădu să își încolăcească brațul pe după gâtul lui Gryff, intenționând fără îndoială să îl ia ostatic pentru a-și negocia propria libertate.

Se mișcă rapid, cum ar fi fost de așteptat din partea unei vipere veninoase. Dar reacția lui Gryff fu și mai rapidă.

Brighton țipă când încheietura îi fu împinsă forțat în spate, cu un zgomot de oase zdrobite și tendoane rupte.

Cuțitul căzu zdrăngănind pe podea. Bolt îl împinse cu piciorul deoparte.

– Mi-a rupt mâna, gemul Brighton, zvârcolindu-se de durere.

Gryff îl îmbrânci spre oamenii lui Bolt.

– Luați-l de aici până nu îi rup toate vertebrele din coloana aia vertebrală de laș.

Georgie se aplecă să culeagă arma de sub masă.

– O lucrătură excelentă, milord, spuse el, trecându-și ușor lama peste degetul mare. Pot să-l păstrez eu?

– Este al tău, spuse Gryff. Adăugă și câteva monede în mâna fostului boxer. Îți rămân recunoscător și ție, și prietenilor tăi pentru ajutorul acordat.

– Oricând, milord, răspunse Georgie, scoțându-și scurt șapca.

Întorcându-se spre Cameron, spuse:

– Te-ai distrat suficient în seara asta? Sau vrei să mă însoțești și la ultima mea oprire?

– O, te rog, să-i dăm bătaie. Nu m-am mai distrat așa bine de când l-am văzut pe Connor învinețindu-le ochii celor trei brute cărora li s-a părut o farsă grozavă să îi spargă ochelarii lui Sally Fielding. Prietenul lui își înclină capul. Izbucnirea de mânie a Lupului nu m-a surprins, dar trebuie să recunosc, pe tine nu te-am mai văzut niciodată să îți încordezi așa mușchii.

– Să îmi flexez mușchii? Gryff își strânse degetele într-un pumn. Crede-mă, Cam, asta a fost doar o mică introducere.

– Dumnezeu să-l aibă în pază pe următorul nelegiuit cu care ne vom întâlni.

– Mă îndoiesc că Atotputernicul va binevoi să ridice un deget pentru a-i ajuta pe acești viermi mizerabili, spuse Gryff. Cartoforii din calea lui se dădură rapid la o parte când trecu semeț pe lângă mese. Cred că nu va avea nimic împotrivă dacă îmi continui misiunea de Înger al Răzbunării.

– Vai, vai, uite o altă față a marchizului nepăsător, spuse Cameron. Derbedeu amator de distracții, scriitor liric, iar mai nou și Cavaler al Dreptății în armură strălucitoare.

– După cum ziceai și tu, toți avem fețe ascunse. E nevoie doar de situația potrivită pentru a le scoate la iveală.

– Care e următorul rol? După cum îi stătea în obicei, Cameron continuă să îl înțepe: Soțul Perfect?

Gryff își mută brusc privirea spre el.

– Vrei să te alegi cu urechile smulse?

Cameron își duse un deget la cercelul cu diamant, prefăcându-se oripilat.

– O soartă mai neagră decât moartea!

– Ticălosule! Un zâmbet îi flutură pe buze. Nu știu de ce sunt prieten cu tine.

– Cine altcineva ți-ar fi făcut cadou un tatuaj cu un dragon?

Gryff deschise ușa cu piciorul și ieși hotărât în beznă. Mai era ceva imprimat pe pielea lui ce nu avea să poată șterge niciodată. Râsul unei doamne, spiritul unei artiste, pasiunea unei femei.

– Așa-i. Știam eu că trebuie să existe un motiv. Poți fi sigur că te bucuri de recunoștința mea eternă.

– Așa mă și gândeam. Cameron rânji, apoi înjură când se împiedică de o căpățână de varză stricată. Unde mergem?

– La închisoarea Newgate, îi răspunse Gryff. Mai am de stors câteva lucruri de la Brighton înainte să termin cu el. Dacă dorește să își salveze pielea, va alege să coopereze.

– Și după?

– Următoarea misiune va trebui să aștepte până mâine, spuse Gryff. Însă tu ar trebui să rămâi la pat și să îți oblojești rănile. Nu voi avea nevoie de ajutorul tău. Plesni din palme. Am să mă descurc ușor de unul singur.

Capitolul 21

Încăperea cavernoasă care adăpostea sala de box răsuna de lovituri ritmice de piele pe piele. Gryff își lăsă tălpile goale să alunece pe pânza aspră, răsucindu-se doar atât cât să se ferească din calea pumnului înmănușat îndreptat spre obrazul lui.

– Excelent, milord. Asta a fost una dintre loviturile mele mai eficiente.

Gryff mulțumi pentru compliment țintind un pumn spre rinichiul lui „Gentleman" Jackson.

– Ajunge pe azi, spuse faimosul instructor de box când lovitura trecu milimetric pe lângă trupul lui masiv. S-ar putea să fiu nevoit să renunț la a mai boxa câteva runde cu dumneavoastră, domnule, ca să nu aibă de suferit reputația mea.

Gryff râse și prinse prosopul pe care i-l aruncă unul dintre asistenți.

– Când te miști la trei sferturi din viteza normală, reușesc să te mai ating și eu din când în când. Dar nu îmi fac iluzii că îndemânarea mea s-ar putea compara cu a ta.

– Șapte optimi, spuse Jackson cu un zâmbet viclean. Mă faceți să muncesc al naibii de serios, milord. Va trebui să vă taxez suplimentar.

– Cu plăcere, replică Gryff, ștergându-și firicelele de sudoare de pe piept. Mulțumesc pentru sesiunea de sport.

Zâmbetul i se înăspri când se uită în jurul lui și îl văzu pe Leete și pe doi dintre prietenii săi în zona destinată antrenamentelor. Cei trei loveau cu rândul într-unul dintre sacii mari de piele, umpluți cu rumeguș, sub supravegherea atentă a unui antrenor.

„Niște coate-goale indolenți." La fel ca toți ceilalți clienți ai salonului de box al lui Gentleman Jackson, cei trei tineri erau goi de la brâu în sus – ceea ce scotea în evidență moliciunea cărnoasă a trunchiurilor lor. Nivelul de îndemânare era la fel de puțin impresionant. Însă în loc să muncească serios, cei trei erau ocupați să se tachineze și să se înțepe reciproc, flecăreala lor zgomotoasă atrăgând priviri mânioase din partea celor care veneau regulat la antrenament.

Însă toate acestea urmau să se schimbe în curând, își spuse Gryff cu o satisfacție sălbatică.

Jackson urmări privirea marchizului până la fratele Elizei.

– Nu cred că ar trebui să le permit în continuare tânărului Leete și prietenilor săi să mai vină pe-aici. Îmi fac impresia de soi rău, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Țopăie mult și fac paradă de poziții... Fostul campion își flexă un braț musculos. Dar într-o situație-limită, nici unul dintre ei n-ar fi în stare să spargă nici măcar un ou cu pumnul ăla.

– Sunt un soi foarte rău, consimți Gryff după o ezitare de o fracțiune de secundă. Lumina după-amiezii cădea pieziș prin ferestrele înalte ale salonului, surprinzându-l pe Leete într-o pauză, încercând să își netezească favoriții cu mâna băgată într-o mănușă mare. Dar nu e cazul să-ți faci griji. Nu o să-ți mai stea pe cap prea multă vreme.

– Atunci nu va trebui să îmi irosesc timpul alungându-i cu câte un șut în fundurile lor prețioase?

– Nu, replică Gryff. Lasă asta în seama mea.

Petrecându-și prosopul pe după gât, porni agale spre colțul ringului de box.

Leete ridică privirea și îl salută zgomotos, ca și cum ar fi fost prieteni.

– Salutare, Haddan. Împăunându-se în fața prietenilor lui, îi adresă un salut arogant. Ai fost într-o formă de zile mari cu Jacks, ei?

Gryff dădu din cap și își dezgoli scurt dinții.

Interpretând gestul lui drept un zâmbet, Leete își scoase pieptul în afară.

– Te-am văzut administrându-i câțiva pumni campionului. Lovi ușor sacul de box. Încep și eu să mă descurc binișor cu pumnul – orice gentleman care se respectă trebuie să-și poată apăra onoarea, nu-i așa?

– Ai mare dreptate. Gryff bătu din mânușile groase. Jackson a fost nevoit să îmi întrerupă antrenamentul înainte de vreme. Nu cumva ai avea chef să intri în ring pentru o mică înfruntare amicală?

Chipul lui Leete se lumină de mândrie.

– Pe Zeus, firește! exclamă el, aruncând pe furiș o privire prin salon pentru a vedea cine îi observa triumful social. Vestry, croncăni el, făcându-i semn unuia dintre amicii lui. Fii bun și vino să-mi

strângi șireturile mânușilor înainte să mă iau la pumni cu prietenul meu Haddan.

De data asta zâmbetul lui Gryff fu sincer. „În scurt timp ai să ajungi să îți înghiți cuvintele – precum și o bună parte dintre dinți."

Se mutară în mijlocul ringului.

– Ești gata? Gryff se așeză în poziție de luptă, în timp ce Leete încă se schimonosea spre amicii lui.

Paf! Fratele Elizei făcu un pas împleticit în spate.

– Fii atent, Leete, mârâi Gryff.

Paf! Următoarea lovitură fu suficient de puternică pentru a umple de sânge nasul vicontelui.

– Ai să înveți o lecție importantă în după-amiaza asta.

Mândria lui Leete dispăru în spatele unei expresii confuze. Încercă un zâmbet tremurător.

– La naiba, da tăios croșeu de dreapta mai ai, domnule.

– Ține-ți mâinile sus, îl avertiză Gryff. Ține minte – un gentleman trebuie să fie în orice clipă capabil să își apere onoarea.

– A... așa-i.

Leete încercă moale un croșeu, pe care însă Gryff îl păra, în timp ce își înfipse celălalt pumn în burta vicontelui. Forța loviturii îl puse pe viconte la podea.

– Ridică-te, spuse Gryff amabil.

Gemând de durere, Leete reveni în picioare.

– Mâinile sus, îl avertiză Gryff din nou, dându-i un pumn în bărbie ce făcu să îi zboare capul pe spate. Demonstrează-mi că ești curajos.

Cu aceste cuvinte începu să îl altoiască sistematic pe fratele Elizei. Coaste, piept, bărbie – pe toate începuseră să apară vânătăi pestrițe.

– Pa... pauză, domnule? icni Leete printre buzele umflate.

– Nu, nu, hai să-i dăm bătaie, spuse Gryff, înfigându-și din nou pumnul în corpul lui.

O expresie de teamă inundă acum ochii învinețiți ai lui Leete. Dacă ar fi cerut îndurare și-ar fi atras rușinea de a fi considerat laș, însă pedeapsa necruțătoare pe care i-o administrase Gryff îl adusese în pragul panicii. Târându-se în spate, încercă să se ferească

de lovituri. Respira gâfâit, cu părul buclat cu grijă lipit acum de țeastă din cauza transpirației.

Gryff se opri în cele din urmă, însă doar pentru că avea nevoie ca individul să rămână conștient.

– Haide, să mergem să ne răcorim.

Prinzându-l pe viconte de un braț fără vlagă, îl târî până într-unul dintre vestiarele de la marginea sălii.

Văzând expresia lui Gryff, ceilalți doi ocupanți se grăbiră să își strângă hainele și fugiră.

– O, Doamne, scânci Leete. Cred că mi-ai rupt nasul.

Înșfăcându-l pe viconte de ceafă, Gryff îi împinse capul într-un butoi cu apă și îl ținu acolo preț de câteva secunde bune înainte de a-l scoate cu o smucitură.

Leete plângea în hohote acum, lacrimile șiroindu-i pe fața udă și amestecându-se cu sângele întunecat din nasul lui zdrobit.

– Nu înțeleg, nu înțeleg!

– Urmează să îți explic. Așa că ascultă atent, fiindcă nu am de gând să mă repet.

Cu umerii căzuți, Leete se lăsă în genunchi. La porunca lui Gryff ridică privirea, cu un ochi închis complet de cât era de umflat și colorându-se din violet într-o nuanță palidă de verde.

– În primul rând, repetă după mine – responsabilitatea unui gentleman e de a avea grijă de familia lui. El o protejează.

– Re... responsabilitatea unui gentleman e... e de a avea grijă de fa... familia lui. El o... o protejează.

– Încă o dată.

Leete reuși să rostească bâlbâit cele două propoziții printre gemetele joase.

– Bagă-ți asta bine în cap, Leete. Gryff își luă redingota dintr-un cui și scoase din buzunar un teanc de hârtii. Ți-am cumpărat datoriile acumulate la jocurile de noroc și am avut o mică discuție cu Brighton despre un anumit rămășag nescris. Este acum anulat din toate punctele de vedere.

Lacrimile vicontelui deveniră acum lacrimi de ușurare.

– O, pe Dumnezeu din ceruri, mulțumesc, domnule!

– Nu-mi mulțumi, mârâi Gryff. Nu am făcut-o pentru tine. Am făcut-o pentru sora ta, care merită mai mult decât să aibă drept frate un vierme mizerabil ca tine.

– Îți... îți jur, se bâlbâi Leete. Voi fi mai atent la Vizuina Lupului de-acum încolo.

– Ba la drept vorbind nu vei fi. Gryff separă un pachet sigilat dintre hârtiile din mâna lui și îl aruncă pe podea. În scurt timp vei lua startul într-o viață nouă – găsești acolo toate detaliile și vei avea timp din belșug să le citești pe durata călătoriei.

– Călătorie? scânci fratele Elizei, singurul ochi care încă nu se învinețise căscându-se larg de spaimă.

– Da. Unul dintre asistenții de aici te va însoți până la apartamentul tău de la hotelul Albany, unde servitorul tău ți-a pregătit deja cufărul de călătorie. Cu fluxul din seara asta vei pleca spre Bombay, unde ți-am aranjat un post în cadrul Companiei Indiilor de Est.

– India? țipă Leete. Nu... nu vreau să merg în Inia.

– Nu, îmi închipui că nu vrei. Dar poți fi sigur că te vei afla pe acel vas. Gryff îndesă restul hârtiilor înapoi în buzunarul redingotei, în afară de o singură coală. Și nu ai să te întorci în Anglia până nu sunt eu convins că te-ai transformat în bărbat, dintr-o balegă egoistă și smiorcăită.

Leete izbucni în plâns, sunetele subțiri, scâncite, gâlgâindu-i în fundul gâtului.

– Și ține minte că dacă vei încerca să o intimidezi pe sora ta sau să pui piciorul înapoi în Anglia fără permisiunea mea, am să te provoc la duel și am să-ți înfig un glonț în căpățâna aia seacă, adăugă el. Ai priceput?

Crispându-se, Leete încuviință din cap.

– Bun. Mai e ceva ce ai să faci pentru mine. În apartamentul de la hotel ești așteptat de un avocat. Acesta va confirma oficial și îți va autentifica semnătura pe acest document.

– Ce... ce e?

– O hârtie prin care transferi puterea legală de luare a deciziilor privind toate proprietățile și finanțele familiei tale în mâinile surorii tale pe durata absenței tale din țară. Ea e un administrator mult mai eficient al moșiei decât tine.

Gura lui Leete se deschise și se închise fără a scoate nici un sunet.

– Vezi, deja începi să devii mai înțelept. Acum îmbracă-te. Am să-l trimit pe Georgie să te ajute să ajungi pe chei fără întârziere.

Singura reacție a lui Leete fu să se prăbușească în față, ghemuindu-se pe podea cu genunchii strânși la piept.

Strâmbându-se dezgustat, Gryff se răsuci pe călcâie, nerăbdător să scape de duhoarea otrăvită de sudoare și de teamă care plutea greu în aer.

Brighton. Pearce. Leete. Trei obstacole fuseseră acum eliminate din calea fericirii lui Lady Brentford. Dacă avea să reușească să treacă și peste restul piedicilor și cotiturilor era ceva ce rămânea de văzut.

Dar cel puțin era un început.

– Ce-i zgomotul acela? Augustina ridică în aer cuțitul de grădinărit și aruncă o privire printre tufele din grădină. Dacă tu ești, Lord Brighton, și ai venit să o hărțuiești pe Lady Brentford, te avertizez că *nu* ești bine-venit aici.

Șoarece se arcui pe lângă fustele ei, susținând-o cu un șuierat sălbatic.

– Intențiile mele sunt perfect onorabile, domnișoară Haverstick. Gryff se strecură pe sub ramurile de forsiția și își scutură petalele palide de pe mânecă. Iertați-mă că apar din nou neanunțat. Sper că mă veți asculta până la capăt înainte să folosiți lama aceea pe orice parte a corpului meu.

– Hm. Anumite părți merită retezate. Coborî cuțitul. De exemplu, creierul tău și limba ta. Te-ai pripit să tragi concluzii, tinere, și ai spus câteva lucruri *foarte* nedrepte despre Eliza.

El își plecă pocăit capul.

– Oricât ar fi de neghioabă mintea mea, chiar mi-am dat seama și singur de asta.

– Ei bine, atunci poate că nu ești un caz cu totul lipsit de speranță.

– Aș vrea să cred și eu asta. Mutând greutatea pachetului mare, învelit în hârtie, pe care îl ținea în brațe, îi oferi un zâmbet șovăitor. Aș putea, vă rog, să schimb câteva cuvinte cu Lady Brentford?

Augustina făcu o grimasă.

– Mă tem că ai ajuns câteva ore prea târziu, Lord Haddan. A plecat azi-dimineață în zori.

Gryff își simți inima poticnindu-se, apoi izbindu-i-se violent în coaste.

– Încotro? întrebă el încet.

– Spre nord, răspunse Augustina.

– Asta e o indicație cam generală. Ați putea să îmi spuneți ceva mai precis puțin?

– Îmi dai voie să te întreb de ce vrei să știi? replică ea. A plecat pentru a fugi de un bădăran fără principii și de ticălosul care se ținea ca legat cu lanțuri de el. Cât despre alte cătușe...

Sperând că fața lui nu era atât de roșie pe cât o simțea el, Gryff se grăbi să o întrerupă:

– Repet, domnișoară Haverstick, intențiile mele sunt onorabile.

– Hmm.

Îi aruncă o privire piezișă.

– Întrebați-o pe pisica ei. Îl observă pe Elf lipit de pământ sub frunzișul întins al unei tufe de trandafiri. El va garanta pentru bunele mele intenții.

Gura ei se curbă într-un zâmbet.

– Animalele par într-adevăr să te placă. În mod cert un argument în favoarea ta.

– Ah, bun. E un început. Trebuie doar să progresez de la feline la femei.

Zâmbetul nu mai era doar o tresărire.

– Faci oarecare progrese, domnule. Iar dacă o să cotești dreapta la capătul drumului principal și ai s-o iei spre Birmingham, s-ar putea să mergi și mai repede.

El se întinse să îi ia mâna și i-o ridică la buze.

– Mulțumesc.

– Să nu mă faci să o regret.

– Am să mă străduiesc să nu.

Se întoarse să plece.

– Apropo, ce ai acolo sub braț?

– Un mesaj. Gryff își îndreptă privirea spre grădina împestrițată de soare. În caz că propriile mele cuvinte nu îmi vor fi de-ajuns.

*

– Au.

Trăgând draperia peste fereastra micuță, Eliza se sprijini de pernele de pe banchetă și își masă tâmplele, sperând să risipească durerea de cap tot mai intensă. Precum roțile trăsurii, gândurile ei se hurducaseră ore întregi, învârtindu-se cu zgâlțâituri haotice.

Prea mult timp pentru introspecție nu era întotdeauna un lucru bun, reflectă ea, încercând să nu rememoreze la nesfârșit ultimele ei două întâlniri cu Haddan. De fiecare dată amintirea părea să devină puțin mai neplăcută.

În momentul acela i-ar fi prins bine orice care să-i distragă gândurile...

TROSC.

Ceva tare și greu se izbi în acoperiș, făcând trăsură să se oprească smucit.

Dându-și boneta la o parte de pe ochi, Eliza se ridică din poziția neelegantă în care căzuse pe podea și urcă înapoi pe banchetă.

– Barker! îi strigă ea vizitiului închiriat. Care e problema?

Răspunsul fu prea împleticit pentru a reuși să îl deslușească.

– La naiba. Ar fi tipic pentru norocul meu să descopăr că o creangă în cădere a crăpat o osie sau a rupt unul dintre frâie.

Întreaga ei viață părea să se sfărâme precum o nucă sub călcâiul unei cizme.

Buf, buf, buf. Eliza își înăbuși un scâncet de autocompătimire.

Buf, buf, buf, Loviturile reușiră în cele in urmă să forțeze zăvorul portierei, iar un bărbat se năpusti înăuntru de pe acoperișul trăsurii, cu pelerina largă fâlfâind în jurul lui ca două aripi mari și întunecate.

Cu un țipăt mic, Eliza se retrase până la capătul banchetei, căutându-și panicată briceagul în săculețul de mână.

– Dacă bani sau bijuterii cauți, domnule, nu ți-ai ales bine trăsura pe care să o jefuiești. Nu am nimic de valoare care să poată fi furat.

– Ei bine, atunci va trebui să cer altceva în schimb, spuse o voce joasă, familiară. Ce-ai zice de o porție de biscuiți scoțieni cu nucă? Știu că ai un coș ascuns pe undeva pe-aici, cu prăjituri proaspăt scoase din cuptor.

Inima ei făcu o tumbă lentă.

– O, *nu* e deloc amuzant, Lord Haddan.

Lipindu-se de peretele țesăturii, își trase fustele mai strâns în jurul picioarelor, încercând să nu le lase să se atingă de coapsele lui.

El veni spre ea, apropiindu-se tot mai mult.

– A... ajunge, domnule, spuse Eliza șovăitoare.

– Sunt pe drum de câteva ore. Mi-ar prinde bine o gustare. Dar ție?

Eliza încercă să înghită nodul care i se pusese în gât. O, era ca un torent de șampanie pură, spumoasă, să îi audă vocea, să îi vadă zâmbetul. Fericirea îi clocoti în sânge, efervescența ei stârnindu-i o tresărire de speranță în piept.

„Nu face asta. Nu lăsa fantezia să devină mai puternică decât realitatea", își aminti singură, ținându-și fața întoarsă spre fereastră pentru a-și ascunde emoțiile.

– La drept vorbind, continuă Gryff, speram să ne ospătăm cu ceva puțin mai substanțial decât doar biscuiți scoțieni. De exemplu, un picnic, cu tot cu tartă cu cremă de ou.

Când el pomeni de tarte, Eliza își aduse aminte că nu mai pusese nimic în gură de dimineață. Cuprinsă brusc de o foame violentă, oftă. O scurtă oprire pentru a gusta pentru ultima dată din fericire înainte de a păși într-un viitor neinteresant era teribil de tentantă. Dar...

– Suntem în mijlocul drumului, Lord Haddan. Flutură din mână, arătând spre întinderea nesfârșită de păduri și câmpii de dincolo de geamul trăsurii. Nu o să apară de nicăieri un picnic călare pe un covor zburător doar pentru că pocnești tu din degete.

– Nu, dar s-ar putea să apară de sub bancheta șaretei mele.

– S-ar putea?

– Da, dacă frec lampa fermecată exact cum trebuie... Ridică o mână și își trecu ușor degetele peste felinarul de alamă al trăsurii. Da, sunt convins că ar trebui să meargă. Dar poate ar trebui să o atingi și tu, pentru noroc. Într-o șoaptă discretă adăugă: Te rog să ai încredere în mine, Eliza. Nu ai să regreți amânarea.

Simțindu-și hotărârea topindu-se, ca și cum o mie de lumânări s-ar fi aprins brusc în inima ei, Eliza ridică mâna. Metalul era cald ca o rază de soare.

– Să îi spun vizitiului tău să întoarcă? întrebă Gryff.

– Da. Se sprijini din nou de perne. Însă doar... doar pentru tarta cu cremă de ou.

Capitolul 22

Zdrobind pietrișul sub roți, trăsura se întoarse. Caii porniră la trap mărunt, ridicând norișori de praf.

Eliza își făcu de lucru cu manșeta, ascultând zdrăngănitul alamei și tropăitul copitelor, nesigură ce să facă mai departe.

Haddan, pe de altă parte, părea complet în largul său. Însă, la drept vorbind, el așa era întotdeauna. Farmecul lui de om pe care îl durea în cot de toate era probabil un talisman împotriva incertitudinilor și a temerilor interioare. „În timp ce eu mă învârt în spirală, stingheră și nesigură."

– Ce faci aici? îl întrebă ea brusc.

– Savurez priveliștea. Îi aruncă o privire piezișă și rânji. Mă gândeam eventual să mai scriu un eseu despre frumusețile din provincie.

Gardurile vii treceau vioaie pe lângă ei, cu frunzele pictate în mii de nuanțe de verde sub jocul soarelui și al umbrelor. Răzoarele din fața zidurilor de piatră măcinate de vreme erau presărate cu flori sălbatice, pete vibrante de culoare pe griurile spălăcite.

– Sunt sigură că ar fi minunat, spuse ea încet. Stilul tău de a scrie mă face să îmi doresc să mă descalț și să alerg prin luminișuri scăldate în rouă.

– Cred că ăsta e cel mai frumos compliment pe care l-am primit vreodată.

Ea clătină din cap.

– O, sunt sigură că doamnele din Londra îți declară sentimente mult mai rafinate de-atât.

– Poate că eu prefer o piatră prețioasă în toată splendoarea ei sălbatică, spumoasă, naturală, în locul bucăților de sticlă netedă și fără culoare.

Eliza clipi pentru a-și scutura o picătură de umezeală de pe gene.

– Cuvintele tale sunt seducătoare, domnule. Dar nu sunt sigură că ar trebui să fac asta. Adică să mă întorc din drum. Vezi tu, mă așteaptă niște dileme foarte dificile cu fratele meu și cu acoliții lui...

– Ba nu, nu te așteaptă, replică Gryff. Rânjetul copilăresc fu înlocuit de o expresie mai serioasă, mai sobră. Brighton și Pearce au fost arestați sub acuzația de furt și fraudă, printre altele. Nu mai reprezintă o amenințare pentru tine. Cât despre fratele tău, el este în acest moment în drum spre India. Sper sincer că după câțiva ani de muncă grea sub o mână fermă va deveni un bărbat adevărat.

Șocul îi înnodă limba preț de o clipă.

– Nu... nu înțeleg, se bâlbâi ea în cele din urmă. Cum... cum s-a ajuns la toate astea?

– Am luat problema în mâini. Sprijinindu-și un braț pe spătarul banchetei, se întoarse cu fața spre ea. Domnișoara Hawkins m-a informat că ai fost manipulată atât de mult de bărbații din viața ta. Sper sincer că mă vei ierta pentru că am intervenit.

– Am... Emoțiile ei se învârteau mai rapid decât roțile. Chiar nu știu ce să spun. În afară de mulțumesc.

Zâmbetul lui reapăru lent.

– Sunt ușurat să aflu că nu voi fi legat fedeleș și aruncat la bordul primei nave cu destinația Cathay.

– Harry e în drum spre India, reflectă ea, clătinând uluită din cap. Mă rog să îl ajute cât de puțin. Nu a fost dintotdeauna atât de bădăran, să știi. În copilărie a fost un băiat dulce și bun la suflet. De-abia după ce s-a dus la studii la Oxford a devenit atât de urâcios.

– Mi-ai mai spus o dată, îi răspunse Gryff. De asta m-am ocupat să mai primească o șansă. Va lucra pentru un fost camarad de arme de-al meu, un individ excelent care știe să coordoneze cu o mână fermă formarea caracterului bărbaților din subordinea lui. Harry are șanse reale de a se transforma într-un bărbat decent. Ezită. Dacă se cufundă în desfrâu, va fi propria lui alegere și e mai bine să se afle cât mai departe și să nu poată să facă rău nimănui în afară de el însuși.

Eliza reflectă la cuvintele lui.

– Cum ne despart câteva oceane, vrând-nevrând va trebui să se descurce singur. Dar Leete Abbey...

– Leete Abbey e pe mâini bune, spuse Gryff. Ale tale. Îi explică apoi aranjamentele legale pe care le făcuse. Cu un administrator bun și decizii prudente, nu există nici nu motiv ca moșia să nu poată fi readusă în curând la gloria ei de dinainte.

– Nici măcar nu pot să... să...

Degetul lui o atinse pe buze, reducându-i la tăcere bâlbâielile.

– Hai să nu discutăm despre lucruri atât de serioase cu stomacul gol. Trăsura se opri. Eu nu mă pot concentra la nimic când mi-e foame, în afară de gândul la coșul plin de brânză cheddar cremoasă, sos chutney picant și cremă de ou savuroasă.

Eliza îi dădu voie să o ajute să coboare pe marginea drumului. Parfumul de iarbă încălzită de soare adia când și când în lumina intensă, adus de briza blândă ce făcea să foșnească frunzișul.

Gryff îi făcu semn vizitiului să își continue drumul.

– Șareta mea e aici, spuse el, conducând-o spre o poieniță ce se desprindea dintr-o alee laterală îngustă. Indiferent în ce direcție vei alege să pleci după ce terminăm masa, cu mare plăcere te voi duce eu la destinație.

Alegeri, alegeri.

Gryff se întinse și dădu jos un coș mare, precum și un pachet învelit într-un strat gros de hârtie maro.

– Ce-i aia? întrebă ea. Și te rog nu-mi spune că e o cutie de biscuiți scoțieni. Deja m-am îngrășat câteva kilograme de când te-am cunoscut.

– Vrei să spui că sunt o influență negativă?

Tonul lui fusese glumeț, dar ea reflectă serios la întrebare.

– Pari să dezlănțui un spirit sălbatic în mine, Lord Haddan. Nu sunt sigură dacă asta e rău sau bine. Știu doar că este... inconfortabil uneori.

– Senzațiile noi așa și sunt adesea, replică el. Schimbarea poate fi dificilă.

Ea îi studie profilul în timp ce urcară un pârleaz jos și traversară iarba înaltă. Lumina cristalină a aerului de la țară accentua unghiurile fin sculptate ale trăsăturilor lui, dezvăluindu-le mai clar textura și nuanțele.

– Vorbești despre schimbare, domnule, dar tu pari să te simți atât de confortabil în propria ta piele.

– Par? Îl distrase atenția de la întrebare arătând dintr-un gest scurt spre un loc aflat la jumătate pe coasta dealului. Acela pare a fi locul perfect pentru un picnic.

Lungind pasul pentru a nu rămâne în urmă, Eliza decise să nu insiste.

– Tot nu mi-ai spus ce se află în pachet.

– După ce luăm masa, murmură el, întinzând o pătură și punând coșul pe un afloriment jos de piatră.

Ca printr-un acord nerostit, discutară doar despre mărunțișuri cât timp mâncară, aerul proaspăt intensificând plăcerea gusturilor simple și a râsului prietenos.

De-abia după ce dispărură și ultimele firimituri de tartă Gryff se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, și oftă prelung și satisfăcut.

– M-ai întrebat mai devreme despre schimbare, Lady Brentford.

Privirea lui alunecă peste un pâlc de stejari și fagi bogat înfrunziți și se opri la un luminiș din depărtare plin de oi care pășteau.

– Privește oriunde în jurul tău – în natură, schimbarea se produce mereu. Face parte din grandiosul și superbul ciclu al vieții, iar eu, scriind această carte de eseuri despre peisaje, am descoperit că îmi lipsește teribil legătura elementară cu pământul. Deci da, fac o schimbare. Intenționez ca foarte curând să mă întorc pe moșia familiei mele și, ei bine, să îmi suflec mânecile și să simt pământul între degete.

– Nu o să-ți lipsească sălile de bal scânteietoare, dineurile elegante? Eliza ezită, apoi adăugă: Doamnele superbe, flirturile seducătoare?

– Cred că am avut parte de suficiente astfel de evenimente și persoane cât să îmi ajungă pentru o viață întreagă, murmură el. Te saturi de mirosul sufocant al parfumurilor grele, în timp ce adierea subtilă a florilor de câmp.... Inspiră adânc și expiră lent. Nu încetează niciodată să te încânte.

– Mmmm. Eliza își împleti degetele între câteva fire de trifoi. Plăcerile simple fuseseră dintotdeauna pe gustul ei. Cred că înțeleg la ce te referi.

– Da, știu că înțelegi, răspunse Gryff. Ai făcut eforturi susținute și considerabile pentru a salva esența abației – iubirea și spiritul tău au fost ceea ce au ținut-o în viață. Tonul lui deveni bizar de șovăitor. Nu ți-ai dorit niciodată o casă în care să îți poți construi singură ceva și să privești cum crește totul sub ochii tăi?

– Intenționez să îmi cumpăr o căsuță, răspunse ea. În Lake District, cu priveliște spre dealurile colțuroase și soarele la apus zugrăvind apa într-o paletă de tonuri de roz și mov.

– Eu mă gândeam la ceva o idee mai mare decât o căsuță cu grădină în spate.

Eliza privi un șoim înălțându-se în văzduh în cercuri lente și mute, și pentru o clipă mișcarea ritmică o ameți ușor. Cât de firesc aluneca prin viață, ușor ca o pană.

– Dealuri se văd și de la Haddan Hall, continuă Gryff încet. Soarele apune peste un minunat lac mic aflat în spatele conacului, ceea ce îl face să pară în flăcări în lumina asfințitului. În mijloc se găsește o insulă mică, cu un pavilion grecesc construit din marmură albă. Piatra scânteiază ca luminată din interior. Uneori îmi place să stau acolo și să născocesc povești cu eroi antici și creaturi mitice.

– Ai o imaginație încântătoare, Lord Haddan.

– Și tu.

Se opri pentru o clipă pentru a smulge un fir lung de iarbă și a-l prinde între dinți.

Închizând ochii, Eliza lăsă razele intense ale soarelui să i se reverse și să îi danseze pe față.

– Probabil că pe mâine voi avea o sută de pistrui noi, reflectă ea cu voce tare, simțindu-și pielea inundată de căldura ațâțătoare. Ar trebui ca asta să mă facă să mă simt oribil, dar nu e așa. O agrafă îi alunecase din păr, iar o șuviță i se desprinsese și o gâdila pe obraz. De fapt, multe lucruri ar trebui să mă facă să mă simt oribil și totuși, inexplicabil, sunt mulțumită să fiu cine sunt cu adevărat.

– Hmm. Scoase un mic zumzăit caraghios pe lângă firul de iarbă. Eu cred că ar trebui să rămâi exact cum ești.

Zâmbind, ea își împleti mâinile la ceafă, simțindu-se împăcată cu lumea.

– În afară de un singur lucru.

– Oh?

Ridică lent o pleoapă.

– Cred că ar trebui să te căsătorești cu mine.

Celălalt ochi se deschise fulgerător.

– Bucătăreasa de la Haddan Hall prepară o tartă cu cremă de ou care ar face-o de rușine pe cea pe care tocmai am savurat-o.

Eliza se ridică în capul oaselor și își strânse genunchii la piept. Briza bătea prin părul lui Gryff, așezându-i șuvițele lungi și mătăsoase ca pe o capă în jurul gulerului deschis.

– Crezi că ar trebui să mă căsătoresc cu tine pentru *tarte*?

– Ei bine, nu, nu doar pentru tarte. Mă gândeam și la cărți. Imaginează-ți – cu textele mele și ilustrațiile tale, am putea crea cărți minunate pentru grădinari... pentru copii.

Eliza coborî privirea, încercând să nu își imagineze băieței și fetițe cu părul lui brunet și ochi verzi scânteietori.

– Scuze – nu a fost chiar cea mai romantică versiune a unei cereri în căsătorie, spuse Gryff. Așa că înainte să spui ceva, te rog dă-mi voie să mai adaug câteva cuvinte.

În foșnet de hârtie, luă pachetul și i-l puse pe genunchi.

– Credeam că vei vorbi din inimă, glumi Eliza.

– Asta și fac. Zâmbi. Haide, deschide-l.

Panglica și hârtia fură date la o parte.

– Oh, Haddan.

Cu un deget tremurător, Eliza urmări conturul trandafirului lui Redouté.

– Mai ții minte ce-ai spus când l-ai văzut prima dată?

– Da. Nu îndrăznea să se gândească serios la mesajul tacit al florii. Am sugerat vânzarea.

– Nu, la drept vorbind ai spus că din moment ce nu-ți permiți să ți-l cumperi pentru tine, ți-ai dori să își găsească o casă în care să îi fie apreciat adevăratul mesaj. Sper ca acel loc să fie Haddan Hall – și sper că vei fi acolo în fiecare zi să îl auzi șoptindu-și mesajul secret.

Ea își ascunse un hohot de plâns în mâneca rochiei.

– Eliza, te rog privește-mă. Din tonul lui răzbătu o ușoară notă de umor. Floarea e pe hârtie – nu trebuie udată.

– Știu, știu. Își șterse lacrimile de pe gene. Este atât de frumoasă. Dar...

– Dar o doamnă își dorește să audă sentimentul rostit cu voce tare. Își drese vocea prefăcându-se că tușește. Iartă-mă dacă mă poticnesc puțin. Nu am mai făcut asta niciodată.

În lumina soarelui, nuanțele delicate ale picturii păreau să capete o intensitate nepământească.

– Nu cu mult timp în urmă mi-am dat seama că eram gata să îmi schimb în bine viața. Anticipez cu entuziasm viitorul și toate posibilitățile pe care le oferă acesta. Dar ar fi mult mai bine dacă aș avea alături un spirit îngemănat. Te iubesc, Eliza. Îți iubesc râsul și inteligența. Îți iubesc măiestria artistică și pasiunile. Iubesc apetitul tău pentru distracție.

„Haddan mă iubește?" Nu îndrăzni să clintească nici un mușchi sau să scoată vreun sunet, de teamă că cea mai mică mișcare ar fi putut să o trezească din acel vis magnific.

– Tăcere? Vai, nu pare prea promițător.

Tonul îi era lejer, însă ochii îi erau întunecați, scânteierea lor unică umbrită de nesiguranță. Pe sub cortina genelor lui se perindau umbre ce îl făceau să arate vulnerabil.

Ca și cum inima lui, la fel ca a ei, încremenise în mijlocul unei bătăi.

– Tac pentru că ceea ce simt în momentul acesta e imposibil de exprimat în cuvinte. Așa că am să încerc să răspund într-un limbaj doar al meu.

Atingându-l ușor cu degetele pe față, Eliza desenă rotocoale lente peste contururile pomeților lui, schițând inimioare și trandafiri minusculi. Soarele îi încălzise pielea, iar când atingerea ei coborî cu delicatețe peste linia bărbiei lui, îi simți pulsul începând să se accelereze.

Sau era al ei? Era greu de spus. Legătura dintre ei părea să-i facă să rezoneze ca unul.

Învăluiți de țârâitul greierilor în fundal și de briza ce șoptea printre firele de iarbă, se aplecă spre el și își atinse ușor buzele de ale lui, sperând că el avea să audă cântecul de fericire al inimii ei.

– Ai putea să-mi traduci asta? murmură el, colțurile gurii ridicându-i-se într-un zâmbet.

– Nu am fost suficient de elocventă? Îl sărută din nou, savurând urmele vagi de zahăr amestecat cu aroma propriului lui parfum. Vrei să mă auzi spunând-o cu voce tare?

– Te rog.

– Prea bine – am să încerc, deși frazele mele nu sunt nici pe departe la fel de lirice precum ale tale.

– Lasă-mă pe mine să decid asta, replică el cu un zâmbet strâmb care, pentru o clipă, îi tăie Elizei răsuflarea.

Când fu din nou în stare să vorbească, spuse:

– Gryffin Owain Dwight. Se opri să savureze sunetul. Iubesc numele tău pentru că surprinde perfect esența a cine ești. Neobișnuit și surprinzător. Plin de fantezie și puternic, plin de imaginație și compasiune. Porți în suflet poezie și pasiune. Cred... cred că m-am îndrăgostit de tine la prima vedere a ochilor tăi superbi, scânteietori, luminați atât de intens de bunătate și de umor drăcesc.

– Slavă cerurilor că ai tu o preferință pentru draci. Gryff îi petrecu după ureche o șuviță rebelă de păr. Cred că s-ar putea să fiu nevoit să îți încredințez ție penița, iubirea mea. Cuvintele tale fac să pălească eforturile mele firave.

– Nu, hai să nu schimbăm nimic, șopti ea, desfăcându-i cămașa și strecurându-și mâna sub pânza fin țesută. Totul e perfect între noi exact așa cum e acum.

Gryff se întinse în iarbă, trăgând-o după el.

– Da, cât se poate de perfect.

Vocea îi era somnoroasă, chiar dacă degetele lui lungi erau perfect treze. Eliza zâmbi fericită când acestea îi ridicară fustele deasupra genunchilor.

– Tu vei picta imagini fanteziste pe trupul meu, iar eu îmi voi face toate poftele cu tine în mijlocul splendorii naturii.

– Haddan! scânci ea. S-ar putea să ne vadă cineva.

– Nu e picior de om pe o rază de câțiva kilometri, murmură el, aruncându-i în vânt jartierele și ciorapii. Iar numele meu e Gryff.

– Gryff, murmură ea. Mmm, poate am să-ți tatuez un grifon pe piele. Ca să-i țină companie dragonului tău.

El râse.

– O, iubirea mea, sper că dragonul meu nu va mai fi singur de acum încolo.

Eliza simți tresărirea de sub prohabul lui când Gryff se rostogoli peste ea.

– Un singur lucru lipsește perfecțiunii noastre.

– A, da? Eliza își arcui șoldurile spre ale lui. Nu-mi pot imagina ce anume.

Pe de altă parte, creierul ei nu funcționa prea limpede.

– Lipsește un „da" din partea ta.

– Amintește-mi, te rog – care era întrebarea?

Eliza își încolăci brațele în jurul umerilor lui, desfătându-se cu forța masivă a mușchilor lui fin sculptați și cu mângâierea mătăsoasă a părului lui ondulat pe obrazul ei.

– Puterea mea de convingere probabil începe să scadă. Fustele îi erau acum strânse în jurul taliei. Iarba o gâdila pe coapse, stârnindu-i fiori fierbinți ce îi goneau prin corp. Stai așa, dă-mi voie să mai încerc o dată, spuse el, chiar înainte ca gura lui să o ia în stăpânire pe a ei.

Se scurseră minute bune până când Eliza fu din nou în stare să vorbească. Ridicând privirea spre cer, oftă satisfăcută, în timp ce trupul ei se reîntoarse pe pământ.

– Un oftat zgomotos? Eu fac dragoste cu tine nebunește, cu pasiune, și asta e tot ce ai de spus? Gryff o trase lângă el și o mușcă mărunt de ureche. Sunt dispus să te țin prizonieră aici câteva zile – sau săptămâni – până aud cuvântul pe care îl aștept.

– Hmmm, sună delicios. Dar am rămas fără tarte.

– Atunci va trebui să ne hrănim doar cu nectarul iubirii. Buzele lui se opriră acum pe scobitura gâtului ei. Spune „da", Eliza.

– Poate, murmură ea, zâmbind când auzi pufnetul surprinsă care îi alunecă fin pe piele. Deci arogantul marchiz nu e obișnuit să dea peste cineva care refuză să îi îndeplinească dorințele?

– Știi bine că nu va trebui niciodată să te temi că îți voi încătușa spiritul sau visurile. Gryff ridică privirea, străfundurile de un verde-auriu ale ochilor lui topindu-se într-o expresie de dor în lumina piezișă a soarelui. Vreau să îți privesc talentul fantastic ajungând la apogeu și să creștem împreună o viață întreagă.

Privirea aceea îi spuse tot ce voia să știe.

– Da, răspunse ea încet. Da.

Scânteierea devenit mai intensă. Mai veselă. Iar în ea Eliza văzu reflectată propria ei fericire.

– Da!

De data asta o spuse destul de tare pentru a fi auzită și de porumbeii jelitori care își făcuseră cuibul în crângul din apropiere.

– Da!

Vântul se agăță în acel cuvânt și îl ridică în spirală spre cer.

– Slavă Domnului. Gryff rânji. Începeam să-mi fac griji ca va trebui să-ți smulg acceptul recurgând la înfometare.

– Aș putea rămâne aici o veșnicie, desfătându-mă cu vederea ta, spuse ea, privindu-i părul negru ca pana corbului dansând în toată splendoarea lui ciufulit de vânt, încadrat de cerul albastru perfect senin. Dar presupun că ar trebui să ne întoarcem la Leete Abbey la timp pentru cină.

– Deja ți-e foame? Gryff își netezi partea din față a cămășii, larg deschisă și dezvăluind un „V" adânc de piept bronzat. Am mai multe idei despre cum aș putea să-ți abat gândurile de la mâncare până ajungem.

– Într-o șaretă?

El îi oferi un zâmbet obraznic.

– Sunt foarte creativ, ai uitat?

– Lord Haddan, spuse ea cu sfioșenie. Trebuie să încercăm să ne stăpânim impulsurile sălbatice. Pe drum ne aflăm în public și nu suntem căsătoriți.

– Nu încă. Se întinse spre redingota lui și scoase o coală groasă de hârtie împăturită. Dar cu această licență specială, problema se va rezolva în scurt timp.

Eliza aruncă o privire spre numele trecute într-un scris cursiv și caligrafic.

– Ai fost foarte sigur pe tine.

– Nu „sigur", doar încăpățânat. Nu aveam de gând să accept un refuz. Mâinile lui se opriră, iar expresia lui deveni mai serioasă. Vom rămâne la Leete Abbey pentru următoarele câteva zile, ca prietenii tăi să poată participa la ceremonia de nuntă. Apoi vom merge acasă.

Acasă. Cuvântul avea brusc un nou înțeles.

– Știu că abația va avea întotdeauna un loc special în inima ta, continuă el. Dar sper că de acum încolo vei considera Haddan Hall adevărata ta casă. Un loc în care îți poți forma rădăcini adevărate. Un loc în care să îți crești copiii. Un loc în care să îmbătrânim împreună.

Privirea lui alunecă spre pictura lui Redouté. Cred că o să-ți placă foarte mult. Grădinile au o frumusețe naturală exuberantă. Și deja îmi vine în minte locul perfect în care să atârnăm pictura asta.

– Pare minunat mai presus de cuvinte, șopti Eliza.

– Atunci hai să ne strângem lucrurile și să pornim pe noul drum. Gryff îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice. Ce-a fost mai greu din călătorie s-a sfârșit deja, murmură el, depunând un sărut pe ceafa ei. Iar de acum încolo ne așteaptă... Îi făcu cu ochiul. Cred că o să pun să ni se pregătească un pat moale din petale de trandafir pentru prima noastră noapte împreună la Haddan Hall.

Capitolul 23

Fațada de calcar a Leete Abbey era scăldată în căldura luminii untoase, iar când șareta intră pe aleea lungă, Gryff avu impresia că întreaga clădire arăta ca și cum i s-ar fi luat o greutate de plumb de pe umeri. Coloanele canelate se înălțau puțin mai semețe, frontoanele clasice se arcuiau puțin mai înalt.

Eliza păru să simtă și ea schimbarea. Lungind gâtul pentru a vedea prin frunziș, exclamă:

– Oh, cât de fericită arată acum casa!

– Asta pentru că știe că e iubită, replică el. Studiind liniile grațioase, adăugă: „Un lucru frumos este o bucurie inepuizabilă. Farmecul său sporește; nu va trece niciodată în nimicnicie".

– Ce frumos, murmură ea. Asta este dintr-un poem de Keats, nu-i așa?

– Da. *Endymion.*

– Îi admir foarte mult creația.

Gryff zâmbi, bucuros că Elizei îi plăcea poetul lui favorit.

Netezindu-și fustele – căci, în ciuda amenințării glumețe, erau amândoi îmbrăcați cuviincios și trecuseră pe drum perfect civilizați – Eliza oftă ușor.

– Trebuie să îi trimit un bilețel lui Gussie. O să-și facă griji.

– De fapt, i-am cerut vizitiului de la trăsura ta să treacă pe la căsuța ei și să o aducă aici pentru o cină festivă. Strânse din buze. Presupunând că fratele tău a mai lăsat în beci câteva sticle de șampanie decentă.

– Eu și Trevor am ascuns câteva vinuri fine într-un loc în care Harry nu ar fi putut să le găsească, replică Eliza. E foarte drăguț ce ai făcut tu. Gussie m-a informat că dacă ar fi fost cu patruzeci de ani mai tânără aș fi avut o rivală în a-ți câștiga afecțiunea.

– Dacă ar fi fost cu patruzeci de ani mai tânără, poate că v-aș fi dus pe amândouă undeva în exoticul Orient și mi-aș fi făcut un harem.

– Ha! Ar fi însemnat să ți-o cauți cu lumânarea...

Eliza tăcu brusc, încleștându-și mâinile în poală.

Mutându-și privirea, Gryff văzu o siluetă înaltă ieșind agale din umbra porticului de la intrare.

– La naiba, bombăni el în barbă, întrebându-se ce căuta Cameron la Leete Abbey.

Oricare ar fi fost motivul, nu avea de gând să-i dea voie prietenului său să o supere pe Eliza.

– Nu-ți face griji, iubita mea. Îi aruncă pieziș un zâmbet liniștitor, conștientizând brusc cât de protector se simțea față de viitoarea lui mireasă. Acum înțelegea reacția aprigă a prietenului lui Connor când Alexa Bingham fusese în pericol. Îți promit că nu am să-l las pe Cam să îți înnoreze ziua.

Eliza dădu din cap, dar continuă să îl privească temătoare pe prietenul lui când șareta intră în curte.

– Începeam să cred că poate menajera s-a înșelat și totuși te-ai dus altundeva, spuse Cameron.

Făcând pietrișul să scrâșnească sub copite, caii se opriră, iar Cameron se apropie de ei.

Gryff îi aruncă prietenului său o privire de avertizare.

Ignorând-o, Cameron întinse o mână pentru a o ajuta pe Eliza să coboare. Cealaltă, remarcă Gryff, rămăsese îndoită la spatele lui.

– Cam, mârâi el, dar tăcu văzând explozia de culoare.

– Astea sunt pentru tine, Lady Brentford. Cameron îi întinse un buchet de flori amestecate. Sper că am reușit să transmit corect mesajul. În primul și în primul rând, ai aici zambile violet care înseamnă

„Îmi pare rău, te rog să mă ierți". Mi-am permis să adaug și tătănească de culoarea lavandei, care înseamnă „admirație" și gura-leului, care indică „forță grațioasă". Iar la sfârșit am pus crenguțe de buberic pentru fericire în viitor, și iederă, care semnifică prietenie – căci sper sincer că vom deveni prieteni.

Eliza zâmbi printre petalele pastelate.

– Mi-ar plăcea foarte mult, domnule Daggett. Ce gest drăguț, deși, cu toată sinceritatea o spun, nu era cazul de scuze. E de înțeles că ai crezut ceea ce-ai crezut.

Cameron ridică enigmatic din umeri.

– Eu ar trebui să știu mai bine decât oricine că lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi. Prinzând o frunză încrețită între degetul mare și arătător, trecu la un ton mai jucăuș: Poate ar fi trebuit să adaug și margarete pentru „răbdare", fiindcă vei avea nevoie de ea pentru a-i face față lui Haddan. Poate fi foarte enervant, să știi. Rânjetul lui sardonic i se adresă lui Gryff. Pe de altă parte, se pare că nu ai nevoie de sfaturi despre cum să te descurci cu el. Din câte văd, încă unul dintre Cerberi a fost îmblânzit de iubire.

Gryff acceptă înțepătura cu multă bunăvoință.

– Un discurs foarte impresionant, Cam. Și cum anume ai ajuns să fii atât de bun cunoscător în materie de flori?

– Am văzut cartea lui Mary Wortley Montague pe biroul tău și am presupus că nu o să te superi dacă o împrumut. Ce mic compendiu fascinant!

Amuzamentul lui păli.

– Trebuie neapărat să încetezi să-ți mai bagi nasul printre hârtiile mele personale, se răsti el. Cartea aia era pusă deoparte pentru Sara.

– Am să i-o dau personal, transmițându-i și complimentele tale. Cameron dădu drumul frunzei de iederă. Și în loc să te burzuluiești la mine, ar trebui să îți exprimi recunoștința pentru obiceiurile mele nu tocmai demne de un gentleman. Fără ele, poate că nu ai fi reușit niciodată să o salvezi pe Lady Brentford din pericol.

– Am să-ți trimit o căruță întreagă de hortensii, care, desigur, înseamnă „mulțumesc", interveni Eliza. Deși florile par o modalitate foarte modestă de a o spune.

– Zâmbetul tău, Lady Brentford, mă recompensează pe deplin. Însă dacă te simți generoasă mi-ar plăcea deosebit de mult să am una dintre picturile tale.

– Aș fi onorată, răspunse ea.

Cameron schiță o mică plecăciune.

– Că tot veni vorba de artă, am lăsat la majordomul tău câteva cărți ilustrate rare. Conform însemnelor, provin toate din biblioteca abației, iar după o scurtă conversație cu Brighton am aflat că el și vărul lui le-au furat în cursul uneia dintre vizitele lor aici.

– Oh, Harry, oftă Eliza încet.

– Fratele tău nu a știut de perfidia lor. Așa acționau ei – se împrieteneau cu tineri ușor de impresionat și îi încurajau să bea în exces și să petreacă ore nesfârșite la mesele de joc pentru a putea să-i jupoaie de bani și de obiectele de valoare. Cu cât autoritățile sapă mai adânc în activitățile lor, cu atât descoperă mai multe rahaturi.

– În viitor vom spera ca Leete să își aleagă mai înțelept prietenii, spuse Gryff.

Cameron lăsă să-i scape un hohot de râs.

– Sper că prin asta nu încercai să exprimi vreun regret personal în ceea ce te privește.

– Poți fi ca un spin în coaste uneori... Gryff își studie prietenul preț de o clipă prelungă, gândindu-se la toate buclucurile și primejdiile prin care trecuseră cu bine împreună, mai întâi în brutalul război peninsular, apoi în ciocnirile lor mărunte cu înalta societate. Dar nu am regrete.

– Sunt impresionat, spuse Cameron tărăgănat, apăsându-și o mână pe inimă. Dar înainte să mai poată rosti vreo altă replică sarcastică atenția îi fu distrasă de uruitul unei trăsuri ce tocmai intrase pe alee. Sprâncenele lui brunete se arcuiră milimetric. Ăla e un cap de pisică care se ițește pe fereastră?

– E Elf, spuse Eliza. Gussie urma să aibă grijă de el până mă instalam în Lake District.

– Elf, îi explică Gryff, e un pui de drac. Deși poate că ar trebui să-mi schimb părerea, având în vedere că fără el nu m-aș fi *ciocnit* de viitoarea mea soție în timp ce mă plimbam prin grădină.

O roșeață trandafirie inundă obrajii Elizei, iar el își dădu seama că se gândea cum li se împletiseră membrele într-un copac.

– Acum că mă gândesc mai bine, adăugă el, țin deosebit de mult la micul diavol.

Privirile li se întâlniră, iar ea încercă să rămână sobră, dar colțurile gurii îi tremurară într-un zâmbet. Pentru o clipă Gryff nu se putu gândi decât să îi înăbușe acel râs mut cu propriile lui buze.

„Sunt nebun de iubire", recunoscu el.

Iar sentimentul era chiar minunat. Oriunde privea, lumea i se părea în armonie perfectă cu propria lui dispoziție visătoare.

– Bine ai venit, domnișoară Haverstick! Smulgându-se din propriile reflecții dulci, Gryff se grăbi să o ajute pe Augustina să coboare din trăsură.

– Mulțumesc, tinere. Dar mai întâi ai vrea te rog să mi-l iei pe Șoarece? Îi întinse un coș de răchită. Elf a insistat să fie eliberat pentru că a recunoscut teritoriul familiar. Dar lui Șoarece nu i-a plăcut să călătorească. Își îndreptă boneta. Sper să nu te superi că am adus și animalele. Nu mi s-a părut corect să le las să rateze toată distracția.

– Nu, așa e, consimți el.

Văzându-l pe Gryff cu mâinile pline, Cameron veni în grabă să o ajute pe bătrâna domnișoară să coboare treptele de fier.

– Permiteți-mi. Sunt întotdeauna bucuros să ajut o doamnă frumoasă.

– Îți rămân recunoscătoare. Privirea ei se îngustă și miji ochii ca o bufniță când Cameron ridică fruntea. Înclinându-și capul, îi studie trăsăturile preț de o clipă prelungă înainte de a-i accepta ajutorul. Foarte interesant cercelul acela, domnule. Știi, îmi amintește de o bijuterie a ducesei de Denwick.

– A, da? După o ezitare de doar o fracțiune de secundă, murmură: Aveți un ochi deosebit de atent, domnișoară Haverstick.

Ea îl fixă cu privirea încă o clipă înainte de a chicoti ușor.

– Îmi plac prietenii tăi, Haddan.

– Acesta este domnul Daggett, Gussie. Eliza făcu în grabă prezentările, apoi o strânse pe bătrâna ei guvernantă într-o îmbrățișare de fier. Care l-a ajutat pe Haddan să mă salveze de la ruină sigură. Datorită lor, Brighton... Brighton și vărul lui au fost arestați, iar Harry... Harry e în drum spre India. Și... Făcu o pauză pentru a-și recăpăta suflu. Și Haddan... Haddan mi-a cerut să îi devin soție.

– Se pare că marchizul a fost un gentleman foarte ocupat în ultimele câteva zile, glumi Augustina. Apropo, dacă nu i-ai acceptat oferta, voi crede că mințile tale s-au îmbarcat și ele pe corabia cu destinația Bombay care îl duce pe inutilul tău frate.

– Am făcut-o, răspunse ea, aruncându-i lui Gyff o privire pe sub gene care îl făcu să-și simtă măruntaiele topindu-se ca o cremă. Adică am acceptat. Dar e o poveste lungă.

– O, minunat! Ador poveștile lungi, în special când sunt istorisite la o cină festivă udată cu vin spumant. Augustina arătă spre un alt pachet aflat în trăsură. Am adus o porție generoasă de biscuiți scoțieni cu nucă pentru a contribui la sărbătoare.

– Mă bucur să aud asta, spuse Gryff. După cum știi, viitoarea mea soție are un apetit foarte sănătos.

Culoarea din obrajii ei se înteți până ajunse să reflecte flăcările soarelui ce asfințea, însă după o clipă izbucni și ea în râs.

– Asta pentru că viitorul meu soț are o influență foarte proastă asupra mea. Mă tem că în curând voi fi rotundă ca un butoi.

– Cheia e să rămâi activă fizic. Gryff îi rânji. Am să fac tot ce depinde de mine pentru a mă asigura că nu te lași de mișcare.

– Și de alte câteva activități, bănuiesc, murmură Augustina, atrăgându-i atenția cu o ocheadă jucăușă.

Miau. Privindu-i de pe plafonul trăsurii, Elf își adăugă vocea la atmosfera generală de bucurie.

– Mulțumesc pentru votul de încredere, spuse Gryff. Dar dacă îți închipui că am să risc să-mi sfâșii pantalonii din piele de căprioară pentru a mă cățăra să te dau jos, te înșeli amarnic.

Pisica dădu din coadă, apoi sări cu ușurință pe pământ și dispăru.

– Deștept animal, spuse Gryff.

– Și eu mă retrag, îl anunță Cameron.

– Nu rămâi la cină? întrebă Eliza.

– Din păcate, am o obligație urgentă, răspunse el.

– Nu pleci din țară, sper? îl întrebă Gryff. Speram că vei accepta să îmi fii cavaler de onoare la ceremonie.

Cameron încuviință din cap.

– Aș fi onorat. Dar sper că va avea loc în curând. Am într-adevăr planuri care îmi impun o călătorie în Scoția.

Eliza urmări dialogul lor cu o expresie gânditoare.

– Nu te saturi niciodată de veșnicele tale călătorii, domnule Daggett? Mă gândesc că după o vreme omul vrea să se stabilească undeva.

O sclipire bizară îi lumină ochii, o flacără fragilă care, cât ai clipi, fu înlocuită de o lumină mai aspră.

– Într-o viață de mic boier de la țară, cu o soție frumoasă și o mulțime de copii gălăgioși? Se strâmbă autoironic. Nu-mi pot imagina o viață care să mi se potrivească mai puțin. Sunt din fire un vagabond solitar.

– Oamenii se schimbă, spuse Eliza.

– Da. Cameron își îndreptă privirea spre Gryff. Cei doi prieteni ai mei mi-au arătat că așa e. Dar în cazul de față... Îi făcu cu ochiul. Trei *nu* e numărul norocos.

Spunând acestea, traversă curtea și se îndreptă spre grajduri, redingota și pălăria lui de culoare închisă dispărând în umbra prelungă a copacilor.

– Să aveți o seară plăcută.

– O, cred că am băut prea multă șampanie. Eliza expiră prelung și se așeză lângă foc, savurând furnicătura vinului spumant ce încă îi zăbovea pe limbă.

Fusese o cină festivă, cu bună dispoziție și râsete din belșug, Gryff desfătându-le cu povești despre cei trei Cerberi și farsele nebunești ale acestora. Umorul lui autoironic le amuzase, dar ceea ce iubea ea cu adevărat erau trăsăturile lui mai discrete – bunătatea și atenția lui. În ciuda păcatelor pe care le recunoștea deschis, Gryff era un bărbat cu un caracter ireproșabil.

Un sărut delicat o dezmierdă pe creștet.

– Ai rămas în sfârșit singură?

– Da, servitorii sunt la bucătărie, bucurându-se de butoiul de bere excelentă pe care li l-ai oferit. Gryff se dusese la șemineu pentru a scormoni cărbunii, dar apropierea lui părea să încălzească până și aerul din jurul ei. Cât despre Gussie, ea s-a retras în camerele ei, pretinzând că a lovit-o somnul după atâta mâncare și vin. Însă eu cred că a vrut pur și simplu să ne lase o clipă doar pentru noi.

– Ești obosită?

– Fericită, răspunse ea, luându-i mâna și apăsând-o pe obrazul ei. Aproape că mi-e teamă să merg la culcare ca nu cumva să mă trezesc dimineață și să descopăr că toate astea au fost doar un vis frumos.

– În acest caz, pot să te ispitesc să vii să stăm afară puțin? o întrebă Gryff. Stelele sunt superbe, iar pajiștile întunecate par o mare de argint lichid în lumina lunii.

– Nu-mi pot imagina un sfârșit mai perfect pentru ziua asta.

– Nu? Șoapta lui îi gâdilă urechea când o ridică din fotoliul de piele moale. E evident că am o imaginație mai vie decât a ta.

Ușile de sticlă ale sălii de muzică dădeau spre terasa pavată cu dale de piatră. Piatra întunecată înota în umbrele proiectate de lumina pâlpâitoare a torțelor montate pe balustradă. O briză ușoară răscolea frunzișul, foșnetul discret scoțând subtil în evidență țipătul unei bufnițe și serenada veselă a greierilor. O simfonie bucolică și pașnică.

– Ne așezăm aici?

Gryff o conduse la o bancă ascunsă între două urne clasice maiestuoase. Aerul era parfumat de iasomie și trandafiri, mirosul lor fiind aproape la fel de îmbătător ca vinul amețitor.

– Ăsta a fost dintotdeauna unul dintre locurile mele favorite, îi mărturisi ea, ridicând capul pentru a privi punctele minuscule de lumină presărate pe catifeaua neagră a văzduhului. Veneam frecvent aici și stăteam ore întregi, nefăcând nimic altceva decât să visez.

– La ce anume? o întrebă el, trăgând-o în brațele lui.

– La tine.

– Nu știai că eu exist, spuse el sec.

– O, ba știam. Flutură din mână spre stele. Prin tot acel ocean de sclipiri luminoase, știam că există o stea mai vie decât toate celelalte. Doar că nu eram sigură cum aveam să te găsesc vreodată.

– Atunci e bine că ți-am picat eu în poală.

Eliza râse cu gura lipită de lâna moale a redingotei lui.

– Dacă binevoiești să-ți amintești, exact invers s-a întâmplat.

– La drept vorbind, momentul mi-e întipărit pentru totdeauna în minte. Și pe trup. O trase în poala lui. Fundulețul tău generos se foia peste mine, trezindu-mi tot felul de impulsuri necuviincioase.

– O, îți ador impulsurile. Își fâțâi fundul dintr-o parte într-alta, zâmbind când îl simți tresărind sub ea. Deși sunt surprinsă că nu m-ai aruncat peste umăr. Arătam ca o creatură proaspăt căzută dintr-un cuib de ciori.

El chicoti.

– Am ridicat privirea printre frunze și te-am văzut – întruchiparea perfectă a unui spiriduș de pădure, cu rochia ta pătată de vopsea, picioarele încântător de goale și părul de culoarea mierii eliberat din strânsoare. Preț de o clipă singurul sunet fu bubuitul constant al inimii lui. Cred că m-am îndrăgostit de tine chiar în clipa aceea.

Eliza se cuibări mai adânc în îmbrățișarea lui.

– M-ai ținut în brațe și, oricât de caraghios ar părea, am știut că voi fi întotdeauna în siguranță în brațele tale.

– Nu am să-ți dau drumul niciodată, șopti el.

Ridicând privirea, Eliza văzu lumina lunii dansând pe curba gurii lui când buzele i se întredeschiseră...

– Mmm, cred că s-ar putea să rămân aici afară toată noaptea. Oftă, cu trupul invadat de furnicături după sărutul lui prelung și senzual. Pentru a zâmbi pur și simplu spre ceruri și a le mulțumi stelelor mele norocoase.

– Eu am o idee și mai bună, spuse Gryff. Am un cadou pe care să-l deschizi.

– Încă unul. Se ridică. Ce....

– Deschide-l și vezi.

Scoase de sub bancă o cutie lungă și îngustă împachetată în hârtie de un roșu trandafiriu. Totul era legat cu o panglică stacojie, la capătul căreia se afla o fundă mare.

– Ce e? repetă Eliza.

– Un dar de nuntă.

– Nu suntem căsătoriți.

– Nu încă. Dar sper că asta te va convinge să grăbești pregătirile.

Eliza desfăcu funda și dădu atent la o parte ambalajul, dând la iveală o cutie din lemn de trandafir bogat decorată. Își simți inima întețindu-și bătăile.

– Nu. O, dar nu e...

Capacul se deschise cu un țăcănit metalic.

Pe patul de catifea neagră era aranjată cu grijă exotica jucărie sexuală a lui Harry, cătușele de alamă și stinghia de lemn sculptat sclipind în lumina stelelor.

– Mă gândeam că am putea s-o atârnăm în dormitorul pentru oaspeți al abației.

– Asta, murmură ea, ar fi teribil de obraznic.

– Da. Teribil. În ochii lui sclipi amuzamentul, însoțit de o altă emoție mai caldă ce făcu măruntaiele Elizei să se topească într-o vâltoare lentă și amețitoare, de căldură. Vrei?

– Oferta este... Eliza se aplecă peste cutie și îi întinse încheieturile... prea tentantă pentru a o refuza.